

ŞEHADET

Dile Getirilen Şahitlik

Yayın No: 23

Kitap İsmi: *Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz*

Yazar: *Abdullah Ensar*

Tashih & Redakte: *Fahreddin Gezenler*

Kapak Tasarım: *Şehadet*

Baskı: *Çetinkaya Ofset (332 342 01 09)*

Fevzi Çakmak mah. Hacı Bayram cad.no:18

Baskı Yeri: *Konya*

Baskı Tarihi: *Haziran/2015*

İletişim

Şemsi Tebrizi Mh. Şerafeddin sk.

No:25/H Karatay/KONYA

Tel: 0 332 350 4687

0 554 511 6356

www.nedakitap.com

Namaz Kıldırma Memurları Arkasında

NAMAZ

Abdullah el-Ensar

Şehadet Yayınları

Konya/2015

İçindekiler

Hubetu-l Hace

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla

Şüphesiz ki hamd Allah'a aittir. O'ndan yardım diler ve O'na istiğfar ederiz. Nefislerimizin şerlerinden ve amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah, kime hidayet ederse onu saptıracak, kimi saptırırsa da ona hidayet edecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, bir olup ortağının bulunmadığına, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in O'nun kulu ve rasulu olduğuna şehadet ederim.

"Ey iman edenler! Allah'tan sakınılması gerektiği gibi sakının ve sizler, kesinlikle müslümanlar olarak ölün!" (3 Ali İmran/102)

"Ey insanlar! Sizi tek bir nefisten yaratan, ondan eşini var eden ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar vücuda getirip (dünyanın dört bir tarafına) yayan Rabbinizden (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının! Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan ve sıla-i rahmi kesmekten korkun. Hiç şüphesiz ki O, sizin üzerinize Rakîb'tir. (En ince ayrıntısına kadar her halinizi daima gözetendir)" (4 Nisa/1)

"Ey iman edenler! Allah'tan (emir ve nehiylerine riayetsizlikten) sakının ve doğru olan sözü söyleyin ki Allah yaptığınız amelleri kabul etsin ve günahlarınızı affetsin. Allah ve Resulüne itaat eden, elbette ki bütün büyük emel ve beklentilerini elde etmiştir." (33 Ahzab/71)

Bütün hitap ve kitapların başında ifade edilmesi sünnet olan "hamd ve salât" fasılasını ifa ettikten sonra...

En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en müstakim yol, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır ve hiç şüphesiz her sapkınlık, azaba müstahaktır.

Cebrail, Mikail ve İsrafil'in rabbi, yeryüzünün ve gökyüzünün yaratıcısı, görünen ve görünmeyeni bilen Allah'ım! İhtilafa düştükleri konularda kullarının arasında hüküm verecek olan sensin. İhtilaf ettiğimiz konularda bizi hidayete ulaştır! Sen dilediğini dosdoğru olan yola iletensin.

Mukaddime

Ey Latif ve Habîr olan Rabbimiz! Sen bizim niyetlerimizi ve içimizde olanı en iyi bilensin. Hiçbir şey senden gizli kalmaz. Sen gerçekleşmiş olan ve gerçekleşecek olan her şeyi bilen, işiten ve görensin. Allah'ım! Bizleri, mübarek dinin İslam'ın hâdimleri kıl! Allahumme Âmin...

Hak ile bâtılın birbirine karıştığı, hakkın bâtıl diye gösterildiği, küfrün İslam diye tanıtıldığı, Allah'ın hükümlerinin bir tarafa bırakılıp beşeri hükümlerin tatbik edildiği ve buna demokratikleşme denildiği, Allah'ın farz kılmış olduğu hicabın, siyasi bir simge olup-olmadığının tartışıldığı, Hıristiyanlaşma ve Yahudileşmenin modernlik olarak gösterildiği, şirkin sadece putun karşısında "Ben sana ibadet ediyorum" diyerek gerçekleşeceğinin zannedildiği "Ben müslümanım" diyen herkesin, her ne yaparsa yapsın cennete gireceğinin garanti edildiği, mümin ve muvahhidlerin terörist olarak lanse edildiği, kâfir ile müminin eşit ve aynı haklara sahip olduğu, faizin gözü açıklılık ve hızlı para kazanma diye benimsendiği, içki içmenin delikanlılık, zina yapmanın ise erkeklik kabul edildiği, harama bakmanın olağanlaştırıldığı, genelevlerine dönüştürülmüş okullarda çocuk okutmanın, ilim tahsil etme ve çağdaş eğitim olarak algılandığı, erkek ve kadının her alanda eşit olduğu günümüz Türkiye'sinde bu kitabı kaleme alış gayemiz neydi?

Elinizdeki kitabın hazırlanışında özellikle şu üç kitle hedef alınmıştır:

Birincisi: Halk arasında imam olarak isimlendirilen, namaz kıldırma memurları…

İkincisi: Namaz kıldırma memurlarının arkasında namaz kılan kimseler.

Üçüncüsü: Namaz kıldırma memurlarının arkasında namaz kılmayan mümin ve muvahhidler.

Birinci hedef kitle olan namaz kıldırma memurları İslam'ı, İslam'ın bazı emir ve yasaklarını toplumun diğer fertlerine nazaran daha iyi bilmelerine rağmen devlet, devletin sistemi ve devlette olup bitenlerin İslam'a ters düştüğü konusunda oldukça cahil kimselerdir. Ayrıca kişinin İslam dininden çıkmasına sebep olan söz ve ameller konusunda da sahih hiçbir bilgiye sahip değillerdir.

İnsanın inancı, işlemiş olduğu ameller ve söylediği sözler oldukça önemlidir. Çünkü insan "Ben kâfir oldum, dinimi değiştirdim ve İslam dininden çıktım" demeyle İslam'dan çıktığı gibi bu sözleri söylemeden de sadece bazı söz ve amellerden dolayı da İslam dininden çıkabilir. Kişiyi İslam dininden çıkaran amellerin başlıcaları şunlardır:

* Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek

* Allahu Tealâ'nın şeriatını başka kanunlarla değiştirmek

* Allahu Tealâ'nın şeriatına muhalif kanun koymak

* Küfür kanunlarına muhakeme olmak ve müşriklerin kanunlarına itaat etmek

* Müşriklerle dostluk kurmak ve müminlere karşı onlara yardım etmek

* Dinle ya da dinin bir hükmüyle alay etmek

* Dinle alay edenlerle birlikte oturmak

* Dine açık bir şekilde sövmek

* Müslümanlara karşı savaşmak ve onlara sövmek

* Sihir

* Kehanet

* Namazı terk etmek

* Amelin cinsini terk etmek

* Yaratılmışlardan yardım istemek

* İbadet niteliğinde bir amelle yaratılmışa yönelmek gibi amellerdir.[1]

İkinci hedef kitle ise İslam dinini genel olarak adet ve örflere göre ya da atalarından görmüş oldukları şekliyle yaşamaya çalışan kimselerdir. Bu kimseler çevrelerindeki hacı, hoca veya namaz kıldırma memurlarının yönlendirmeleri ve bilgilendirmeleriyle dinlerini, hayatın şartlarına uydurarak yaşayamaya çalışan kimselerdir. Bu insanlar da yaşamış oldukları devletin nasıl bir devlet olduğu, kanunlarına başvurdukları sistemin nasıl bir küfür sistemi olduğu konusunda cahildirler.

Biz kitabımızda bu insanlara, içinde yaşadıkları devletin nasıl bir devlet olduğunu ve İslam hukuku açısından hükmünü anlatmaya çalışacağız. Ayrıca devlet sistemini oluşturan kanunların, buğz edilip reddedilmesi gereken kanunlar olduğunu, mahkemelerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ın kullarına uzaklaşmalarını emrettiği tağuti mahkemeler olduğunu, ayrıca devlet tarafından namaz kıldırmak için tayin edilen memurların hatalarının neler olduğunu da anlatmaya çalışacağız.

Üçüncü hedef kitle ise devletin, küfür sistemiyle yönetildiğini, Allah'ın razı olmadığı bir devlet olduğunu, yöneticilerinin

---

[1] Ebu Basir et-Tartusi, "İslam Dininden Çıkaran Ameller" adlı değerli eserinde kişiyi İslam dininden çıkaran amellerin bu ameller olduğunu belirtmiş ve her madde hakkında doyurucu açıklamalarda bulunarak konuyu çok güzel bir şekilde izah etmiştir. Bahsettiğimiz eser yayınevimiz tarafından Türkçeye çevrilerek yayınlanmış ve siz değerli okuyucularımızın hizmetine sunulmuştur. (yayıncı)

düşmüş oldukları hataları ve devleti koruyan, savunan ve meşrulaştırmaya çalışanların durumlarını Kur'an ve Sünnet ışığında değerlendirerek onlara karşı, dostluk beslenilmesinin caiz olmadığını bilen ve namaz kıldırma memurlarının arkasında namaz kılmayan kardeşlerimizdir.

Ancak bu kardeşlerimiz maalesef kendilerine neden camilere gitmedikleri, Cuma namazı kılmadıkları ya da cemaatle namaz kılmadıkları sorulduğunda doyurucu ve ikna edici cevaplar verememektedirler. Zira ilmi açıdan yeterli bir birikime sahip değillerdir. Bu çalışmamız, kardeşlerimizin haklılıklarını ortaya koymak, inançlarına rehber olabilmek ve meramlarının başka insanlara aktarılması yönünde onlara yardımcı olmak üzere kaleme alınmıştır.

Herkes tarafından bilindiği üzere Türkiye Cumhuriyeti, batıdan ihraç edilen kanunlarla idare edilen demokratik ve laik bir ülkedir. İslâmi esaslarla hiçbir ilgisi olmadığı gibi İslâm'dan ve İslâmi değerlerden oldukça rahatsız olan, bu sebeple kuruluşundan bu yana İslâmi görülen tüm değerlere karşı savaş açan bir yapıya sahiptir.

Türkiye Cumhuriyeti, kuruluşundan beri kimi zaman gerçek İslâm âlimlerini darağaçlarında sallandırmış, kimi zaman da Kuran'ı Kerimleri toplatıp eşeklere yükleterek dağlarda yaktırmıştır. Samanlıklarda ve kuytu köşelerde Kur'an öğreten âlimleri ise jandarma dipçikleri altında işkenceye tabi tutmuş, Kur'an ve İslâmi değerlerin yasaklandığına dair kanun ve tüzükler çıkarmıştır. İslâmi değerler, laik ve demokratik Türkiye Cumhuriyeti tarafından yıllar boyunca, en büyük düşman olarak görülmüştür. Bu düşmanlık sonucunda laik sistem, Yüce Allah'ın haram kıldığını serbest bırakmış, serbest bıraktığını da yasaklamıştır.

İslâm'da zina, en büyük günahlardan biri olduğundan dolayı haram kılınmışken, laik sistem kendi eliyle kadınların birço-

ğunu ruhsatlı fahişeler olarak piyasaya sürmüş, genelev ve pavyonlarda pazarlayarak zinayı serbest bırakmıştır. Hatta bu sektörden vergi alarak onları teşvik etmiş, vergi rekortmenlerini dahi bu sektörden çıkartmıştır.

Faizle iştigal etmenin Allah'a ve Resulüne savaş ilan etmek olduğunu ve faiz alıp-verenlerin günahkâr kâfirler olarak ebediyyen cehennemde kalacaklarını bildiren Kur'anî gerçeğe rağmen Demokratik Türkiye Cumhuriyeti, laiklik adına Allah'ın haram ettiği bu çirkin ve sömürüye dayalı fiili serbest bırakmış, teşvik etmiş ve ekonomisini bu temel üzerine bina etmiştir. Yine şeytanın *(aleyhillane)* pisliği olarak bildirilen kumar ve içki, laik sistem tarafından genç beyinlerin iğfali için üretilmiş, cazip hale getirilerek piyasaya sürülmüştür.

Tesettürün İslâm'da çok önemli bir yeri vardır. Kadına kişilik kazandıran, zinaya giden yolları kapatan, çıplaklık kültürüne ve kadını teşhire engel olan, en önemlisi de Yüce Allah'ın emri olan bir fiildir. Laik rejim, Allah'ın emrettiği bu fiile de savaş açmış, okullara, iş yerlerine tesettürlüleri almamıştır. Her fırsatta tesettürü kötüleyerek kadının mahrem yerlerini, daha doğrusu kadının bizzat kendisini televizyonda, basın yayın organlarında ve sokakta teşhir etmiş, eski cahiliyye dönemlerinde olduğu gibi pazarlamıştır.

Evet, laiklik adına İslâmi esaslara savaş açan Demokratik Türkiye Cumhuriyeti diğer taraftan da "Diyanet İşleri Başkanlığı" oluşturmuştur. Bu kurum vasıtasıyla vaiz, müftü ve namaz kıldırma memurları görevlendirmiştir. Acaba İslâm'ın can düşmanı olan laik sistem neden din adamı kisvesi altında kiralık görevliler tayin ediyor? Neden bir zamanlar toplatıp eşeklere yükleterek dağlarda yaktırdığı Kuran'ı Kerimleri, şimdi Kur'an kurslarında daha evvel askere dipçiklettiği kişilerin çocuklarına, torunlarına öğretiyor? Acaba sistemin mantığında ya da kendisinde mi bir değişiklik meydana geldi? Yoksa Allah'ın indirdiği

hükümlerle hükmeden İslâmi hükümetler mi kuruldu? Aslında bütün bu soruların cevabını yine laik sistemin kurucuları ve düşünürleri, çok açık bir şekilde veriyorlar. Hem de yazılı olarak, hiç kimseden çekinmeden, baskı altında kalmadan…

Allah'ın dinine verdiği zararla öğünen, İslâm dinine düşmanlığı ile meşhur olan Cemal Bayar "Ben de Yazdım" adlı kitabında İmam Hatip Okullarını, Kur'an Kurslarını niçin açtıklarını, ezanı neden Arapça okuttuklarını çok açık bir ifade ile ortaya koyuyor. Bayar, İsmet İnönü'nün düştüğü hataya düşmeyerek, İslâmi değerlere sahip olduklarını zanneden halka, açıktan açığa düşmanlık yapmıyor, Kuran'ı Kerimleri toplatıp yaktırmıyor, ezanı Türkçe okutmuyordu. Bilakis tam aksine İmam Hatip okulları açtırıyor, Kur'an Kurslarına izin veriyor, ezanı Arapça okutuyordu. Adı geçen eserinde bütün bu yaptıkları işlerle devrim bahçesini suladığını ifade ediyor ve şöyle diyordu:

"Bir barajın önünde biriken sular alt kanallardan tahliye edilmezse nasıl ki bendini yıkarsa, İslâmi birikim de bu küçük işlerle deşarj edilmemesi halinde Atatürk devrimlerini yerle bir edecektir."

Özet olarak yukarıda ifade edildiği gibi Bayar ve Demokrat Parti, İslâm'ın ya da halkın yararına değil, Atatürk devrimlerinin yararına ezanı Arapça okutuyor, İmam Hatip okulları açtırıyordu. Bu yapılanlarla, inandığını söyleyen halkın laik sisteme itaat ve sadakatini artırmaya çalışıyorlardı. Yoksa İslâmi esaslar toplum tarafından daha iyi anlaşılsın diye değil!… Çünkü aynı mantık diğer taraftan da 163. maddeyi çıkartarak "Allah" demeyi bile suç sayıp faillerini cezalandırıyordu.

Laik sistemin tebaası olan halk, İslâmi esasları net olarak bilmediğinden, yapılanları kendi yararına zannediyor, yapılanların niçin yapıldığını, kimlerin bundan yararlandığını bilmiyordu. Bu yapılanların ve halkın inancı üzerinde oynanan oyunların farkında olanlardan biri de Süleyman Hilmi Tunahan isimli

Kur'an öğreticisi şahıstır. O, öğrencilerine İmam Hatip okullarından çıkacak namaz memurlarının arkasında namaz kılmamalarını öğütlüyordu. Çünkü Tunahan, İslâmi değerlere düşman laik sistemin temsilcileri olan namaz kıldırma memurlarının, rejime hizmet ettiklerini çok iyi biliyordu.

Bugün İmam Hatip okullarından mezun olduktan sonra Diyanetin emrine giren namaz memurlarının, müftü ve vaizlerin İslâmi bilgilerine ve kişiliklerine bakıldığında, bunların İslâm'dan ne derece uzakta oldukları görülecektir. Çünkü onlar İslâm'dan çok, laik sistem tarafından beslenmekte ve yaptıkları görev dolayısıyla da rejimi memnun etmektedirler.

Laik sistem, kendi emniyeti için kurduğu ve emniyet sibobluğu vazifesi verdiği Diyanet İşleri Başkanlığına yalnızca eleman yetiştirmekle kalmamış, aynı zamanda yetiştirdiği elemanları, işleyecekleri dini cinayetler karşılığında maaşa bağlamıştır. T.C Devleti, her yıl düzenli olarak bütçesinin önemli bir bölümünü Diyanet İşleri Başkanlığına rüşvet olarak vermektedir.

Diyanet Teşkilatı kendisine yükletilen "Dini, vicdanlara hapsetme" görevini hiç şüphesiz laikliğin esaslarına ve prensiplerine uygun bir şekilde yerine getirmiş, halen de aksatmadan yerine getirmektedir. Bunun için İslâmi esaslardan birçoğunu örtbas etmiş, gizlemiş, birçoğunu da çarpıtarak asıl anlamlarından saptırmıştır. Yani Diyanet İşleri Teşkilatı, Yüce Allah'ın dinini kiraladığı müftü, vaiz ve namaz kıldırma memurları vasıtasıyla açıkça katletmiştir. Bunun için toplumun Kur'anî düşünen kimseleri bu teşkilata "Cinayet İşleri" veya "Hıyanet İşleri" adını vermiş, teşkilatın atadığı namaz kıldırma memuru, müftü ve vaizlere itibar etmemiştir.

Laik sistem tarafından kurulan Diyanet İşleri Teşkilatı, felsefesine uygun kişileri ücret karşılığında müftü, vaiz ve namaz kıldırma memuru olarak kiralamış ve onlara görevlerini bildirerek halkın önüne çıkartmıştır. Bu görevliler de kendilerine veri-

len görev gereği, Kuran'ın bütününü Arapça okudukları halde bir kısmını gizleyerek diğer kısımlarının anlamlarını halka ulaştırmaya çalışmışlardır. Yani bu görevliler Kur'anî gerçeklerin bir kısmını aldıkları ücret karşılığında bile bile gizlemişler, halka ulaştırmamışlardır.

Bu ücretli görevlilerin, dinin sadece bu kadarını bildikleri söylenemez. Çünkü bir üst ayeti okuyup onun altındaki ayetleri görmemek mümkün değildir. Kuran-ı Kerim'deki iyilik, güzellik, yardımseverlik ayetlerini okuyarak, içki, kumar, zina ve faizin kesin haram olduğunu, bunları serbest hale getirenlerin hiç şüphesiz kâfir olduklarını, hâkimiyetin Allah'a ait olduğu gerçeğini toplumdan gizleyen Diyanet görevlileri, ancak bu şekilde kendilerine verilen görevleri ifa etmektedirler. Bu görevlilerin böyle yapmasını isteyen, Diyanet Teşkilatını kuran laik sistemin ta kendisidir. Ancak şu unutulmamalıdır ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, indirdiği açık delillerin tümünün açıklanmasını istemekte ve bir kısmını gizleyenlere lanet edileceğini bildirmektedir.

> *"İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayetin kendisi olan ayetleri insanlar için biz kitapta açıkladıktan sonra gizleyenler var ya mutlaka onlara Allah lanet eder. Lanet edebilecek olan herkes de lanet eder." (2 Bakara/159)*

Diyanet görevlisi olan müftü, vaiz ve namaz kıldırma memurları, laik rejimden aldıkları birkaç kuruş maaş uğruna Yüce Allah'ın indirdiği apaçık delilleri ve hidayeti gizleyerek, ebedi ve küçük düşürücü cezayı hak etmişlerdir.

> *"Allah'ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizleyip onu az bir paha ile değişenler yok mu, işte onların yeyip de karınlarına doldurdukları, ateşten başka bir şey değildir. Kıyamet günü Allah ne kendileriyle konuşur ne de onları temize çıkarır. Orada onlar için can yakıcı bir azap vardır. Onlar doğru yol karşılığında sapıklığı, mağfirete bedel olarak da azabı satın almış kimselerdir. Onlar ateşe karşı ne kadar da dayanıklı-*

dırlar!" (2 Bakara/174-175)

Oysa kitaba varis olanlar, kitabı açıp okuyanlar onu açıklamakla mükellef tutulmuşlardır. Diyanetin maaşlı elemanları, aldıkları birkaç kuruş için Kuran'ı gizlemişler, hükümlerini saptırmışlar ve böylece Kuran'ın hükümlerini arkalarına atmışlardır.

"Bir zaman Allah, kendilerine kitap verilenlerden "Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız ve asla gizlemeyeceksiniz" diye söz almıştı. Onlar ise bunu kulak ardı ettiler ve az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları bu alışveriş ne kadar da kötüdür!" (3 Ali İmran/187)

Böyle yapmakla Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükümlerinin toplum tarafından anlaşılarak hayata hâkim kılınmasına engel oldular. Aldıkları az bir ücret için din ve devlet bütünlüğünü bünyesinde barındıran İslâmi esasları, vicdanlara hapsettiler. Vicdanlara hapsedilen bir din ise hiçbir zaman hayata hâkim olamaz. Zaten laik Kemalist sistemin de istediği bu değil miydi? Namaz kıldırma memurları, müftü ve vaizler, dinin toplum tarafından anlaşılmasını engellemekle kötülüklerin toplum hayatına egemen olmasına en büyük desteği sağlamışlardır.

Diyanet görevlileri kötülüklerin toplum hayatına egemen olması için elbette ki kötülüğü övüp yüceltmediler. Zaten kendilerine biçilen rol de bu değildi ki! Kötülükleri başkaları yani rejimin bizzat kendisi, toplumun önüne çıkaracaktı. Fakat toplumdaki dini inanç bu kötülüklerin yayılmasına engel oluyordu. Bu dini inanç, toplumdan kaldırılmadıkça kötülükler topluma hâkim olamayacaktı. Öyleyse dini inançlar ya toplumun hayatından tamamen kaldırılmalıydı ya da vicdanlara hapsedilmeliydi ki, kötülükler yayılabilsin. Ancak dini vicdanlara hapsetme işi, toplumun içerisindeki güvenilen kişilere verilmeliydi ve bu iş din adına yapılmalıydı ki toplum bunun sonucunda laik Kemalist sisteme karşı cephe almasın. İşte bu görev yani dini siyaset-

ten, yönetimden, hayatın bizzat kendisinden ayrı tutarak vicdanlara hapsetme işi Diyanet İşlerinin paralı uşaklarına verildi. Hatta yukarıda da belirttiğimiz gibi bunun için devlet kasasından en büyük pay Diyanet İşleri Başkanlığına ayrıldı. Bakınız bu diyanetin paralı uşaklarının en eskilerinden olan Ahmet Hamdi Akseki isimli şahıs, laik sistemin dini siyasetten çekip vicdanlara hapsetme felsefesine canı gönülden katılmış, yazdığı yazılarda İslâm'dan ve İslâm'ın siyasi görüşünden ne kadar gafil olduğunu ortaya koymuştur.

"Din bir devlet işi değil, vicdan işidir. Nerede devlet, fertlerin din işleriyle meşgul olmuş ve bunu nizamlamaya kalkmış ise orada bir huzursuzluk başlamıştır. Çünkü öyle yerlerde zamanla din, siyasete, netice itibariyle de şahsi menfaate alet edilmiş, taassup hâkim olmuş ve İslâm dininin esas vasıflarından biri olan şefkat ve müsamaha ortadan kaldırılarak yerini zulüm ve zorbalığa bırakmıştır."[2]

İşte bu şekilde Diyanet İşlerinin en tepesinde bulunan Diyanet İşleri Başkanından tutun da en alt kademesindeki namaz kıldırma memuruna kadar Diyanet görevlilerinin tümü, dini vicdanlara hapsederek gizlemişler, hakkın toplum tarafından anlaşılmasına engel olmuşlardır. Bu ise onların yapabileceği en kötü iştir. Aşağıdaki soruları cevaplamaya çalışırsak meseleyi daha net anlayacağımız kanaatindeyim:

Acaba bugüne kadar hangi Diyanet yetkilisi, hâkimiyet ve egemenlik hakkının sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ait olduğunu söylemiştir?

Acaba kaç Diyanet görevlisi, Allah'ın indirdiği hükümler dışında kanun ve yasa vâzedenlerin kesinlikle kâfir olduklarını ve onlara asla itaat edilmemesi gerektiğini, itaat edenlerin onlar gibi kâfir olduğunu dile getirmiştir?

Acaba kaç Diyanet görevlisi, yaşadığımız coğrafya üzerinde

---

[2] İslâm Fıtri Tabii Umumi Bir Dindir, 1/576.

hüküm süren tağutlara karşı sevgi beslemememiz, aksine onlara ve yandaşlarına buğz edip düşmanlık göstermemiz gerektiğini, demokrasinin bir put, demokratların ise putperest olduğunu söylemiştir? Siz hiç Diyanet görevlilerinin "Ben müslümanım" diyen kimselerin, demokratik sisteme taze kan pompalamak adına 3-5 yılda bir yapılan demokratik seçimlerden uzak durması gerektiğini, aksi halde şirke ve küfre düşeceklerini söylediğini işittiniz mi? Biz kesinlikle böyle bir söz işitmedik!

Aslında İslamın tarih boyunca üzerinde durduğu ve uğruna mücadele verdiği temel mesele, hâkimiyet ve idarenin sadece ve sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya tahsis edilmesi meselesidir. Tarih boyunca meydana gelen tevhid-şirk kavgasının yegâne sebebi budur. Toplumun gözünde İslâm'ı temsil edenlerin insanlara ulaştırması gereken ilk mesele "Hâkimiyet, kayıtsız şartsız Allah'ındır" ilkesi olmalıdır. Ancak ne yazık ki günümüzdeki Diyanet görevlilerinin bizzat kendileri bu temel meseleden bihaberdir. İçlerinden haberdar olanlar da rızk endişesi içine girmiş ve bu gerçeği gizlemişlerdir.

"Allah'ın ayetlerine karşılık az bir değeri satın aldılar da (insanları) O'nun yolundan alıkoydular. Gerçekten onların yapmakta oldukları şeyler ne kötüdür!" (9 Tevbe/9)

Diyanetin ücretli uşaklarının ister bilerek ister bilmeyerek hangi nedenle olursa olsun hakkı gizlemeleri ve halka yalnızca laik sistemin belirlediği meseleleri anlatmaları, onların Kuran'ı parça parça ettiklerinin ve hükümlerini gizlediklerinin apaçık delilidir. Elbette bunun hesabı sorulacak ve hak ettikleri cezaya çarptırılacaklardır.

"Onlar, Kuran'ın bir kısmına inanıp bir kısmına inanmayarak onu kısım kısım böldüler. Rabbin hakkı için biz, mutlaka onların hepsini yaptıklarından dolayı hesaba çekeceğiz. Şimdi sen emrolunduğunu açıkça tebliğ et ve müşriklerden yüz çevir! Muhakkak ki alay edenlere karşı biz sana yeteriz."

(15 Hicr/91-95)

Kuran'ı parça parça ederek belirli bir bölümü ile hareket edenler için Kuran'ın öngördüğü ceza, dünya hayatında zillet, ahirette ise azabın en şiddetlisine itilmektir.

> *"Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Şu halde içinizden böyle yapanlar, netice olarak dünya hayatında perişanlıktan başka ne kazanırlar? Kıyamet gününde de en şiddetli azaba uğratılırlar. Allah, yaptıklarınızdan gafil değildir." (2 Bakara/85)*

Diyanetin ücretli memurları, diyanetin emir ve yasaklarını Allah ve Resulü'nün emir ve yasaklarının üstüne çıkarmışlardır. Dolayısıyla Kur'anî emirler onlar için hiçbir şey ifade etmemektedir. Cenaze namazı ile ilgili tutumları bunun en açık göstergesidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, İslam dininden hoşlanmayan fasıkların ve münafıkların namazlarının kılınmamasını, mezarları başında durulmamasını emrederken bu namaz kıldırma memurları bırakın münafıkları Allah'ın dinine, Kuran'a, Rasule ve Müslümanlara apaçık düşmanlık yapan dinsizlerin bile namazlarını kıldırmakta, onlar için dua etmektedirler. Namazdan sonra da bu dinsizlerin ölüsünü almaya gelenler "Kahrolsun şeriat" diyerek İslâm'a saldırmaktadırlar.

> *"Ve onlardan biri ölürse asla namazını kılma ve kabrinin başına gidip durma! Çünkü onlar Allah'ı ve Rasulünü tanımadılar ve fasık olarak can verdiler." (9 Tevbe/84)*

Bir tarafta Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emri, diğer tarafta ise Diyanet İşlerinin ve Laik sistemin emri... İşte bu durumda Namaz kıldırma memurları Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emrini göz ardı edip Laik sistemin emrini yerine getirmektedir. Bu davranışlarıyla da kitabın hükümlerini arkalarına atmış olmaktadırlar.

Diyanete daha doğrusu laik sisteme hizmeti ibadet kabul

eden müftü, vaiz ve namaz kıldırma memurlarından oluşan bu gurup, içinde bulundukları teşkilattan tevbe ederek Allah'a ve O'nun Yüce Kitabına teslim olmadıkları ve Kur'ani gerçekleri insanlara olduğu gibi anlatmadıkları sürece ne Müslümanlarla beraber olabilirler ne de Allah tarafından bağışlanabilirler.

"Ancak tevbe edip halini düzelterek gerçeği söyleyenler başka... İşte onları ben bağışlarım. Ben çok merhamet ediciyim, tevbeleri çokça kabul edenim." (2 Bakara/160)

Tüm bu Kur'ani gerçeklerden sonra namaz kıldırma memurlarını ve diyanete bağlı tüm bel'amları İslâmi gerçekleri saptırmaktan vazgeçmeye ve tevbeye davet ediyoruz. Eğer yaptıklarından vazgeçmezler ve tevbe etmezlerse Rabbimizin şu ayeti kerimesiyle bildirdiği kimselerden olacaklarını da onlara hatırlatırız:

"Onlar ebedi olarak onun altında kalırlar. Ne azapları hafifletilir ne de kendilerine göz açtırılır." (2 Bakara/162)

Uyarı

Bizim bu kitabı kaleme almakta ana gayemiz namaz kıldırma memurlarının düştüğü ve düşebileceği hataları ifade etmek ve bundan sakındırmaktır. Bunun yanında Türkiye Cumhuriyetinde yaşayan insanların, namaz kıldırma memurlarının durumunu açıkça görmeleri ve bulundukları makamın ne manaya geldiğini, kişiye hangi sorumlulukları yüklediğini ve neleri gerektirdiğinin farkına vararak onların arkasında namaz kılmanın ne manaya geldiğini göstermektir.

Ayrıca çalışmamızda namaz kıldırma memurlarının durumunun oldukça tehlikeli olduğunu ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın beş vakit farz kıldığı namaz farizasını bu kimselerin arkasında eda etmenin yanlışlığını göstermeye çalıştık. Fakat bunun yanında namaz kıldırma memurlarının hangi yönlerden küfre, şirke, günaha ve bidate saplanabileceklerini göstermeyi de ihmal etmedik. Bir kişi, islami açıdan bu namaz kıldırma me-

murlarının durumunu öğrendikten sonra halen namazlarını bu kıldırgaçların arkasında kılmaya devam ederse kendisinin de namaz kıldırma memurlarının düştüğü hatalara düşmesinin kaçınılmaz olacağını göstermeye çalıştık.

Hiç şüphesiz İslam dini, basite alınacak bir din değildir. Bu dinin kurallarını Allah ve Rasulu belirler. Dinimizde akla, hevaya, çoğunluğun yaşadığı dine, örfe, âdete ve ananeye yer yoktur. İnsanların kınamasından çekinildiği için yanlış olduğunu bildiği şeylerde ısrar etmeye de yer yoktur. Zira bu, akıllı bir insanın yapacağı bir iş değildir. Nitekim dünya hayatı geçicidir ve sonunda ya sonsuz bir cennet ya da sonsuz bir cehennem vardır. Dinin emir ve yasakları çok hassas ve önemlidir. İslam dini hayat sistemidir. Kişinin benimsediği sistem ve yaşantısı onun dinidir. Kim bundan başka bir şey iddia ederse onun iddiası batıldır.

Tarih boyunca yeryüzünde sürekli olarak iki din mevcudiyetini sürdürmüştür. Birisi ilahi olan ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından gönderilen tevhid dini, diğeri ise insanların kendi kafalarından uydurmuş oldukları şirk dinidir. Her iki dinin de taraftarları ve destekçileri olmuştur. Zaten bir dinin taraftarları ve destekçileri yok ise o dinin hâkim ve egemen olması düşünülemez. Batıl dinin idarecileri, dinlerine taraftar toplamak ve dinlerini hâkim kılmak için sürekli olarak insanların manevi duygularını istismar etmiş ve türlü oyunlarla onları kandırmışlardır. Bâtıl sistemlerini ayakta tutacak, koruyacak, meşrulaştıracak ve halka bu sistemin dininin hak din olduğunu gösterecek, halkın manevi değerlerini okşayacak, bazen kendi dinlerini bazen de hak dinin kendi saltanatlarına dokunmayan yönlerini anlatacak kimseler bulmak, bu oyunların en çok başvurulanıdır. Türkiye Cumhuriyeti de bunu, kendi bünyesinde kurmuş olduğu Diyanet İşleri Teşkilâtı vasıtasıyla gerçekleştirmektedir.

Ne mutlu hak dininin, hakikatini görüp de onun taraftarlı-

ğını yapanlara... Yazıklar olsun şirk dininin taraftarlığını yapıp meşrulaştıranlara, yardım edenlere, destekçi olanlara ve bu dinin ayakta kalmasına katkıda bulunanlara...

Çalışma ve gayret bizden, muvaffakiyet ise Âlemlerin rabbi olan yüce Allah'tandır.

"Doğrusu size Rabbinizden apaçık belgeler gelmiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendisine, kim de kör olursa zararı kendisinedir. Ben sizin üzerinize bekçi değilim." (6 Enam/104)

"Bütün mülk elinde bulunanın şanı ne yücedir. O her şeye kadirdir. O, hanginizin daha güzel amelde bulunacağını denemek üzere ölümü ve hayatı yaratandır. Azizdir, çok mağfiret edendir." (67 Mülk/1-2)

"Her nefs ölümü tadıcıdır. Bir deneme olarak sizi hayırla da şerle de imtihan ederiz. Sonunda ancak bize döndürüleceksiniz." (21 Enbiya/35)

Abdullah el-Ensar
Basel/İsviçre
1430 H.

1.BÖLÜM

ÖNEMLİ HATIRLATMALAR

Namazın Ehemmiyeti

Namazın İslâm'da büyük bir önemi ve diğer ibadetlerin kendisine yetişemeyeceği bir derecesi vardır. Namaz, farz kılınan ibadetlerin ilkidir. Tevhid'den sonra İslâm'ın en önemli esasıdır. Amellerin en faziletlisi ve Allah tarafından en çok sevilenidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* birçok ayette namazın şanını yüceltmiş ve namaz kılanları şereflendirmiştir. Tüm ibadetler arasında özellikle onu zikretmiş ve kullarına onu tavsiye etmiştir.

Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)* namazı, gözünün aydınlığı ve ruhunun rahatlatıcısı yapmış, Ashabına namazın faziletini öğretmiştir. Onların hem kalpleri hem organları haşyetle dolup davranışları düzelmiş, ahlakları güzelleşmiştir. Sahih ve huşulu bir namazın, ümmeti zafere götüren sebeplerden biri olduğunda kuşku duymuyoruz. Çünkü o, umulana ermenin korkulandan emin olmanın yolu ve iki cihanda kurtuluşun sebebidir.

Namazın Tarifi

Salât kelimesi lügatte “dua” anlamına gelir. Meselâ "Sallâ aleyhi" ona hayır duada bulundu demektir. Salât kelimesi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’ya izafe edilirse “Temize çıkarmak ve övmek” meleklere izafe edilir ise “Dua etmek, istiğfarda bulunmak” anlamına gelir.

Dinî bir terim olarak salât; İslâm dininin temel rükünlerinden biri olan, Allah tarafından emredilip Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* tarafından ayrıntılı olarak ve fiilen gösterilen rükû, secde, kıyam, kıbleye yönelmek gibi belirli şart, rükün, farz ve sünnetleri olan ibadetinin adıdır.

Namaz, dini ayakta tutan direktir. Direk yıkılırsa ona dayanan yapı da yıkılır. O, Allah'ın farz kıldığı ilk ibadettir, bedeni ibadetlerin en yücesidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın namazı diğer ibadetler gibi yeryüzünde ve Cebrail vasıtasıyla farz kılmaması da namazın derecesinin yüksekliğini gözler önüne sermektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* namazı kendi mübarek zatı ile Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* arasında hiçbir vasıta olmaksızın Mirac gecesinde, yedi kat göğün üzerinde farz kılmıştır. Önemi sebebiyle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onu elli vakit olarak farz kılmış, daha sonra bir gün ve gecede (24 saatte) beş vakte indirmiştir. O, fiiliyatta beş olmakla birlikte mizanda ellidir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Gerçekten ben, (evet) ben Allah'ım! Benden başka ilâh yoktur. Onun için bana ibadet et ve beni anmak için namaz kıl." (20 Taha/14)

"Ey iman edenler! Rükû edin, secde edin! Rabbinize kulluk edin, hayır işleyin ki felâh bulabilesiniz." (22 Hac/77)

"Namaz, müminler üzerine belirli vakitlerde yazılı bir farzdır." (4 Nisa/103)

"İman eden kullarıma söyle! Namazlarını dosdoğru kılsınlar..." (14 İbrahim/31)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de şöyle buyurmuştur:

"İşin başı İslâm, direği namaz ve zirvesi de cihattır."

"İslâm, beş temel üzerine kurulmuştur. Allah'tan başka ilâh olmadığına, Muhammed'in Allah'ın elçisi olduğuna şehadet et-

mek, namaz kılmak, zekât vermek, Ramazan ayında oruç tutmak ve imkân bulanın Beyt'i haccetmesi..."[3]

Namaz, erkek veya kadın, hür veya köle, zengin veya fakir, mukim (ikamet eden) veya yolcu, sağlıklı veya hasta, ergenlik çağına ulaşmış akıl-baliğ her müslümanın üzerine farzdır. Aklı yerinde olduğu sürece hastadan dahi namaz kılma yükümlülüğü kalkmaz. Namaz, bir gün ve gecede (24 saatte) beş defadır. Yüce Allah şöyle buyurur:

"Namaz, müminler üzerine belirli vakitlerde yazılı bir farzdır." (4 Nisa/103)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Muaz *(radıyallahu anh)*'ı Yemen'e gönderirken şöyle buyurmuştur: “Onlara, Allah'ın her gün ve gecede beş vakit namazı farz kıldığını bildir."

Namazı Terk Etmek Küfürdür

Namazı terk etmek küfürdür, namazı terk eden kişi, onun farz olduğunu ikrar etse dahi dinden çıkar. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

“O haram aylar çıkınca, artık o müşrikleri nerede bulursanız öldürün. Onları yakalayın. Onları alıkoyun. Onların bütün geçit yerlerini tutun. Eğer, tevbe edip namaz kılar ve zekât verirlerse, yollarını serbest bırakın. Gerçekten Allah gafurdur, rahimdir.” (9 Tevbe/5)

“Eğer tevbe eder, namaz kılar, zekât verirlerse, artık dinde kardeşlerinizdir. Biz, bilen bir kavme ayetleri uzun uzadıya açıklarız.” (9 Tevbe/11)

Ayetlerin mefhumu, onların tevbe edip namaz kılmadıkça ve zekât vermedikçe yollarının serbest bırakılmamasına delalet etmektedir. Onlar, müminlerin din kardeşleri de değillerdir. Din kardeşliğinin nefyedilmesi ise ancak müşrik kâfirler için söz ko-

---

[3] Buhari.

nusudur. Namazı terk eden kimsenin küfrüne şu hadisler de delalet etmektedir:

"Kişi ile küfür arasında namazı terk vardır."[4]

Yani namazın terki, küfre ve şirke düşmektir. Namazı terk eden ise kâfir ve müşrik olur.

"Kul ile küfür arasında ancak namazı terk vardır."[5]

"Küfür ile iman arasında namazı terk vardır."[6]

"Bizimle onlar arasındaki ahid namazdır. Kim namazı terk ederse küfre düşmüştür."[7]

"Kul ile küfür ve iman arasında namaz vardır. Onu terk eden şirke düşmüştür."[8]

"Namazı bilerek terk etmeyin! Kim bilerek namazı terk ederse Allah'ın ve Resulünün zimmetinden ayrılmış olur."[9]

"Kim namazı bilerek terk ederse dinden çıkmış olur."[10]

"İslam'ın yok olacak son bağı, namazdır."

İmam Ahmed *(rahimehullah)* şöyle der: "Sonu giden her şeyin tamamı gitmiştir. Bir kişinin namazı gitmişse her şeyi gitmiştir."

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Kıyamet gününde ümmetimin arasında tanıyamayacağım kimse yoktur." Dediler ki: "Birçok insan bulunduğu halde onları nasıl tanıyacaksınız ey Allah'ın Resulü?" Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "İçinde siyah ve

---

[4] Müslim
[5] Nesai tahric etmiştir. Sahihu't-Terğib, 563
[6] Tirmizi tahric etmiştir. Sahihu't-Terğib, 563
[7] Ahmed ve diğerleri tahric etmişlerdir. Sahihu't-Terğib, 564
[8] Sahihu't-Terğib, 574
[9] Ahmed ve diğerleri tahric etmişlerdir. Sahihu't-Terğib, 569
[10] Hafız el-Münziri Terğib'de şöyle der: "Taberi, rivayet etmiştir. Muhammed bin Nasr, Kitabu's-Salat'ta iki isnadla rivayet etmiştir."

koyu renk atların bulunduğu bir ahıra girseniz, diğer renklere karışmayan alnı parlak siyah bir atı bacaklarındaki beyazlıktan tanımaz mısın? O gün ümmetimin, secdeden dolayı alnı bembeyaz olacaktır, abdestten dolayı da ayakları parlayacaktır."[11]

Hadis, namazı terk edenin Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ümmetinden olmadığını ifade etmektedir. Çünkü o gün insanları tanıtacak tek işaret, namazdır. Namazın izi ise yüz ve alında olacaktır.

Ömer bin Hattab *(radıyallahu anh)* "Namazı terk edenin İslam'dan bir payı yoktur" demiştir.

İbn-i Mesud *(radıyallahu anh)* "Namazı terk edenin dini yoktur" demiştir.

Ebu Derda *(radıyallahu anh)* "Namazı olmayanın imanı yoktur. Abdesti olmayanın da namazı yoktur" demiştir.

Ali bin Ebi Talib *(radıyallahu anh)* der ki: "Namaz kılmayan kimse, kâfirdir."

Cabir bin Abdullah *(radıyallahu anh)* "Namazı terk küfürdür, bunda ihtilaf yoktur" demiştir.

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* ise "Selefin büyük bir çoğunluğu, farz olduğunu ikrar etmesine rağmen namazı terk edenin kâfir olarak öldürüleceği görüşündedir"[12] demiştir.

İbn-i Hazm *(rahimehullah)* der ki:

"Hz. Ömer, Abdurrahman bin Avf, Muaz bin Cebel, Ebu Hureyre ve diğer sahabelerin görüşüne göre kim farz bir namazı vakti çıkıncaya kadar kasıtlı olarak terk ederse, dinden çıkmış bir kâfir olur. Sahabenin bunun aksini söylediğini bilmiyoruz."[13]

Hafız el-Münziri şöyle demiştir:

"Sahabeden ve onlardan sonra gelenlerden bir topluluk vak-

---

[11] Ahmed tahric etmiştir. Es-Silsiletu's-Sahiha, 2836.

[12] Mecmuu'l-Fetava, 28/308.

[13] El-Muhalla.

ti çıkıncaya kadar namazı kasıtlı olarak terk eden kimsenin tekfir edileceği görüşündedir. Bu görüşte olanlar şunlardır: Ömer bin Hattab, Abdullah bin Mesud, Abdullah bin Abbas, Muaz bin Cebel, Cabir bin Abdullah ve Ebu Derda *(radıyallahu anhum)*. Sahabenin dışında aynı görüşte olanlar ise Ahmed bin Hanbel, İshak bin Rahaveyh, Abdullah bin Mübarek, Nehai, Hakem bin Utbe, Eyyub es-Sahtiyani, Ebu Davud et-Tayalisi, Ebu Bekr bin Ebi Şeybe, Züheyr bin Harb ve diğerleri..."[14]

İmam Ebu Hanife'ye göre namazı terk eden kimse namaz kılıncaya kadar hapsedilir. Kan çıkıncaya kadar dövülür. Tevbe edip namaz kılıncaya kadar tutuklu kalır.[15]

İmam Şafi ve İmam Malik'e göre bir vakit namazı terk eden ya da vacip olan vaktinden çıkaran kimse tevbeye çağırılır. Namazı terk üzerinde ısrar ederse hadd cezası olarak öldürülür.[16]

İmam Ahmed b. Hanbel'e göre namazı terk eden kimse kâfir ve mürteddir. Malı varsa İslam devletinin hazinesine kalır. Öldürülür ve öldürüldükten sonra da Müslümanlara ait kabristana gömülmez. Namazı inkâr ederek terk etmesi ile tembellik yüzünden terk etmesi arasında hiçbir fark yoktur. Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Namazı terk eden kimse kâfirdir ve dinden dönmüş bir mürteddir. Kendisinden tevbe etmesi istenir. Eğer tevbe etmezse öldürülür. Yıkanmaz, cenaze namazı kılınmaz ve Müslüman kabristanlığına gömülmez." Şafilerden Mansuru'l Fâkih ve Maliki'lerden İbn-i Habib de İmam Ahmed b. Hanbel ile aynı görüştedirler. Şeyhul İslam İbni Teymiyye *(rahimehullah)* der ki:

"Ergenlik yaşına ermiş birisi farz namazlarından birini terk eder veya farz olduğu kesin olan kısımlarından birisini terk

---

[14] et-Terğib

[15] Reddu'l Muhtar Haşiyesi.

[16] Umdetul Kâri, 24/81.

ederse tevbe ettirilir. Eğer tevbe etmezse öldürülür."[17]

Müslüman Olan Kişiye Öğretilecek İlk Amel Namazdır

Ebu Malik'in babasından rivayet ettiğine göre Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Müslüman olan bir kişiye ilk olarak namazı öğretirdi.[18]

Ahirette Hesabı Sorulacak İlk Amel Namazdır

Enes b. Malik *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Kulun, Kıyamet gününde hesabını vereceği ilk ameli namazıdır. Eğer namazın hesabından kurtulursa diğer amelleri kurtulmuş olur. Namazın hesabından kurtulamazsa diğer amellerinin hesabından kurtulamaz."[19]

İslam'da Kardeşlik Ancak Mümin Olmakla Mümkündür

"Eğer tevbe ederler, namazı kılarlar ve zekâtı verirlerse dinde kardeşleriniz olurlar. Biz, anlayacak bir kavme ayetlerimizi işte böyle açıklıyoruz." (9 Tevbe/11)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayetle İslam'daki kardeşliğin sadece mümin olmakla mümkün olduğunu beyan ediyor. Çünkü iman, tevhid inancına sahip olmak, namaz kılmak, zekât vermek ve İslam'ın diğer hükümlerine gönülden teslim olmaktır. Namazı terk edenin İman ve İslam'dan çıkması nedeniyle bu kardeşliğin oluşması imkânsızdır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Müminler ancak (Din'de) kardeştirler." (49 Hucurât/10)

Mademki müminler din kardeşleridirler öyleyse kendilerine

---

[17] Vasiyyetul Kübra, 320.

[18] Taberani, Bezzar.

[19] Taberani, Kebir'de ve Şeyh El-Bani Silsile'de tahric etmiştir.

kardeş olandan başkalarını dost edinemezler. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müminlerden başkasının dostluğunu kesinlikle yasaklamıştır:

> *"Ey iman edenler! Müminleri bırakıp da kâfirleri dostlar edinmeyin." (4 Nisa/144)*
>
> *"Ey iman edenler! Ne sizden önce kitap verilenlerden dininizi oyuncak ve eğlence yerine tutanları ne de diğer kâfirleri dost edinmeyin! Eğer gerçek müminlerseniz Allah'tan korkun!" (5 Maide/57)*
>
> *"Birbirinizi namaza çağırdığınız zaman namazı bir eğlence ve oyun yerine koyuyorlar. Bu davranışları, aklı ermez bir topluluk olmalarındandır." (5 Maide/58)*

Herkes şunu iyice bilmelidir ki, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kanunlarını tanımayan, O'nun emirlerini hiçe sayan, yaşantılarını tağutların koyduğu kurallara ve düsturlara göre düzenleyen, namaz kılmayan ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükümleri ile alay edenler bizim dostlarımız değillerdir. Bizim dostlarımız ancak Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, O'nun Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve namaz kılan müminlerdir. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu konuda şöyle buyurmuştur:

> *"Sizin dostunuz ancak Allah ve O'nun rasuludur. Bir de iman edenlerdir ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılar, zekâtı verirler. " (5 Maide/55)*

Namaz Kılmayanlar Müslümana Müslüman da Namaz Kılmayanlara Mirasçı Olamaz

Usame İbn Zeyd *(radıyallahu anh)*'den rivayet edildiğine göre Rasûlullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Müslüman kâfire, kâfir de Müslüman'a mirasçı olamaz"[20] buyurmuştur.

---

[20] Müttefekun Aleyh.

Namaz'ı terk eden kâfir olduğu için bu hadise göre namaz kılmayan kimse müslümana, müslüman da namaz kılmayan kimseye mirasçı olamaz. Hadis Ehli'nin imamlarından olan İmam Ahmed b. Hanbel'e Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den rivayet olunan "Tevhid ehli, hiçbir günah sebebiyle kâfirlikle suçlanmaz" rivayeti sorulduğunda "Her kim ki namazı terk ederse kâfir olmuştur" cevabını verdi. Bunun üzerine "Peki, namaz kılmayandan miras alınır mı?" diye sorulunca şöyle dedi: "Hayır! Ne miras alır ne de miras'ı alınır."[21]

Namaz Kılmayanın Nikâhı Geçerli Değildir

"Ey müminler! Allah'a şirk koşan kadınlarla, onlar iman etmedikçe evlenmeyin! İmanı olmayan müşrik bir kadın sizin hoşunuza gitse de iman etmiş bir cariye elbette ondan daha hayırlıdır. Müşrik erkeklere de iman etmedikçe mümin kadınları nikâhlamayın! Müşrik bir erkek sizin hoşunuza gitse de mümin bir köle elbette ondan daha hayırlıdır. Onlar sizi cehenneme çağırırlar. Allah ise izniyle cennet'e ve mağfirete davet ediyor da ayetlerini insanlara açıklıyor. Olur ki düşünüp ibret alırlar." (2 Bakara/221)

Daha önce namaz kılmayanların müşrik olduklarını ayet ve hadislerle açıklamıştık. Namaz kılmayan kimse müşrik olduğuna göre yukarıdaki ayete göre birbirleri aralarında yaptıkları nikâh sözleşmeleri de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* katında ve insanlar katında geçerli değildir.

Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)*'den rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Kadın dört şey için nikâh edilir. Malı için, soyu için, güzelliği için ve dini için. Sen bunlardan dini olanını seçmeye bak!..."[22]

Görülüyor ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bize dini

---

[21] İmam Ahmed.
[22] Buhari, 3/16; Müslim, 1466.

olan kadınları nikâhlamamızı emrediyor.

Ömer İbn-i Hattab *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: “Adamın biri gelerek Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e "Ya Rasulallah! Allah katında en faziletli olan amel nedir?" diye sordu. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Namazı vaktinde kılmaktır. Zira namazı terk edenin dini yoktur"[23] buyurdu. Hal böyle olunca namazı terk eden kadınların dini yoktur ve onlar için İslami bir nikâh söz konusu değildir.

Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)*'a, kocası içki içip namaz kılmayan bir kadının durumu soruldu. Ahmed b. Hanbel *(rahimehullah)* da: “Eğer o kadının velisi varsa ikisini ayırır" diye fetva verdi.[24]

---

23 Beyhaki.

24 Ahkâm’un Nisa, 206.

Cami ve Mescidlerin İslam'daki Önemi ve İşlevi

İslam'da cami ve mescidlerin önemi oldukça büyüktür. Ancak onlara bu önemi kazandıran özellik, sadece içerisinde namaz kılınan bir mabed olmaları değildir. Peki ya nedir camileri önemli kılan özellikler? İslam'ın ilk dönemlerinde mescidler toplumsal faaliyetlerinin çoğunun yürütüldüğü geniş amaçla kullanılan yapılardı. Mescidler bazen bir toplantı salonu, mahkeme salonu, nikâh salonu, sohbet mekânı, gerektiğinde yatakhane ve barınak, hastane, itikâfa girilen bir mabed ve çeşitli faaliyetlerin yürütüldüğü bir devlet dairesi olarak kullanılmıştır. Bu nedenle Medine'de inşa edilen ilk mescidi sadece bir ibadethane ya da mabed olarak düşünmek yanlıştır. İnşa edilen ilk mescid, toplumun inşası ve ihtiyaçlarının karşılanması için gerek duyulduğunda birçok amaçla kullanılabilecek bir yapı olarak düşünülmüştü.

Bununla birlikte unutmamak gerekir ki Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in inşa ettirmiş olduğu ilk mescid, çok sade ve basit malzemelerle yapılmıştı. Günümüz cami ve mescidleri gibi onlarca metre yükseklikte adeta kaleyi andıran bir yapı değildi. Öyle ki mescidin tabanı kum, üstü hurma dalları ve yaprakları ile örtülü, duvarları ise kerpiç ve taştan idi. Duvarların yüksekliği yaklaşık iki metre kadardı.

O dönemde mescidleri görkemli kılan ve değer kazandıran,

günümüzdeki olduğu gibi büyüklüğü, süslü ve şaşalı olmaları değildi. Onları değerli kılan, içlerini dolduran iman, ihlâs ve takva sahibi samimi Müslümanlar ve yukarıda saymış olduğumuz görevlerin ifa edilmesi idi.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* döneminde mescidler ayrıca kimsesiz ve fakir insanların kaldığı ve maişetlerini sağladıkları yerlerdi. Orada ikamet eder ve ilim tahsil ederlerdi. Mescidlerin bu kısmına "suffe" orada kalanlara da "suffe ehli" denirdi. Bu kişilerin sayısı yetmiş veya seksen kişiye kadar ulaşırdı.

İmam Kelimesinin Tahlili

"İmam" kelimesi sözlükte "Önde olan, kendisine uyulan, önder ve lider kimse" anlamına gelmektedir. Terim olarak ise fıkıh ilminde, cemaatin önüne geçip onlara namaz kıldıran kimseler için kullanılır. İmamın yapmış olduğu göreve de "imamet" denir. İmamlık çok faziletli bir görevdir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve kendisinden sonra gelen râşid halifeler bu görevi yerine getirmişlerdir.

"İmam" kelimesi, anne demek olan "el-ümm" kelimesinden türemiştir. "Ümmet" kavramı da aynı köke dayalı olarak bir köke, bir öze ve anne gibi bir asıla bağlı olan manasına gelir.

"İmam" ümmetin önderidir, kendisine uyulan bir liderdir. Bir kök durumundadır ve arkasında bir cemaat vardır. Bu cemaat de imamın peşinde olduğu için "ümmet" adını almaktadır. Ümmetsiz imam, imamsız ümmet olmaz.

İslâm hukukunda ise "imamet" devleti idare etmekte peygamberliğe vekâlet etmektir. Müslümanların işlerini yönetmek için Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e vekil olan kimseye imam denir. İmam, Müslümanların özel bir seçim sistemi olan "biat" ile seçilen, Müslüman toplumun din ve dünya siyasetini idare etmek üzere göreve gelen müslüman önderlere denir. Bu manada imam, İslâm'la yönetilen bir ülkenin müslüman başkanıdır. Bu imama Ulü'l-Emr, Halife veya Emiru'l-Mü'minîn de

denilir. Müminler, kendi zamanlarında Müslümanların serbest biatiyle (özel seçimiyle) iş başına gelen imama tâbi olmak durumundadırlar. Böyle bir imama biat etmeden ölen müslümanlar büyük bir hata içindedirler.

İnsanların kendilerine uyup ilimlerinden ve ictihadlarından faydalandıkları büyük âlimlere de "imam" denilmiştir. Çünkü insanlar, herhangi bir meselede onların fikirlerinin etrafında toplanmakta ve onların ictihadının rehberliğinde sorunlarına çözüm bulmaktadır. Mezhep imamları bu manadadır. İmam Ebu Hanife, İmam Şafiî, İmam Ahmed b. Hanbel ve İmam Malik gibi... Ayrıca hadis ilminde otorite olan, hadis ilminde peşinden gidilen büyük âlimlere de "Hadiste imam" denilmiştir. İmam Buhârî, İmam Müslim gibi...

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in kızı Fâtıma *(radıyallahu anha)* ile Ali *(radıyallahu anh)*'ın soyundan gelen önderlere de "imam" adı verilmektedir. Bu soydan silsile yoluyla gelen önderlere "Ehl-i Beyt İmamları" denilmektedir. İmam Ali, İmam Câfer-i Sâdık, İmam Zeynel Abidin gibi...

Kur'an-ı Kerim'i güzel okuma ilmi olan kıraat ilminde üstün bir yeri olan âlimlere de "Kıraat İmamları" denilmiştir.

Dikkat edilirse, bunların tümünde bir önderlik ve peşinde olan bir cemaat olgusu (ümmet) söz konusudur. Sonuç olarak imam, bir topluluğa önder olan kimse demektir. İmam, etrafında bir topluluk (ümmet) toplayan, onları peşinden götüren, onlara yol gösteren insandır. İmam makamında olan önderler, insanları hidayete ve kurtuluşa götürdükleri gibi bazıları da peşine takılanları ateşe sürüklemektedirler. Bunlar, küfrün imamları, kâfirlerin önderleridir. Faziletli insanlara, müminlere, takva sahiplerine imam olmak ne kadar şerefli ise, inkârcılara ve günahkârlara imam olmak da o kadar şerefsiz ve aşağılık bir iştir. Kıyamet günü bütün insanlar, kendilerine yol gösteren veya peşinden gittikleri, izini takip ettikleri imamlarıyla beraber dirilti-

lecek ve o şekilde hesaba çekileceklerdir.

Günümüz Türkiyesinde devlet tarafından namaz kıldırmakla görevlendirilen kimselere, namazda cemaatin önünde durmaları bakımından "imam" ismini vermek yanlış olmasa bile biz yukarıda isimlerini zikrettiğimiz değerli imamlara olan saygımızdan dolayı onlara imam değil "Namaz Kıldırma Memuru" ismini vermeyi daha uygun bulduk.

İmamlığı Caiz Olan ve Olmayan Kimseler

İslam âlimleri imamlık yapacak olan kimselerde bulunması gereken şartları şöylece zikretmişlerdir:

1. Müslüman olmak

2. Akîl-Baliğ olmak

3. Erkek olmak

4. Namazda okuyacak kadar Kuran'dan ayet ezberlemiş olmak

Âlimlerin bir kısmı saymış olduğumuz bu şartlara başka şartlar ilave etmişlerse de bu dört şart hususunda âlimler arasında hiçbir ihtilaf vaki olmamıştır. Fasık ve bid'at sahibi kimselerin imamlığının caiz olup olmaması tartışılmış olsa bile İslam tarihi boyunca hiçbir kimse, müslüman olmayan kimselerin arkasında namaz kılınabileceğini iddia etmemiştir. Kişiyi küfre ve şirke düşüren bir inanca sahip olan veya küfre düşüren bir söz veya amelde bulunan kişilerin imamlığı asla caiz değildir.

Bugün bizler Türkiye Cumhuriyeti tarafından atanmış namaz kıldırma memurlarının imamlığının asla caiz olmadığını söylüyoruz. Çünkü bu kimseler imamlığın ilk şartı olan "Müslüman olma" şartına haiz olan kimseler değildirler. Kişiyi küfre düşüren ve İslam dininden çıkaran birçok söz ve amel, Namaz kıldırma memurları tarafından bizzat işlenmektedir. Kitabımızın "*T.C'deki Namaz Kıldırma Memurlarının Durumu*" adlı bölümünde Namaz kıldırma memurlarını küfre düşüren söz ve amel-

ler, Kur'an ve Sünnetten getirilen deliller ışığında açıklanmaya çalışılacaktır. Muvaffakiyet Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dandır.

Şeytan ve İnsan

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından kıyametin kopmasına kadar kendisine mühlet verilen İblis, insana nasıl yaklaşacağına yemin ederek şöyle diyordu:

> *"Beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki ben de onları saptırmak için senin doğru yolunun üstüne oturacağım. Sonra elbette onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından yaklaşacağım ve sen onların çoklarını şükredenlerden bulmayacaksın!" (7 Araf/16,17)*

Şeytan, insanları kandırıp saptırmak için her türlü yolu deneyeceğini söylemekte ve şöyle yemin etmektedir: "Bütün cephelerden, her taraftan yani gücümün yettiği her yerden, insanın hangi yönünü, hangi duygusunu zayıf bulursam o taraftan sokulacağım. Vesvese vereceğim, kendime davet edeceğim. Benim davetime uymazsa hiç olmazsa Allah'a isyan etmesini fısıldayacağım ve günahkâr olması için elimden geleni yapacağım."

Şeytan bunu yapabilecek mi? Buna gücü yetecek mi? Aslında onun zorlayıcı bir gücünün olmadığını Rabbimiz bize bildirmiştir. *"Şüphesiz kullarım üzerinde senin bir hâkimiyetin yoktur. Ancak azgınlardan sana uyanlar müstesna..." (15 Hicr/42)* Ama o, nereden öğrenmişse öğrenmiş insan karakterinin kötülüğe ve iyiliğe, hayra ve şerre meyilli olarak yaratıldığını bilmektedir. Bu sebeple Şeytan insandaki kötü meyillere, aşırı isteklere hitap edecek, aklını kullanmayanlar ve sonunu düşünmeden zevklerinin peşinden gidenler onun süslü sözlerine kanacaklardır.

İbn Abbas *(radıyallahu anhuma)*'dan gelen rivayete göre *"önlerinden yaklaşacağım"* demek onları dünyaya düşkün edeceğim, *"sağlarından yaklaşacağım"* demek din işlerinde, ibadet ve amellerinde onlara şüphe vereceğim, *"sollarından yaklaşacağım"* demek ise onlara günah işlerinde azgın bir şehvet vereceğim anla-

mına gelir.[25]

Katâde *(rahimehullah)* ayette zikredilen Şeytan'ın sözünün "Onlara önlerinden gelecek ve "Âhiret yok, yeniden diriliş yok, cehennem yok, cennet yok" diyeceğim. Arkalarından gelip dünya tutkularını süsleyip onları bu gibi zevklere davet edeceğim. Sağlarından gelip ibadetleri (hasenâtı) zor göstereceğim, geciktirmeye çalışacağım. Sollarından da yaklaşıp günahları zevkli ve süslü gösterip onlara günah işlemelerini tavsiye edeceğim"[26] anlamına geldiğini söylemiştir.

Şeytan ve dostları, insanlara (özellikle de Müslümanlara) ekseriyetle sağdan yaklaşırlar. Onları din ile, dini motiflerle aldatmaya çalışırlar. Tarih boyunca nice zalim ve diktatör, kitleler üzerindeki hâkimiyetini sürdürebilmek için dindar görünmüş ve dinî motifleri kullanmıştır.

İslâm'a bağlılık ve saygıları olmadığı halde kitleleri etkileyebilmek için dinî sloganlara başvurmuşlardır. Allah'ın ayetlerini, düzenlerinin devamı ve şahsi çıkarları için kullanmaktan çekinmemişlerdir. Tarih boyunca tüm tağuti sistemler, kendilerini ve yönetimlerini meşru ve adaletli gösterebilmek için bazı insanları kullanmışlardır. Oysa yönetimleri de yaşantıları da İslam dininden tamamen uzaktır. Şeytan, yapmış oldukları işleri kendilerine güzel göstererek süslemiş ve küfre düşmeleri için elinden gelen gayreti göstermiştir.

Şeytan ve dostları insanlara, önlerindeki âhiret hayatını mümkün olduğunca unutturmaya çalışır. Hayatın yeme, içme ve eğlenmekten ibaret olduğunu aşılar. Birkaç günlük dünya hayatını boşa geçirmemek için nefsin isteklerini yerine getirmek gerektiğini iddia ederler. Onları dünyaya ve bitmez tükenmez tutkulara esir ederler. Bir ömür boyunca bu tutkuların peşinden

---

[25] İbn Kesir, 2/9.
[26] İbn Kesir, 2/9.

gitmelerini temin eder, ölümü ve sonrasını unutturmaya, boş hayaller peşinde koşturmaya çalışırlar.

Şeytan ve yandaşları insana soldan yaklaşarak küfrü, şirki, bidati ve isyanı zararsız göstermeye çalışırlar. İslâm'ın kötü (münker) gördüğü şeyleri, insanlara sevimli ve cazip şeyler olarak sunarlar. Allah'ın yasalarının yanında yasalar koymayı, bunlara itaat etmeyi, desteklemeyi, savunmayı ve ayakta tutmayı, tağuta kul olmayı bir maharet ve İslam dinine hizmet etmek gibi göstererek aldatırlar. Allah'ı zikretmeyi unutturmaya çalışırlar. Allah'a ibadet etmeyi ve yasaklarından kaçınmayı zor ve hayatın tadını kaçırıcı, eğlenme ve zevk almayı engelleyici şeyler olarak gösterirler. Akla gelmedik şeytanî metotlarla, hile ve tuzaklarla insanları Allah yolundan uzaklaştırmaya çalışırlar.

İblis ve dostlarının aldatma ve tuzaklarından kurtulmak; dinde ihlâs sahibi olup İslâm'ı samimi bir şekilde yaşamak, küfür ve küfür ehlinden beri olmak, onları düşman edinmek, onlara buğz etmek ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya sığınmakla gerçekleşir.

İnsan, imtihan için yaratılmıştır. Ya hayır işleyerek razı olunan kulların arasına katılacak ya da şer işleyip cezayı hak edecektir. Nefsi onu kötülüğe de iyiliğe de götürebilir. Şeytanın ve nefsin varlığı ve faaliyetleri imtihan olmanın bir gereğidir. Sıkıntı, meşakkat olmadan imtihan olmaz. İşte bu noktada Allah'ın hikmeti ortaya çıkmaktadır. Allah dileseydi ne şeytan olurdu ne de kullar günah işleyebilirlerdi. Ancak, dünya hayatı imtihan yeridir. İnsan, birtakım denemelerden geçecek ve ahiretteki makamını kendisi kazanacaktır.

Şeytan, insana gizlice fısıldar, vesvese verir, hayallere sürükler, hayırlı işleri ertelemeye ve şerli işleri yapmaya davet eder. İnsanı kötülüğe davet eden her çağrı ve duygu şeytandandır.

"O ve yandaşları, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi

görürler. Şüphesiz biz şeytanları, inanmayanların dostları kıldık." (7 Araf/27)

Şeytan insanlara sağlarından, sollarından, önlerinden, arkalarından sokulur. İnsanları cehenneme göndermek ve cennetten uzaklaştırmak için yoğun çaba sarf eder. Bu amacına ulaşmak üzere atlılarını ve yayalarını seferber eder, onlara karşı yaygara koparır, onlara mal ve çocuklarında ortak olmaya kalkışır.

"Onlardan gücünün yettiği kimseleri davetinle şaşırt! Süvarilerinle, yayalarınla onları yaygaraya boğ! Mallarına, evlâtlarına ortak ol ve onlara vaatlerde bulun! Muhakkak ki Şeytan insanlara, aldatmadan başka bir şey vaat etmez. (17 İsra/64)

Şeytanın işi fesat ve fitne çıkarmak, kişiyi küfre, şirke ve bidatlere sevk etmektir. O, insanlar içinden kendine yardımcılar, yandaşlar edinir ve birçok işini onlara yaptırır.

"Şeytanın dostlarına karşı savaşın! Şüphe yok ki şeytanın düzeni ve tuzağı zayıftır." (4 Nisa/76)

Aslında şeytanın hilesi zayıftır ve insan üzerinde herhangi bir gücü yoktur.

"Doğrusu benim (ihlâslı) kullarım üzerinde senin hiçbir hâkimiyetin yoktur. Vekil olarak Rabbin yeter. " (17 İsra/65)

Fakat insan nefsine hoş geldiği için, şeytanın fısıltılarına, kandırmacalarına ve vesveselerine kanmaktadır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yeryüzünde şeytana tâbi olup da Allah'ın dininden yüz çevirenlere "Şeytan'ın Taraftarları" ismini vermektedir:

"Şeytan onların başlarına dikilip Allah'ı anmayı unutturmuştur. İşte onlar şeytanın taraftarlarıdırlar. İyi bilin ki şeytanın taraftarları mutlaka hüsrandadır." (58 Mücadele/19)

Demek ki yeryüzünde tâbi tutulduğu imtihanı başarıp başa-

ramamasına göre insan ya şeytanın ya da Allah'ın hizbinden olmak durumundadır. Ne mutlu o Allah'ın hizbinden olanlara!

> *"Meleklere: "Âdem'e secde edin!" demiştik. İblis'ten başka hepsi secde etmişti. O, cinlerden idi ve Rabbinin buyruğu dışına çıktı. Ey Âdemoğulları! Siz, beni bırakıp onu ve soyunu mu dost ediniyorsunuz? Hâlbuki onlar size düşmandır. Kendilerine yazık edenler için bu ne kötü bir değişmedir!" (18 Kehf/50)*

2.BÖLÜM

T.C'DE NAMAZ KILDIRMA MEMURLARININ DURUMU

1. Küfre Rıza Gösterme

"Rıza" kelimesi sözlükte "Kabul gösterme, memnun etme, cereyan eden bir hadiseyi hoş görüp itiraz ve muhalefet etmeyerek kabul etme" manalarına gelir. Rızanın karşıtı; red, muhalefet ve itiraz etmektir.

Şimdi gelin rızanın tarifindeki manaları biraz düşünelim ve günümüz namaz kıldırma memurları üzerinde uygulayalım. Daha sonra da onların küfre rıza gösterip göstermediklerine hep birlikte karar verelim.

Kabul Gösterme

Namaz kıldırma memurları, İslam devleti olmadığı aşikâr olan T.C Devletini itirazsız bir şekilde kabul ederler. Devletin uygulamalarının tamamı İslam'a aykırı olmasına rağmen en ufak bir itirazda dahi bulunmazlar. Onlar, Diyanet Başkanlığı'nın kendilerine göndermiş olduğu İslam ile alakası olmayan hutbeleri okur, yönetmelik ve kanunları tatbik ederler. Ayrıca halka, devlet tarafından kendilerine izin verildiği şekilde ve devletin istemiş olduğu dini anlatırlar. Sadece hutbe ve vaazlarında değil yaşantılarının tümünde devletin razı olduğu ve istediği dini

insanlara aktarırlar. Hâlbuki anlatılması gereken tek din, Allah'ın razı olduğu yegâne din olan İslam'dır.

Müslüman, Allah'ın şeriatına dayanmayan hiçbir eylem ve söze rıza göstermeyen kimsedir. Allah'ın şeriatına dayanmayan eylem ve sözlere kalbî ve fiili rıza gösterenler, İslam dinine karşı göstermiş oldukları teslimiyetlerini bilfiil bozmuş sayılırlar. Dolayısıyla şeriate uygun olmayan bir söz veya fiile rıza göstermek, sebeb-i küfürdür. Esasen küfrü imana tercih edenleri kalben ve fiilen sevmek, kâfir olmaya yeter de artar bile...

Bir devlet ya İslami bir devlettir ya da kâfir... T.C Devletinin kâfir bir devlet olduğu ortadadır. Ne gariptir ki kâfir olan bu devlet, dini müesseseler (diyanet) kurmuş ve halkını istediği şekilde yönlendirmeye çalışmış ve ne yazık ki bunda başarılı olmuştur.

Memnun Etme

Bir işveren, kendisinden memnun olmadığı işçisini görevde tutar mı? Elbette ki tutmaz, hemen onun görevine son verir. Namaz kıldırma memurları da T.C Devletinin kendisine verdiği tüm görevleri eksiksiz yerine getirdiği içindir ki işverenini memnun etmekte ve maaşını almaya hak kazanmaktadır. Ancak görevini yaparken Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emir ve yasaklarını bir kenara bırakarak devletin emir ve yasaklarını yerine getirmektedir. Eğer bu duruma itiraz ederse ve devletin emir ve yasaklarını yerine getirmez ise görevinden uzaklaştırılacaktır. Bu durumu hangi namaz kıldırma memuruna sorarsanız sorun kesinlikle kabul edecek ve “Bizler, Allah'ın emirlerini olduğu gibi anlatırsak işimizden oluruz” diyecektir. Zira efendilerini memnun etmek, maaşı hak etme noktasında bir kıstastır. Öyle ya bir devlet, memurundan memnun değilse o memuru niçin görevde tutsun? Aynı şekilde görevinden memnun olmayan bir memur da niçin görevine devam etsin? Bu soruların cevabını siz değerli okuyucularımıza bırakıyoruz...

Cereyan Eden Hadiseleri İtiraz ve Muhalefet Etmeksizin Hoş Görmek

Aslında bu konuda açıklama yapmamıza bile gerek yoktur. Zira T.C'de olup bitenler herkesin malumudur. Allah'ın hükümlerinin tanınmadığı ve Allah'ın sözünün geçerli kılınmadığı ayan beyan ortadadır. Allah'ın kanunlarının yanında kanunlar konulması, Allah düşmanlarının dost edinilmesi ve sevilmesi, Allah'ın dışında yeminler edilmesi, kâfirlere ve küfre itaat edilmesi, kâfirlere boyun eğilmesi, Allah'ın haramlarının helal, helallerinin ise haram kılınması, Allah'ın farz kılmış olduğu şeylerin alenen yasaklanması, Allah'ın haram kıldığı içki içme, zina, karışık eğitim sistemi ve çalışma müesseseleri, faizlerin sonuna kadar işletildiği banka ve kurumların serbest bırakılması, Allah'ın dinine irtica, Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak isteyen Müslümanlara da terörist denilmesi ve daha sayamayacağımız onlarca husus... Namaz kıldırma memurları, İslam'a muhalif olan bunca hususu neden dile getirmez ve halka bu yönetimin İslam dışı bir yönetim olduğunu anlatmazlar? Bunca hâdise karşısında sessiz kalmak ve muhalefet etmemek hakkı gizlemekten başka nedir?

Yoksa bu memurlar İslam dinini olduğu gibi anlatmaktalar mı? İslam dini kâfirlerin önde gelenleri ile mücadele edilmesi ve savaşılmasından bahsederken, yeryüzünde bir fitne -şirk- kalmayıncaya kadar savaşmayı emrederken, onlarca ayette "Kâfirlere karşı savaşın!" emri varken nasıl oluyor da bu memurlar bunca ayetleri görmezden geliyorlar? Acaba din, bu memurların anlattığı gibi sadece abdest, namaz, güzel ahlak, vergi vermenin fazileti, orman sevgisi, çevre temizliği gibi mevzulardan mı ibarettir. Bütün mahlûkatı yaratan ve hesaba çekecek olan Rabbimiz şöyle buyurur:

"Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa, babalarınızı ve kardeşlerinizi (bile) veli edinmeyin. Sizden kim

onları dost edinirse, işte onlar zalimlerin kendileridir." (9 Tevbe/23)

Seyyid Kutub *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir: "Buradaki "zalimler" sözüyle müşrikler kastedilmektedir. Hiç şüphesiz küfrü imana tercih edenleri dost edinmek şirktir."

İmam Kurtubî *(rahimehullah)* da şöyle demiştir: "Kim şirke razı olursa o, müşriktir. Küfre rıza küfür, masiyete rıza ise masiyettir. Dolayısıyla Müslüman, küfrün icra edildiği hiç bir yerde bulunmaz ve küfre karşı sessiz kalamaz. Kelime-i küfrü telaffuz edeni dinleyip tasdik edemez, şirk ve küfür işlenen bir yerde bulunamaz."

Evet, küfre ve kâfirlere rıza göstermek, başlı başına küfür ve kâfirliktir. Bu konuda Molla Husrev *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Siyeru'l Ecnas kitabında kaydedildiğine göre bir kimse, başkasına küfür ile emretmeye azmetse, sırf bu azmi sebebiyle kâfir olur. Şayet bir kimse, kelime-i küfrü konuşsa ve bir cemaat de o konuşanın sözünü kabul eylese o cemaatin hepsi kâfir olur."[27]

Molla Hüsrev'in bu açıklaması da bize gösteriyor ki küfre kalben ve fiilen rıza göstermenin küfür olduğunda şüphe yoktur.

Hanefi Akaid âlimlerinden Molla Aliyyül Kari *(rahimehullah)* der ki: "Yüz sene sonrası için bile olsa, kim küfretmeye azmederse o kimse hemen o anda kâfir olur. Küfür kelimesini konuşan kimseye, bu işinden dolayı rıza göstererek gülen kimse de kâfir olur."

Bu söz de bize gösteriyor ki kim, küfür kelimesini konuşan bir kimseye, bu işinden dolayı rıza göstererek gülerse kâfir olur. Ama rızası olmadan gülerse o kimse kâfir olmaz. Bu hususta

---

[27] Durerü'l Hükkam Şerhu Gureri'l Ahkâm, Molla Hüsrev.

mühim olan nokta rıza göstermektir. Bir kişi küfür kelimesini konuşur da insanlar, buna muttali olduklarında doğruluğuna itikad ederlerse kâfir olurlar. Onlar için hiç bir mazeret yoktur. Ancak küfür kelimesi fukaha arasında ihtilaf edilen bir kelime olursa böyle değildir.

El-Muhit adlı kitapta bu meseleden ziyadesiyle bahsedilmiştir: “İnsanlar küfür kelimesini söyleyen kimseye hiçbir şey söylemeyip küfür kelimesini konuştuktan sonra mecburiyet yok iken onun yanında otururlarsa, küfre iştirak etmiş olurlar.”[28]

Demek oluyor ki içerisinde ahkâm-ı küfür icra edilen meclislerde hiç bir mecburiyet yokken oturmak, küfre ve kâfirlere rıza göstermektir ve küfürdür.

Sonuç olarak küfre ve kâfirlerin küfrî fiillerine kalben veya fiilen rıza göstermek küfürdür. Küfre rıza, küfrü kabul edip tasdik etmek demektir.

Türkiye Cumhuriyetindeki mevcut kanunların tamamının İslam dışı ve İslam’ın kabul etmediği ölçüler göz önünde bulundurularak hazırlandığı ve tatbik edildiği bir gerçektir. Bunu inkâr etmek ancak cahilliktir. Bu, realiteden uzak ve İslami ilimlerden haberi olmayan bir cahilin işidir. Böyle bir devletin İslami devlet olması söz konusu bile değildir. Tamamen küfrün hâkim olduğu ve kanunlarıyla, yasalarıyla tamamen Hıristiyan batı devletlerini anımsatan bir niteliğe sahiptir. İslam dinine göre böyle bir devlete “Darul küfür” ismi verilir.

İslam akaidine göre İslamî olmayan her şey bâtıldır ve kabul edilmesi mümkün değildir. Nitekim böyle bir devletin küfür devleti olduğu herkes tarafından bilinen ve gizli olmayan bir haldir. Hatta öyle ki bu devlet İslami nizamı isteyenlere alenen savaş açmış ve terör adı altında mücadele ederek, onları tutuklamakta ve hapsetmektedir. Böyle olmasına rağmen bu namaz

---

[28] Fıkh-ı Ekber Şerhi, Aliyyül Kari.

kıldırma memurlarının buna sessiz kalması ve bu hakikatleri halka anlatmamaları, rıza gösterme değildir de pekâlâ nedir? Nitekim sükût ikrardandır. Bu kaide, İslam usulünde bir fıkıh kaidesidir. Yani bir şey karşısında sessiz kalmak onu kabul etmek ve onaylamak manasındadır. Mesela bekâr bir kız, kendisine gelen dünürcüleri kabulü veya reddi hususunda sükût ederse kabul ettiğinin göstergesidir. Zira dediğimiz gibi sükût ikrardandır...

Halktan herhangi bir Müslüman'ın dahi bunca münkere ve zulme karşı sessiz kalması asla düşünülemez? Peki, insanların önüne geçerek İslam'ın en önemli farzlarından olan namaz kıldırma, vaaz ve nasihat etme görevini üstlenmiş olan kimselerin bu olan bitene karşı sessiz kalması ve razı olması nasıl düşünülebilir ki?

Gelin bir an olsun Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in zamanındaki fetihten önceki Mekke'yi düşünelim! Bir Müslümanın ya da Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in namaz kıldırmak için o günün şirk devletinden belli bir ücret karşılığında görev alacağını ve devletin kendisine vermiş olduğu görevleri harfiyen yerine getireceğini düşünebiliyor musunuz? Böyle bir durum söz konusu olabilir mi?

Darul İslam; Allah'ın şeriatının uygulandığı ve tatbik edildiği yerdir. Darul İslam olan bir belde Allah yolunda cihad ilan edip Müslümanları korumakla yükümlüdür. Orada şer'i bir beyatla kendisine beyat edilmiş bir imam vardır. O imam Allah'ın belirlediği hudutları korur, cihadı emreder. Ganimet mallarını taksim eder, Müslümanları muhafaza eder ve yeryüzünde Müslümanların kurtuluşu için cihad ilan eder.

Böyle bir İslami devletin yeryüzünde kurulması şarttır. Ona iltica edeni gözetip mültecilerin iç ve dış tüm şer'i haklarını koruması, Müslümanlara dost, kâfirlere düşman olması, Müslümanlar zor duruma düştüğünde onların meselelerini tahlil et-

mesi, zalim devletten o Müslümanların tüm ilişkilerini kesmesi, sınırları içerisindeki Müslümanlara ve âlimlere hürmet etmesi ve fasık kişilere saygı göstermemesi gereklidir. Dolayısıyla kâfirler ve fasıklar bakanlık, şura meclisi ve devletin yüksek yerlerinde bulunamazlar. Bu vasıflara haiz olmayan bir devleti "Dar'ul İslam" olarak adlandıramayız.

Etrafımızdaki namaz kıldırma memurlarına bir bakalım! Acaba hangisi bu devletin küfrünü, şirkini, Müslümanlara yapmış olduğu zulmü anlatmakta ve dile getirmektedir? Bu cümleyi söyledikten sonra bazı cahiller "Türkiye'de Müslümanlara ne yapılıyor ki?" diyebilirler. Evet, ne yapılmıyor ki? Bu sözü söyleyen İslam dininin ruhunu anlayamamış ve Tevhid mücadelesini kavrayamamış bir kimsedir.

Türkiye Cumhuriyeti devleti belli dönemlerde yapmış olduğu tutuklamalarla İslam dininin hâkim olmasını isteyen muvahhid müminleri tutuklamaktadır. Bu tutuklanan ve kendilerine terörist denilen Müslümanların isteği ve arzusu sadece Allah'ın hükümlerinin tatbik edilmesidir. Sizi temin ederim ki bu teröristlerin bundan başka bir istekleri yoktur. Bu devletteki Müslümanların hak ve hukukları, kendileri ne oldukları belli olmayan üç beş Alevi, Ermeni, Hıristiyan ve Yahudi'ye verilen değer kadar bile değildir. Bilakis gayri Müslim olanlar her zaman hürmet ve saygı görmekte ve devlet tarafından her istekleri karşılanmaktadır. Öyle ki hepsinin kendilerine ait okulları, sosyal tesisleri, mabedleri vardır. Böyle olmasına rağmen Müslümanlara gelince ya terörist ya gerici ya da örümcek kafalı, kendilerine itibar edilmeyen değersiz insanlardır.

Şayet Müslümanlar, bu kâfir düzenin kurmuş olduğu ve içerisinde devletin ilke ve inkılâplarının öğretildiği okullardan çocuklarını uzak tutarak bir okul, okuldan vazgeçtik şöyle küçücük bir oda kurmuş olsalar ve çocuklarını Allah ve Rasulünün istediği şekilde yetiştirmek isteseler, gizli eğitim kampları (!) kurmuş,

medreseler açmış kimseler olduklarından dolayı hemen tutuklanırlar. Hani Müslümanlara bu devlette hiç bir şey yapılmıyordu?

2. Küfrü Meşrulaştırma ve Meşru Görme

Şüphesiz Müslümanların nezdinde İslam'ın netliği, berraklığı, billurluğu kaybolunca ölçüler de değişmiştir. İslam'ın emrettiği Kur'an ve Sünnet'in ölçülerinin yerini devletin ve amirlerin emri, kanunlar, yönetmelikler, hayat şartları, adet ve örfler almıştır. Hayatlarını, bulunmuş oldukları ortamın vakıasından esinlenerek çizen insanlar, İslam'ı da vakıalardan esinlendikleri düşünce ve fikirlere göre yorumlamaya çalışır olmuşlardır.

Faizin, zinanın, rüşvetin haramlığını belirli şartlarda ve ortama göre helâlleştirdikleri gibi üzerlerine hükmeden küfür ve beşeri yasaların da meşruluğunu ortaya koymaya çalışmaktadırlar. Hatta İslâm adına yaptıkları çalışmaları yasal ve tüzüksel olarak küfür sistemlerine göre düzenledikten sonra bunun İslâm'da meşru olduğunu iddia eder oldular.

İslâm, birçok insanın zannettiği gibi birkaç manevi değer ve ibadetten oluşmuş, hayata ve sisteme müdahale etmeyen bir din değildir. Zira İslam, başlı başına bir hayat nizamıdır. İlahi bir sistem oluşu diğer nizamlardan tamamen farklı olduğunu gösterir. Akidesinde diğer bütün nizamlarla çatışır. Allah'tan başka ilah, kanun koyucu ve hükmedici olmadığını ilan ederek yeryüzündeki bütün nizam ve yasaları daha baştan reddeder. Kendi sultasından başka da bir sulta tanımaz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu konuda şöyle buyuruyor:

"...O, kendi hükümranlığına kimseyi ortak etmez." (18 Kehf/26)

İslam, günümüzde olduğu gibi meclisteki milletvekillerinin mukaddes (!) anayasalarına uygun çıkarmış oldukları bütün yasaları reddeder. Ayrıca bu yasalara uymayı, itaat etmeyi, meşrulaştırmayı, kabullenmeyi ve bu şirke karşı sessiz kalmayı ya da o yasalara göre muhakeme olmayı asla kabul etmez.

İnsanoğlunun yapmış olduğu herhangi bir nizam ve yasayı kabul etmek, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* nezdinde şirktir. Günümüz namaz kıldırma memurları ise hutbelerinde sürekli olarak bu devletin saygınlığını, meşruluğunu hatta bu devlete itaatin İslam devletine itaat etmek gibi olduğunu anlatmaktadırlar. Günümüzdeki nizam ve yasalar üzerinde tartışmak dahi o yasaların varlığını kabullenmek olur. Müslümanların yapması gereken şey, bu yasaların tümünü reddetmektir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* rasulü vasıtasıyla o günün düzenlerine karşı çıktı ve onları alaşağı etti. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cahiliye hükümlerini hiç bir nizam ve yasa altına girmeden sadece ve sadece Allah'tan gelen nizam ile yok etti. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah, müminler üzerinde kâfirler için herhangi bir otoriteyi kabul etmez." (4 Nisa/141)

Acaba bu namaz kıldırma memurları, Rabbimizin emirlerini hiç görmüyorlar mı? Ayette müminin, kâfirin otoritesini asla kabul etmeyeceği buyrulmaktadır. Pekâlâ, namaz kıldırma memurları nasıl oluyor da kâfirlerin otoritesini kabul ediyorlar? Ey sadece isimde Müslüman olanlar! Küfür nizam ve yasalarını İslâm'la meşrulaştırmaktan artık vazgeçin! Allah'ın şu emrine riayet edin ki dünya ve ahirette felâha erenlerden olasınız.

"Fitne ortadan kalkıncaya ve din tamamen Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın! (İnkâra) son verirlerse şüphesiz ki Allah onların yaptıklarını çok iyi görür." (8 Enfal/39)

Etrafımızdaki namaz kıldırma memurlarına şöyle bir baktığımızda birçoğunun, küfür ve şirk devleti olan Türkiye Cumhuriyetini meşru gördüğünü, bir kısmının ise bu hususlara hiç değinmeyerek sanki İslam'ın emirlerinin dışında olduğunu, dinimizde bu hususların yeri olmadığını, İslam'ın devletle, yönetimle, yöneticiyle, egemenlikle ilgisinin olmadığını düşündüklerini görürsün. Onların içinden bir grup şaşkının da Türkiye Cumhu-

riyetini İslam devleti olarak gördüğüne şahid olursun. Bu nedenle hutbelerinde veya konuşmalarında devlete bağlı kalma, itaat etme, dua ederek destekleme, yasalara uyma, vatandaşlık görevlerini yerine getirme, vatan sevgisi, devleti müdafaa etme ve düşman saldırılarından uzak tutmak için askere gitme, devlet sevgisi ve koruması gibi kavramları sıkça kullandıkları görülür.

Nitekim bu tür açıklamalar ve vaazlar görevlerinin bir parçasıdır. Nihayet bu namaz kıldırma memurları sayesinde T.C devleti ayakta kalabilmekte ve hilafetin kaldırıldığı günden bugüne kadar böylece devam etmektedir. Bu durumu bazı komünistler zamanında şöyle ifade ederlerdi: "Türkiye'de açılan her cami bu devletin ayakta kalmasına ve güçlenmesine sebep olmaktadır."

Namaz kıldırma memurlarının bu kâfir devleti meşru gördüklerinin en büyük delili ise devletten görev almalarıdır. Meşru görülmeyen ya da kâfir olarak görülen bir devletten görev alınması, mümkün değildir. Şayet namaz kıldırma memurları, Türkiye Cumhuriyetinin kendilerine yüklemiş olduğu görev ve sorumlulukların dışına çıkarak İslam'ın kendilerine yüklemiş olduğu görevleri yerine getirecek olsalar, bu devlet onları kendi bünyesinde barındırmayacak ve memurluk görevinden uzaklaştıracaktır.

Ama bizleri en çok üzen şey, sanki devlete İslam hâkimmiş ve hiçbir gayri İslami durum yokmuş, hapishanelerde Müslümanlar esir tutulmuyor ve terörist denilmiyormuş gibi bir hava estirilmektedir.

Vallahi! Eğer Allahın istemiş olduğu dini anlatacak ve yaşayacak olsanız aynı önderimiz ve rehberimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Mekke'den çıkartıldığı, İbrahim *(aleyhisselam)*'ın ateşe atıldığı ve Musa *(aleyhisselam)*'ın kaçmak için denizle karşı karşıya kaldığı gibi sizler de kâfirlerle karşı karşıya geleceksiniz...

Namaz kıldırma memurları da aynı Türkiye Cumhuriyeti gibi, dinin devlete ve yönetime müdahale etmesini caiz görmemektedir. Bundan dolayı da dini sadece namaz kılmak, oruç, abdest, hac ve belirli bazı meselelerden ibaret zannetmektedirler. Allah'ın, insan hayatının sadece bir bölümüne müdahale ettiğini, hayatın büyük bir bölümü olan yönetim, hâkimiyet, itaat, cihad gibi konulara ise temas etmediğini ve İslam'ın insan hayatına karışmadığını zannetmektedirler.

Galiba bu kıldırgaçlar önder ve rehber edindiklerini iddia ettikleri Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Medine'de bulunduğu on senelik süre zarfında yirmi yedi savaşa katıldığını ve kendisinin katılmadığı yüzün üstünde savaşa da ordu gönderdiğini bilmiyorlar. Acaba bu savaşlar, zorluklar ve sıkıntılar neden yaşandı? Gaye ve hedef ne idi? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve güzide sahabeler de bu namaz kıldırma memurlarının yaptığı gibi camilerinde ibadetleri ile uğraşabilirler ve başlarında bulunan aklın, heva ve arzuların hâkim kılındığı günümüz beşeri sisteminin aynısı olan, o cahili yönetimle uyum içinde yaşayabilirlerdi. Herhalde ya Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* -haşa- üstlenmiş olduğu İslam dinini iyi tanımıyor ve yaşamıyordu ya da günümüz namaz kıldırma memurları İslam dinini -haşa- Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den daha iyi biliyor ve yaşıyorlar!

3. Küfre Boyun Eğme ve İtaat

Küfre boyun eğme ve itaati, doğru bir şekilde anlayabilmek için itaat ve ibadet kavramlarını iyice bilmek gerekir. Dinimizde itaat, ibadetin kendisidir. Kim neye itaat ederse ona ibadet etmiş olur. Zira insanoğlunun yaratılış gayesi de Allah'a itaat yani ibadet etmesidir.

Şöyle bir düşünelim! Yüce Rabbimiz kullarına onca nimetleri vermiş, dünyayı ve içindekileri insanoğluna musahhar kılmış ve bütün ihtiyaçlarını karşılamıştır. Bundan sonra Rabbimi-

zin kanun koyma ve yasa çıkarma hususunda insanoğlunu serbest bırakmış olması düşünülebilir mi? Beşeri, kendi aciz akıl ve düşüncesi ile baş başa bırakıp kendi üretmiş olduğu kanunlarla kendilerini yönetmelerine izin verebilir mi?

"İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanır!" (75 Kıyamet/36)

"Biz gök ile yeri ve aralarındaki şeyleri, boş bir eğlence için yaratmadık." (21 Enbiya/16)

"Sizi sadece boş yere yarattığımızı ve sizin hakikaten huzurumuza geri getirilmeyeceğinizi mi sandınız?" (23 Müminun/115)

Rabbimiz ayetlerde insanoğlunun yaratılışının gayesiz olmadığını, kafasına göre hüküm ve yasalar çıkartamayacağını haber vermekte ve bunların hepsinin hesabının ahirette teker teker sorulacağını bildirmektedir. Ayrıca Rabbimiz kanunlarına uyulma konusunda kendisinden başkasının tanınmasını asla kabul etmez ve bunun şirk olduğunu haber verir.

Öyleyse Rabbimizin kanunları dururken T.C kanunlarına uyarak onlara itaat edenlerin durumları nasıl olur? Onların Müslümanlık vasfını taşıması ve böyle bir iddiada bulunmaları ne derece doğrudur?

"Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım." (51 Zâriyat/56)

"Göklerde ve yerde her ne varsa hepsi de Allah'ındır. O'nun huzurunda olanlar O'na kulluk etmekten asla büyüklenip kaçmazlar ve yorulmazlar. Yine onlar, gece-gündüz demeden bıkıp usanmaksızın (Allah'ı) tesbih ederler." (21 Enbiya/19-20)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kibirlerinden, büyüklük taslamalarından ötürü itaatten ve kulluktan kaçanları zemmediyor ve şöyle tehdit ediyor:

“Rabbiniz şöyle buyurdu: Bana dua edin, kabul edeyim. Çünkü bana ibadeti bırakıp büyüklük taslayanlar aşağılanarak cehenneme gireceklerdir.” (40 Mümin/60)

"Rahman’ın (has) kulları onlardır ki, yeryüzünde tevazu ile yürürler ve kendini bilmez kimseler onlara laf attığında "Selam!" derler (geçerler). Gecelerini Rablerine secde ederek ve kıyam durarak geçirirler." (25 Furkan/63,64)

Ortağı bulunmayan, hükümde hiç kimseyi kendisine eş kabul etmeyen yüce Allah, meleklerini de kul olarak vasıflandırmaktadır.

"Rahman (olan Allah, melekleri) evlât edindi, dediler. Hâşâ! O, bundan münezzehtir. Bilakis (melekler), lütuf ve ihsana mazhar olmuş kullardır. O'ndan (emir almazdan) önce konuşmazlar. Onlar, sadece O'nun emri ile hareket ederler. Allah, onların önlerindekini de arkalarındakini de (yaptıklarını da yapacaklarını da) bilir. Allah rızasına ulaşmış olanlardan başkasına şefaat etmezler. Onlar, Allah korkusundan titrerler!" (21 Enbiya/26-38)

Hiç şüphesiz “Bir” ve “Kahhar” olan Allah’a inanan, onun kanun koyma yetkisini tekelinde bulunduran yegâne yaratıcı ve ilah olduğunu kabul eden bir Müslüman, asla küfre itaat etmez ve boyun eğmez.

Bilakis İslam, yalnız Allah'a ibadet etmek ile ondan başkalarına da ibadet etmenin arasını ayırmak; hayatın her alanında Allah'a boyun eğip itaat etmekle, Allah'tan başka mercilere kulluk ve itaatin sınırlarını keskinleştirmek için gelmiştir. Şu an dünya üzerinde yürürlükte olan rejim ve sistemlerin tabiatını kavramak için öncelikle bu sistemlerin tevhid esasına göre mi yoksa şirk esası üzerine mi kurulduklarını belirlemek gerekir. Yani bu sistemlerde sadece Allah'a mı itaat edilmektedir yoksa Allah'la beraber başka ilahlara, tağutlara, rablere de itaat edilmekte midir?

Dilleri ile "Allah'tan başka ilah olmadığını ve Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in, Allah'ın kulu ve Rasulu" olduğunu söyleyip evlenme, boşanma ve miras gibi bazı konularda Allah'ın vahyine tâbi oldukları için kendilerini Müslüman diye isimlendiren birçok kimse Allah'ın vahyine göre şekillenmemiş kanun ve nizamlara itaat etmekte, Allah'ın şeriatına muhalif olan yasalara tâbi olmaktadır.

Çağdaş (!) sistemlerin kendisinden istediği görevleri yerine getirme konusunda (gönüllü veya gönülsüz) mal, can, namus, ahlâk gibi tüm değerlerini feda edenler! Tağutların istekleri ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emirleri çeliştiği zaman Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emirlerini kulak arkası yapıp tağutların emirlerini yerine getirenler! Evet, kendilerini Müslüman ve Allah'ın dinine mensup zannedip de tüm bu fiilleri yapanlar, kafalarını yastıklarından kaldırıp bir an önce uyanmak ve ne kadar büyük bir şirk bataklığının içinde olduklarını görmek zorundadırlar.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Bu böyledir. Çünkü Allah, hakkın ta kendisidir. O'ndan başka taptıkları ise şüphesiz batılın ta kendisidir. Gerçekten Allah yücedir, büyüktür." (22 Hac/62)

Herhangi bir ibadetin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasının rızası için yapılması batıldır ve sahibine, tevbe edilmediği takdirde bağışlanmayacak olan şirkten başka bir şey kazandırmayacaktır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Sonra onlara "Şirk koştuklarınız nerede?" denilecektir." (40 Mümin/73)

"Onlar, Allah'ı bırakıp ahbar ve ruhbanlarını rabler edindiler ve Meryem oğlu Mesih'i de... Oysa onlar, tek olan Allah'a ibadet etmekten başka bir şeyle emr olunmamışlardı. O'ndan başka ibadete layık ilah yoktur. O, bunların şirk koştukları şeylerden yücedir." (9 Tevbe/31)

Bu ayette geçen "ahbar" kelimesi âlimler, "ruhban" kelimesi ise âbidler anlamında kullanılmıştır. Büyük İslam âlimi Süddi der ki:

"Onlar insanlara öğüt vermek istediler fakat bunu yaparken Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabını arkalarına attılar. Bunun için Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Tevbe suresinin 31. ayetini indirdi."

Ayetin muhatap aldığı kimseler, âlim ve abid kabul ettikleri insanların söylediklerine kayıtsız-şartsız uydukları ve bu konuda "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ne diyor?" diye önemsemedikleri için Allah'tan başkasına ibadet etmiş oldular. Çünkü onlar Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını da helal kılma konusunda büyüklerine itaat ediyor ve onları Allah'tan başka rabler ediniyorlardı. Oysaki insanlar üzerine kanun koymak, helal ve haram ölçülerini belirlemek, sadece Allah'a aittir. İbadet de sadece Rab olmaya layık olan Allah'a yapılır.

Helal, Allah'ın helal kıldığı, haram da Allah'ın haram kıldığıdır. Din ise Allah'ın şeriat olarak gönderdiğidir.

İbn Teymiyye *(rahimehullah)* ayetle ilgili olarak şöyle demiştir:

"Ayette, âlimlerini ve rahiplerini rabler edindikleri bildirilen kimseler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın haram kıldığını helal, helal kıldığını da haram kıldıklarında onlara itaat ettiler. Bu iki şekilde olmuştur:

1. Âlim ve rahiplerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dinini değiştirdiklerini bilerek, onların din adına yaptıkları değişikliklerde onlara tabi oldular. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını da haram bildiler. "Büyükler ne derse doğrudur" gibi bir mantıkla bu ölçüleri belirleme yetkisini âlim ve rahiplerine verdiler. Hâlbuki gerçeğin böyle olmadığını çok iyi biliyorlardı. Onlar böyle yapmakla Rasullerin getirdiği dine aykırı davranmış oldular. Bildikleri halde böyle yaptıklarından dolayı da

küfre girdiler. Gerçi bunlar âlim ve rahiplerine yönelerek, onlara doğru namaz kılıp secde etmiyorlardı ama yine de bu yaptıklarıyla müşrik olmuşlardı. Çünkü bir kimse bile bile Allah'ın dinine aykırı olan bir hususta bir başkasına uyarsa müşrik olur.

2. Harama haram ve helale helal olarak inanmadaki itikadları sabit olmasına rağmen günah ve isyan konusunda başkalarına uydular. Bunlar da tıpkı kendilerine uydukları kimseler gibi günahkârdırlar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "İtaat ancak maruftadır"[29] buyurmuştur.

Her kim bir şeyin helal veya haram kılınması noktasında Kitap ve Sünnet'e sırt çevirir, Allah ve Rasulünden başkasına itaat eder ve bu şekilde Allah'ın kendilerine izin vermediği konularda onlara uyarsa, onları rab ve ilah edinerek Allah'a ortak kılmış olur. Bu da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın indirdiği Tevhid dininin özüne aykırıdır. Çünkü ilah, kendisine kulluk edilendir. Allah'tan başkalarına itaat ve kulluk etmek ise şirktir. Kendisine itaat ve kulluk edileni Allah'tan başka rabler edinmek demektir.

Görüldüğü gibi bir kişinin Allah'tan başkalarına itaat etmesi, Allah'tan başkasına ibadet olarak kabul edilmiştir. Burada itaat edilen meselelerin kişiyi küfre götürebilecek meseleler olduğu, gözden kaçırılmamalıdır. Yani küfür ve şirk içermeyen bir konuda kâfirlere itaat etmek, mutlak olarak küfür değildir.

Şimdi de gelin günümüzdeki namaz kıldırma memurlarının durumlarına bir göz atalım! Herhangi bir namaz kıldırma memuru, kendisine gönderilen hutbenin haricinde başka bir şey anlatabilir mi? Namazdan önce veya sonra ya da herhangi bir vakitte "Ben Allah'ın kitabını anlatacağım ve Allaha karşı gelmenin onun kanunları ile yönetmemenin küfür olduğunu insanlara anlatacağım" derse acaba kendisine izin verilir mi? Ya da

---

[29] Müttefekun Aleyh.

tüm ömrünü İslam düşmanlığı ile geçirmiş bir kâfirin cenazesi camiye getirildiğinde “Bu adam kâfir ve onun cenaze namazı kılınamaz!” diyebilir mi? Eminim ki, bu sorular karşısında tebessüm etmiş ve “Hangi memur bunu yapabilir ki?” demişsinizdir.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ) “Ey şanlı Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et! Eğer bunu yapmazsan O'nun peygamberlik görevini yapmamış olursun. Allah seni insanlardan koruyacaktır. Doğrusu Allah, kâfirler toplumunu doğru yola iletmez.” (5 Maide/67)* buyurarak Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*’in şahsında bizleri uyarmış ve Allah’ın dinini anlatma konusunda gevşek davranmamız gerektiğini hatırlatmıştır.

Hani mescitler Allah’ın evi idi! Peki, neden Allah’ın evinde Allah’ın sözü geçerli değil? Allah’ın evinin dışında Allah’ın emirleri, kanunları ve yasaları geçerli olmadığı gibi Allah’ın evi olan camilerde de geçerli değildir. Maalesef orada da küfrün sözü geçerlidir. Neden namaz kıldırma memurları tarafından Allah’ın emirleri olduğu gibi anlatılmıyor da küfrün emir ve yasaklarının geçerli olmasına göz yumuluyor?

Mesela; örtünmenin farz olduğunu, bunun siyasi bir simge olmadığını anlatan bir hutbe duydunuz mu? Ya da hutbede bunu dile getiren bir namaz kıldırma memuru? Ya da erkek ve kadınların el tokalaşmasının haram olduğunu, erkek ve kadının birarada çalışmasının haram olduğunu anlatan bir hutbe? Oysa Rabbimiz yukarıda zikrettiğimiz ayette her müminin görevinin, Allah’ın dinini olduğu gibi tebliğ etmek olduğunu haber vermektedir. Günümüzde hangi namaz kıldırma memuru Allah’ın dinini olduğu gibi tebliğ ediyor? Onların anlattıkları sadece güzel ahlak, terbiye, Cami haftası, Orman haftası, Cumhuriyet Bayramı vs. konulardan ibarettir. Vallahi kilisedeki rahipler ve havralardaki hahamlar da insanlara iyilikten, kardeşlikten, kötülük yapmamaktan, günah işlememekten vs. şeylerden bahsediyorlar. Onlar da günümüz namaz kıldırma memurları gibi mabetle-

rine girip (gerçi namaz kıldırma memurlarının camiye girmesi ile çıkması bir oluyor) günlerce aylarca ibadet ederek rablerine ibadet ettiklerini zannediyorlar.

Hayata, sisteme, insanların yaşantısına karışmayarak sadece belirli günlerde kilise ve havralarında insanlara bir kısım ahlaki nasihatler ediyorlar. Namaz kıldırma memurları da onların yaptığı gibi yapmıyorlar mı? Namaz kıldırma memurları da Cuma günü 5-10 dakikalık ve konusu orman haftası, ağaç sevgisi, cami temizliği, vergi vermenin önemi, sosyal dayanışma ve yardımlaşma, beraberlik gibi meseleler olan hutbeler okumuyorlar mı?

Vallahi bu devlet, kendinin bekası ve muhafazası için başkalarının yapamadığını bu namaz kıldırma memurları vasıtasıyla çok güzel gerçekleştiriyor. Namaz kıldırma memurlarının devlete vermiş olduğu destek ve yardımı, asker ve polis bile gerçekleştiremiyor.

Birlik, beraberlik, dayanışma, kaynaşma, devlete itaat, vergi ödeme, hakiki islami hareketlerin önüne geçme gibi devletin bekası için önemli olan hususlarda üzerine düşeni fazlasıyla yapıp emniyet sibobluğu görevini yerine getiriyorlar. Tabii ki devlet de onların maaşlarını, ikramiyelerini fazlasıyla veriyor. Acaba Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in haber verdiği Yahudi ve Hıristiyanları karış karış takip etmek değil midir bu?

Namaz kıldırma memurları yaptıklarının sorumluluğundan nasıl kurtulacaklarını zannediyorlar? Ahirette bunun hesabını nasıl verecekler acaba? Zaten bir namaz kıldırma memuru dini olduğu gibi tebliğ etmiş olsa onu orada barındırmazlar. Hemen görevinden alırlar ya da en iyi ihtimalle üç-beş haneli küçük bir köye sürgün ederler. Öyleyse bu kadar zalim ve kâfir bir devlete kulluk etmek, itaat etmek, onların kılıçlarını sallamak ve ekmeğine yağ sürmek neden?

4. Küfrü Kabul Etme

Daha önce de ifade ettiğimiz gibi her bir namaz kıldırma memuru saymaya çalıştığımız bu maddelerin hepsini yerine getiriyor ve yapıyor değildir. Bizim bu maddeyi dile getirmemizin sebebi, hangi hallerde küfrü kabul etmenin gerçekleşeceğini anlatmaktır. Türkiye Cumhuriyetindeki mevcut anayasa ve kanunlar hatta sistemin bizatihi kendisi tağuttur. Dolayısıyla her şeyden önce üzerimize vacip olan, bu tağutu reddetmek, onlara buğz etmek, düşmanlık etmek, onlardan uzaklaşmak ve sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hükmüne razı olup ona teslim olmaktır. "La İlahe İllallah" şehadetinin anlamını gerçekleştirmiş olmak buna bağlıdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Her kim tağutu inkâr eder ve Allah'a iman ederse, muhakkak o kopması olmayan sapasağlam kulpa yapışmış olur. Allah Semi'dir, Âlimdir. Allah iman edenlerin velisidir. Onları karanlıklardan nura çıkarır." (2 Bakara/256-257)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Hanif olan İbrahim *(aleyhisselam)* hakkında şöyle buyurur:

> *"Dedi ki: Gördünüz mü şu sizin ve önceki atalarınızın ibadet ettiklerini? Onlar, (âlemlerin Rabbi müstesna) benim düşmanımdır." (26 Şuara/75-77)*

> *"Ey kavmim! Ben sizin (Allah'a) ortak koştuğunuz şeylerden uzağım." (6 Enam/78)*

> *"Hani İbrahim babasına ve kavmine "Muhakkak ben sizin ibadet etmekte olduğunuz şeylerden uzağım. Ancak beni yaratan müstesna... Gerçekten O, beni hidayete kavuşturacaktır" dedi." (43 Zuhruf /26,27)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bize ve nebimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e, İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dinine tabi olmamızı emretmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"De ki: Allah doğru buyurmuştur. O halde hanif olarak İbrahim'in dinine uyun! O, müşriklerden değildi." (3 Ali İmran/95)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* İbrahim *(aleyhisselam)*'ın dinine en güzel şekilde tâbi olmuştu hatta Ashabından da bu Millet üzere şöyle beyat alıyordu: "Yalnız Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmen ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmaman, namazı kılman, zekâtı vermen, Müslüman'a nasihatte bulunman ve müşriklerden uzak durman üzere beyatını kabul ediyorum."[30]

İslam'a göre dostluk, itikadi ve ameli bir eylemdir. Kişi kalben sevdiğini amelen ispatlar. Küfür üzere karar kılmış kâfirleri sevip dost edinmek, kalbî ve fiilî olarak onlara teslim olmak demektir. Esasen müminleri bırakıp kâfirleri dost edinmek, kâfirliktir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak kâfirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnız Allah'adır. De ki: İçinizdekileri gizleseniz de açığa vursanız da Allah onu bilir. Göklerde ve yerde olanları da bilir. Allah her şeye kadirdir." (3 Ali İmran/28,29)

Allame Kadı Beydavî *(rahimehullah)* bu ayet-i kerimenin tefsirinde şöyle demiştir:

"Eğer kalplerinizde kâfirlere karşı bir sevgi ve dostluk meyli varsa, onu saklasanız da açığa vursanız da Allah bilir. Zira göklerde ve yerde olan her şeyi bilen Allah, elbette sizin gizlinizi de açığınızı da bilir. Ayrıca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, kâfirlere dost olmanızı yasaklamasına rağmen siz yine de bundan vazgeçmezseniz. Ancak unutmayın ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizi ceza-

---

[30] İmam Ahmed.

landırmaya da kadirdir."[31]

Evet! Kâfirleri dost edinmek, hem dünyevî hem de uhrevî cezaya çarptırılma sebebidir. Çünkü kâfirlerin dostluğu, imanı da beraberinde götüren bir felaket ve afettir.

Kâfirlerin sayısını, ordusunu, teçhizat ve kuvvetini çoğaltan ve kabul eden kişi, kâfirlerdendir. Velev ki bu kişi alnını secdeden kaldırmayan birisi olsun. Kâfirleri dost edinip kuvvetlendirenler, İslam dairesinden çıkıp kâfir olan kimselerdir.

Kâfirleri dost edinmek, tevhid akidesiyle çelişen bir durumdur. Müminleri bırakıp başkalarını dost edinenler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın hudutlarını ihmal edip emir ve nehiylerini hiçe saydıkları için İslam halkasını kendi boyunlarından çıkaran kâfirlerdir. Şunu unutmayalım ki; kâfirlerin dostluğu, mümin ile küfür arasındaki riddet yani mürtedlik köprüsüdür. Dolayısıyla kâfirleri itikaden ve amelen dost edinenler ile küfrü sevip kabul edenler, riddet köprüsü üzerinden küfre intikal edenlerdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* hayat rehberimiz Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

> *"Ey iman edenler! Eğer benim yolumda savaşmak ve rızamı kazanmak için çıkmışsanız benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanlara sevgi göstererek, gizli muhabbet besleyerek onları dost edinmeyin! Onlar, size gelen Hakk'ı inkâr etmişlerdir. Rabbiniz Allah'a inandığınızdan dolayı Peygamberi de sizi de yurdunuzdan çıkarıyorlar. Ben, sizin saklı tuttuğunuzu da, açığa vurduğunuzu da en iyi bilenim. Sizden kim bunu yaparsa (onları dost edinirse) doğru yoldan sapmış olur." (60 Mümtehine/1)*

Müfessir Konyalı Mehmet Vehbi bu ayeti kerimenin tefsirinde şöyle demiştir:

"Bu ayette Hak ile murad edilen Kur'an, İslam dini veya Ra-

---

31 Kadı Beydavi, Envaru't Tenzil ve Esraru't Te'vil.

sulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'dir. Kâfirler bunların hepsine küfretmişler ve Kuran'a iman edenleri imanlarından dolayı düşman saymışlar ve yurtlarından çıkarmışlardır. Küfürle iman karşılıklı çarpışmaktan hiçbir zaman geri kalmamıştır. Kıyamet gününe kadar da çarpışacaklardır. Binaenaleyh kâfirler Müslümanlara husumet ederek yurtlarından çıkarırlar ve her zaman çıkarmak isterler. Müslümanların da dinlerini, ırz ve namuslarını, memleketlerini muhafaza için onları düşman bilerek mukabelede bulunmaları dini bir vecibedir. Allah yolunda mücahede etmek ibadet, kâfirlere muhabbet ise kabahat olduğundan ikisinin bir yerde bulunması asla caiz olamaz."[32]

Esasen kâfirlere kalbî muhabbet, hem imanı hem de imanın meyvesi olan cihadı bozan bir hastalıktır. Kâfirlerin muhabbetinin girdiği bir kalpte imanın durması imkânsızdır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

> *"Ey iman edenler! Yahudilerle Hıristiyanları dost edinmeyin. Onlar, birbirlerinin dostlarıdır. İçinizden kim onları dost edinirse o da onlardandır. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez." (5 Maide/51)*

Bu ayet-i kerime bize açıkça göstermektedir ki kâfirleri dost edinen, kâfirlerdendir. Yani laikleri dost edinenler laiklerden, demokratları dost edinenler de demokratlardandır. Bu dünyada kâfirleri sevenler, kâfirlerdendirler ve ahirette de ceza ve azab yönünden onlarla beraberdirler. Çünkü müslümanın kâfiri dost edinmesi küfürdür.

Her kim kâfirleri dost edinme küfrünü işlerse şüphesiz kâfirlerdendir. Her müslüman şunu çok iyi bilmelidir ki "Ayıdan post, kâfirden de dost olmaz." Kâfirlerin dostluğunu müminlerin dostluğuna tercih edenler, kendilerini Müslümanlardan değil kâfirlerden saymalıdırlar.

Sonuç olarak; namaz kıldırma memurlarının olup biten

---

[32] Hulasatü'l Beyan Fi Tefsiri'l Kur'an.

bunca küfür ve zulme sessiz kalmaları, şirke ve küfre itaat etmeleri, ayrıca her şey güllük gülistanlıkmış gibi hayatlarına devam etmeleri, onların bu kâfir devleti kabul ettiklerini göstermeye yetmez mi?

5. Allah'ın Dinini Gizleme ve Anlatmama

Yegâne otorite sahibi ve tek kanun koyucu olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayetin kendisi olan ayetleri insanlar için biz kitapta açıkladıktan sonra gizleyenler var ya! İşte onlara Allah lanet eder ve lanet edebilecek olan herkes lanet eder." (2 Bakara/159)*

İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayeti, Tevrat ve İncil'de insanlara açıklayıp izah ettikten sonra Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve getirdiği din hakkındaki bilgileri gizleyenleri Allah rahmetinden uzaklaştırmış, melekler ve müminler de onlara lanet etmiştir.

Gerçeği gizleyenlerden maksat, Yahudi ve Hıristiyan âlimleridir. Çünkü bu kişiler, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın Tevrat ve İncil'de açıkladığı Ahir zaman peygamberinin geleceğini, peygamberlik alametlerini ve diğer vasıflarını gizlemişler ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e iman etmemişlerdi. Bu yüzden Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmış ve lanete uğratılmışlardır.

İmam Taberi "Ayet, her ne kadar bu kişilere işaret etmekte ise de hükmü, Allah'ın insanlara açıklanmasını farz kıldığı bilgileri saklayan herkesi içine almaktadır" demiştir.

İslam dini, Allah'ın insanlara gönderdiği bilgileri onlardan gizlemeyi yasaklamış ve bunu yapanların lanetleneceklerini beyan etmiştir. Bu hususta Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Kimden bir ilim sorulur ve o da ilmi gizleyecek olursa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* o gizleyen kişiye kıyamet gününde ateşten

bir gem vuracaktır."[33]

Yine bu hususta Ebu Hureyre *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir:

"İnsanlar "Ebu Hureyre çok hadis rivayet ediyor" diyorlar. Şayet, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kitabındaki şu iki ayet olmasaydı hiçbir hadis rivayet etmezdim diyerek *"İndirdiğimiz açık delilleri ve kitapta insanlara apaçık gösterdiğimiz hidayet yolunu gizleyenlere hem Allah hem de bütün lânet ediciler lânet eder. Ancak tevbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar başkadır. Zira ben onların tevbelerini kabul ederim. Ben tevbeyi çokça kabul eden ve çokça esirgeyenim." (2 Bakara/159,160)* ayetini okumuş ve devamla şöyle demiştir: "Muhacir kardeşlerimizi çarşılardaki alışveriş meşgul ediyordu. Ensârdan olan kardeşlerimizi ise malları üzerindeki çalışmaları meşgul ediyordu. Ebu Hureyre ise karın tokluğuna Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den ayrılmıyordu. O, onların hazır bulunmadığı yerlerde hazır bulunuyor ve onların ezberlemediklerini ezberliyordu."[34]

Ayet-i kerimenin sonunda *"İşte onlara Allah lanet eder ve lanet edebilecek olan herkes lanet eder."* buyrulmaktadır. Burada, Allah'ın indirdiğini gizleyenleri Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın, rahmetinden uzaklaştırması kastedilmektedir. Lanet edenler de onların Allah'ın rahmetinden uzaklaştırılmasını Allah'tan dilerler. Zira lanetin lügat manası, uzaklaştırmak ve kovmaktır.

Ayette zikredilen lanet edenlerden maksat, Mücahid ve İkrime'ye göre yeryüzündeki canlılar ve haşerattır. Zira bu yaratıklar "Âdemoğlunun günahları yüzünden, bizden yağmur kesildi" derler ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın günah işleyenlere lanet etmesini dilerler. Bu hususta İkrime diyor ki: "Bütün lanet edenler lanet eder hatta gübre böcekleri ve akrepler bile... Onlar,

---

33 Ebu Davud, Tirmizi, İbn-i Mace.

34 Müttefekun Aleyh.

Âdemoğlunun günahları yüzünden yağmurdan mahrum bırakıldıklarını bilirler.

Katade ve Rebi' b. Enes'e göre ise lanet edenlerden maksat, melekler ve müminlerdir. Süddi ve Dehhak'a göre ise Kabirde azap gören kâfirlerin seslerini işiten, insan ve cinlerin dışındaki bütün yaratıklardır. Bu hususta Bera b. Âzib'in şöyle dediği rivayet edilir: "Kâfir kabire konulduğu zaman yanına bir yaratık gelir. Onun gözleri sanki bakırdan iki kazandır. Elinde demirden bir direk bulunmaktadır. Onunla kâfirin iki omuzu arasına öyle bir vurur ki kâfir çığlık atar. Onun sesini işiten her yaratık ona lanet okur. Onun sesini işitmeyen hiçbir kimse kalmaz. Ancak cinler ve insanlar işitmezler.

İmam Taberi diyor ki: "Bu görüşlerden doğru olanı, lanet edenlerin, melekler ve müminler olduğu görüşüdür. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* başka bir ayet-i kerimede, kâfirlere lanet okuyanları zikretmiş ve "*İnkâr edenler ve kâfir olarak ölenler var ya? Şüphesiz ki Allah'ın, meleklerin ve bütün insanların laneti işte bunların üzerinedir*" buyurmuştur."[35]

> *"Allah'ın indirdiği kitaptan bir şeyi gizleyip de bununla biraz para alanlar, gerçekten karınları dolusu ateşten başka bir şey yemezler. Kıyamet günü Allah onlara ne söz söyler ne de kendilerini temize çıkarır. Onlara sadece acı veren bir azap vardır. İşte onlar, hidayeti verip sapıklığı, affedilmeyi bırakıp azabı satın alan kimselerdir. Bunlar, ateşe karşı ne kadar da sabırlıdırlar!" (2 Bakara 174,175)*

Allah'ın dini adına bildiğini konuşmayan, söylemeyen ve içinde tutan, konuşması gereken yerde susan bu insanlar yaptıklarının karşılığında ne kadar ücret alırlarsa alsınlar yine de azdır. Hatta bu yaptıkları için tüm dünya verilse bile yine de azdır. Çünkü *"Dünya menfaati gerçekten önemsizdir" (4 Nisa/77)*

---

[35] Taberi Tefsiri.

“Allah, kendilerine kitap verilenlerden "Onu mutlaka insanlara açıklayacaksınız, onu gizlemeyeceksiniz" diyerek söz almıştı. Onlar ise bunu kulak ardı ettiler, onu az bir dünyalığa değiştiler. Yaptıkları bu alışveriş ne kadar da kötüdür.” (3 Ali İmran/187)

“Allah'ın ayetlerine karşılık az bir değeri (dünya malını ve nefsanî istekleri) satın aldılar da (insanları) O'nun yolundan alıkoydular. Gerçekten onların yapmakta oldukları şeyler ne kötüdür!” (9 Tevbe/9)

Onlar, Allah’ın ayetlerini az bir menfaat karşılığında sattılar. Kazandıkları bu menfaat sebebiyle de Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*’nın dinine engel oldular. Allah’ın dinini bıraktılar da hevâ ve heveslerine tâbi oldular. Onlar değerli olanı değersiz olana, ebedi olanı ise geçici olana tercih ettiler. Dünyanın geçici menfaatini âhiretin sonsuz menfaatine tercih ettiler. Böyle bir tercihin karşılığında kendilerine tüm dünya verilmiş olsa bile âhiretin sonsuzluğu yanında ne ifade eder ki?

Bu kimseler Allah’ın yolundan ayrılıp uzaklaştıkları gibi çevrelerindeki insanları da Allah yolundan uzaklaştırdılar. Allah’ın kitabıyla insanların arasına girdiler. Kur’an ile insanlar arasına engeller koydular, kendileri saptıkları gibi insanları da saptırdılar.

“Onlar ebediyyen lânet içinde kalırlar. Artık ne azapları hafifletilir ne de onların yüzlerine bakılır.” (2 Bakara/162)

“Ancak tevbe edip durumlarını düzeltenler ve gerçeği açıkça ortaya koyanlar başkadır. Zira ben onların tevbelerini kabul ederim. Ben tevbeyi çokça kabul eden ve çokça esirgeyenim.” (2 Bakara/160)

Yukarıda ele almaya çalıştığımız ayetler ve açıklamalar ışığı altında gelin namaz kıldırma memurlarının halka anlattığı dinî bilgilere bir göz atalım. Acaba onların anlattıkları, Allah’ın dininin yüzde kaçını oluşturuyor?

"Yoksa siz kitabın bir bölümüne inanıp da bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Böyle yapanların cezası dünyada ancak rüsvaylıktır. Kıyamet gününde ise azabın en kötüsüne, en şiddetlisine itileceklerdir. Allah yaptıklarınızdan asla gafil değildir." (2 Bakara/85)

Namaz kıldırma memurları dinin ahlak, terbiye, temizlik, kardeşlik, birlik-beraberlik ayetlerini ve bununla ilgili olan hadisleri alıyorlar. Nitekim anlatmadıkları ve yaşamadıkları için dinin geri kalan diğer büyük kısmını oluşturan hâkimiyet, egemenlik, kâfiri dost edinmeme, Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmanın gerekliliği, tağutu inkâr etme, küfre düşman ve beri olma, küfrün yok olması için mücadele, kâfirlerle cihad etme ve burada sayamayacağımız kadar birçok ayet ve hadise galiba inanmıyorlar! Yahut da biliyorlar, gizliyorlar ve insanlara anlatmıyorlar! Zira namaz kıldırma memurlarının anlattığı ahlak, terbiye, haram yememe, temizlik, kardeşlik gibi konular, küfrü ve efendilerini rahatsız etmeyecek hususlardır.

Fakat günümüzde en çok üzerinde durulması gereken meseleler üzerinde ise asla durmazlar. Dünyanın birçok köşesinde zulüm ve işkence gören esir Müslümanların durumunu hiç dile getirmezler. Allah'ın hükümlerinin tanınmadığını onun yerine beşeri hükümlerin geçtiğini ve bunun şirk ve küfür olduğunu asla söylemezler. Bu devletlerin kâfir devletler olduğunu, bunlara karşı Müslümanların cephe alması ve buğz etmesi gerektiğini de söylemezler. Gayri İslami devletlerin yıkılması ve yerine İslami bir devletin kurulmasının gerekliliğinden hiçbir zaman bahsetmezler. Genelevlerin devletin izni ve desteğiyle açık olduğunu ve buralardan alınan vergilerle memurların maaşlarının ödendiğini, devlet ekonomisinin faiz üzerine kurulduğunu, miras hukukundaki çarpıklıkları, evlilik ve boşanma işlemlerinde tamamen İslam dinine aykırı hareket edildiğini, bu devletin terörle mücadele adı altında Allah'ın dinini yeryüzünde hâkim kılmak için

uğraşan ve cihad eden muvahhid Müslümanları yakalayıp hapse attığını ve kâfirlere teslim ettiğini asla anlatmazlar.

Nitekim bu konularda Hıristiyan ve Yahudi kâfirlerle yardımlaştıklarını da unutmamak gerekir. Hatta bu konular hakkında uluslararası anlaşmalara da imzalar atarlar. Müslüman bir kadının başını örtmesinin Allah'ın bir farzı olduğunu, kız ve erkeklerin karışık olarak eğitim görmelerinin caiz olmadığını ve bunun haram olduğunu, eğitim sisteminin küfür ve şirklerle dolu olduğunu hiç görmüyorlar veya duymuyorlar mı?

Bir kimsenin bir heykelin (putun) karşısına geçip "Ben senin ilkelerine bağlı kalacağım ve açmış olduğun ilkelerin peşinden gideceğim..." diye and içmesi ile Mekkeli müşriklerin Hubel, Lat ve Menat gibi putların karşısında durmasının hiçbir farkının olmadığını ne zaman anlayacaklar? Bir heykelin karşısında saygı duruşunda durmanın ve yemin etmenin kişiyi İslam dininden çıkaran bir amel olduğunu hiç bilmiyorlar mı?

Allah'ın haramlarının helal kılındığı, helallerinin ise haram kılındığı, küfrün ayyuka çıktığı ve her yeri kapladığı, insanların Hıristiyan ve Yahudileştiği bir toplumda yaşadıklarının farkında değiller mi? Peki, niçin insanlara hiçbir şey anlatmıyorlar?

6. Küfür Kanunlarına İmza Atma

Namaz kıldırma memurları, T.C Anayasasının 657. maddesindeki şu yemini ikrar ederek ve altına imza atarak göreve başlarlar:

"Türkiye Cumhuriyeti anayasasına, Atatürk ilke ve inkılâplarına, anayasada ifadesi bulunan Türk milliyetçiliğine, sadakatle bağlı kalacağıma, Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunlarına milletin hizmetinde olarak tarafsız ve eşitlik ilkesine bağlı kalarak uygulayacağıma, Türk milletinin milli ahlakını, manevi ve kültürel değerlerini koruyup bunları geliştirmek için çalışacağıma, insan haklarına ve anayasanın temel ilkelerine dayanan milli, demokratik, laik bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı

görev ve sorumluluklarımı bilerek, bunları davranış haline göstereceğime namus ve şerefim üzerine and içerim."

Dininin kendisine yüklemiş olduğu sorumlulukları bilen ve aklı başında olan hiçbir müminin içinde küfür, şirk, küfre destek, küfrü meşrulaştırma ve kâfirleri dost edinme unsurlarını barındıran bu metne imza atması düşünülemez.

Büyük İslam âlimi İbni Hacer el-Askalanî şöyle demiştir:

"Kim putlara tapınır ve secde ederse İslam'a inansa bile küfre girer. İmam Sübki bu konuda icma olduğunu söylemiştir."[36]

Allame İbnu-l Arabî der ki: "İster şaka isterse ciddi olsun fark etmeksizin küfür lafzını söyleyen kimse küfre girer. Ümmet arasında bu konuda hiçbir görüş ayrılığı yoktur."[37]

Ebu Bekir el-Cessas ise şöyle der: "İkrah hali olmaksızın küfür lafzını şaka ya da ciddi olarak ikrar eden bir kimse kâfir olur."[38]

Yine Allame Keşmiri şöyle der: "Sonuç olarak kim ciddi ya da şaka olarak küfür kelimesini söylerse kâfir olur. O kişinin inancına bakılmaz."[39]

Tüm bu nakillerden anlaşılmaktadır ki ikrah hali olmaksızın küfür kelimelerini telaffuz eden bir kimse kâfir olur. Namaz kıldırma memurları "Bizler buna mecburuz ne yapalım? İşe girebilmek ve görev alabilmek için bu imzayı atmak zorundayız. Bu bizim için bir zarurettir" diyerek kendilerini mazur göstermeye çalışırlar. Oysa namaz kıldırma memurlarının önlerinde zarureti gerektirecek bir şey söz konusu değildir. İstedikleri vakit bu gö-

---

[36] Fethu-l Bari, 12/299.

[37] İmam Kurtubi, Tevbe Suresi'nin 65. ayetine dair yaptığı açıklamada nakletmektedir.

[38] Ahkamu-l Kur'an, 4/348.

[39] İkrafu-l Mulhidin, 59.

revi bırakabilirler ve istifa edebilirler. Ayrıca namaz kıldırma memuru olmaları noktasında kendilerini kimse zorlamış da değildir.

Namaz kıldırma memurlarının durumunu yukarıdaki mezhep âlimlerinin açıklamaları çerçevesinde değerlendirelim. Acaba başka hiçbir alternatifleri yok mu? Gerçekten de bu memurlar ikrah altındalar mı? Burada ikrah ile ilgili bazı açıklamalarda bulunmamız yerinde olacaktır.

"Öncelikle ikrah kelimesi sözlükte meşakkat ve zorlama anlamına gelmektedir. Bir şeyden ikrah etmek demek, o şeyi sevmemek ya da bir kimseyi sevmediği ve hoşlanmadığı şeye zorlamak demektir. İkrahın şartlarını şu şekilde özetleyebiliriz:

1. Tehdit eden kişi tehdidini yerine getirecek güçte olmalıdır. Tehdit eden kişi tehdidini yerine getiremeyecek güçte olursa bu tehdit değil, hezeyan olur. Çünkü insana bir fiili zorla yaptırmak için güç gerekir.

2. Tehdit edilen kişi yapılan tehditten korkmalıdır. Cumhur ulema ikrah acil olmasa dahi bu ikrahı geçerli kabul etmişlerdir.

3. Edilen tehdit ölüm, uzuv kesme, şiddetli aç bırakma gibi tehlikeli tehditler olmalıdır.

4. Zorlanan kişi, zorlandığı fiili zorlanmadan önce yapmamış olmalıdır. Yani başkasının malını telef etmeye veya içki içmeye, zina etmeye zorlanan kişi, zorlanmadan önce bu fiilleri işlememiş olmalıdır.

5. Tehdit edilen kişinin, işi yapmadığı takdirde tehdit sahibinin tehdidini yerine getireceğine inanması gerekir.

6. Tehdit edilen kişinin kaçmaktan, mukavemet etmekten, yardım talebinde bulunmaktan aciz olması gerekir.

7. Yapması için zorlandığı şey, yapmadığı takdirde tehdit edildiği şeyden daha ağır ve tehlikeli olmalıdır. Meselâ kişi "Malını telef etmezsen bir tokat atacağım" diye tehdit edilirse, bir

tokat yemek de malını telef etmekten daha hafif olduğu için bu zorlama sayılmaz. Eğer kişi “Elini kesmezsen seni öldüreceğim” diye tehdit edilirse, tehdit eden kişi de bu tehdidin yerine getirileceğine inanıyorsa bu tehdit sayılır. Çünkü öldürme tehdidi, tehlike bakımından elini kesmesinden daha şiddetlidir. O zaman kişi daha ehven olanı tercih edebilir yani elini kesebilir.

8. Zorlanan kişi, zorlandığı husustan daha fazlasını veya daha azını yapmamalıdır. Zira zorlanan kişi zorlandığı hususta daha fazlasını veya daha azını yaparsa, onu kendi isteğiyle yapmış sayılır ve bu hususta zorlanmış sayılmaz.

9. Zorlandığı fiili yapmaktan başka kurtuluş çaresi olmamalıdır.

Hanefi âlimleri ikrahı üç kısma ayırmışlardır:

1. İkrah-i Mülcî: Ölüm, bir uzvu kesme, tüm malı yok etme yahut bunlardan birine sebep olan, şiddetli dövme ile meydana gelen ikrah demektir.

2. İkrah-ı Gayri Mülcî: Kısa zamanlı hapis, ölüme sebep olmayacak kadar dayak, bir uzvu (organ) kesmeye sirayet etmeyen eziyet gibi tehditlerdir.

3. İkrah-ı Edebi: Bu ikrah kişinin rızasını yok eder fakat seçme hakkını kaybettirmez. Anne baba veya başka yakın akrabalarını hapisle tehdit etmek gibi...

İbn-i Humam “Bu kısım ikrah, şer’idir” der. Fakat âlimlerin geneli Hanefilerin bu taksimine katılmamışlardır. Şafi ve Hanbelî âlimler, Hanefilerin gayri mulci dedikleri ikrahı tam ikrah saymışlardır. Dolayısıyla kişi kısa zaman hapis ile ölüm ve uzuv kesmeye sirayet etmeyen dayak ile tehdit edilirse ikrah halindedir. Maliki âlimlerine gelince onlar ikrahın mülci olmasını şart koşmuşlardır.

Sonuç olarak, bir kimse gayri mülci bir hal altında küfür kelimelerini telaffuz ederse Şafi, Hanbelî, Zahiri ve bazı Hanefi âlimlerine göre mürted olmaz. Zira ikrah ayetinin zahiri umum

ifade eder. Ayrıca Resulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Ümmetimin üzerinden üç şey kaldırılmıştır. Hata yapmak, unutmak ve zorlanmak" buyurmaktadır. Dikkat edilirse hadiste geçen ikrah lafzı amm (genel) bir ifadedir. Tahsis edilmesi için ise bir delile ihtiyaç vardır."[40]

Acaba namaz kıldırma memurlarını bu görevi yapmaları için zorlayan birileri var mı ya da görevi bırakmamaları halinde ölümle, uzuv kesmeyle ve şiddetli aç bırakma ile tehdit eden birileri?

7. Bâtılı Hak Gösterme

Yüce Rabbimiz anayasamız olan Kuran-ı Kerim'de şöyle buyurmaktadır:

"Hakkı batıla karıştırmayın ve bile bile hakkı gizlemeyin." (2 Bakara/42)

Mevdudi *(rahimehullah)* bu ayetin tefsirinde şöyle demektedir:

"Bu ayeti anlayabilmek için Arapların genelde okuma-yazma bilmeyen ve eğitimden geçmemiş kişiler oldukları göz önünde bulundurulmalıdır. Bunun aksine Yahudilerde eğitim daha yaygındı ve aralarında Arabistan dışında bile tanınan büyük bilginler vardı. Bu nedenle müşrik Araplar, Yahudilerin bilginleri karşısında saygı ile karışık bir korku duyuyorlardı. Bunda Yahudi bilginlerinin ve din adamlarının kendi bilgi ve dindarlıklarını sergilemelerinin, üstelik bunu üfürükçülük ve muskacılık yaparak desteklemelerinin de rolü vardı.

Özellikle Medineliler, Yahudilerin bilgili oluşundan korkuyorlardı. Çünkü onlarla gece-gündüz ilişki içerisindeydiler. Bunun sonucu olarak okuma-yazma bilmeyen insanların kendilerinden daha çok eğitim görmüş, daha medenî ve dindar komşularından etkilenmesi gibi Araplar da Yahudilerden etkilenmiş-

---

[40] Mühim Soruların Cevabı, Alaeddin Palevi sy.107-109.

lerdi. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* Allah'ın Rasûlü olduğunu ve kendisine uyulması gerektiğini ilân ettiği sırada Arabistan'ın durumu buydu. Doğal olarak Araplar bu meselenin çözümünde Yahudilerden yardım istediler ve "Siz bir Kitab'a sahipsiniz ve bir peygamberin takipçilerisiniz. Allah'ın Rasûlü olduğunu iddia eden bu adam hakkında ne dersiniz?" dediler. Fakat Yahudi âlimleri bu soruya direkt ve doğru bir cevap veremezlerdi. Çünkü O'nun öğretilerinde hata bulamaz ve birden çok ilâh olduğunu söyleyemezlerdi. O'nun peygamberler, Allah'tan gelen kitaplar, melekler ve ahiret ile ilgili öğretilerinin yanlış olduğunu da söyleyemezler ve O'nun öğrettiği ahlâkı eleştiremezlerdi. Bununla birlikte ne Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in öğrettiklerini açıkça kabul etmeye hazırdılar ne de O'nu açıkça reddedecek cesarete sahiptiler ne de Hakk'ı hemen kabul etmek gibi bir niyetleri vardı. Bu nedenle davete karşı gizli bir strateji takip ettiler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, O'na uyanlar ve yeni din hakkında şüphe üstüne şüphe uyandırdılar. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ve O'na uyanlar aleyhinde propaganda yapıp yanlış iddialarda bulundular ve onları anlamsız bir tartışma içinde oyalamak için lüzumsuz karşı çıkışlarda bulundular. Bu nedenle Yahudiler, Hakk'ı batıla karıştırıp gizlememeleri, şüpheler ortaya atıp saçma iddialarda bulunmamaları konusunda uyarılıyorlardı."

İmam Taberi *(rahimehullah)* da şöyle demiştir:

"Eğer "Ayetin hitab ettiği insanlar kâfirlerdir. Bunlar, hakkı bâtıla nasıl karıştırmış olacaklar ve bunlar hangi hak üzeredirler?" denilecek olursa cevaben denilir ki: "Bunların içinde münafıklar bulunuyordu. Görünüşte Hz. Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in peygamberliğini tasdik ediyorlar, gizli olarak da onu inkâr ediyorlardı. İleri gelenleri de diyorlardı ki: "O, gönderilen bir peygamberdir ancak bizim dışımızdakilere gönderilmiştir." Böylece münafık olanlar, Rasulullah *(sallallahu*

aleyhi ve sellem)'in Peygamber olduğunu açıktan söyleyip gizli olarak da inkâr etmek suretiyle hakkı bâtıla karıştırıyorlardı. İleri gelenleri ise hem Peygamber olarak gönderildiğini itiraf ediyorlar hem de kendilerine değil başkalarına gönderildiğini iddia ederek hakkı bâtıla karıştırıyorlardı.

Ayet-i kerimenin sonunda *"bile bile hakkı gizlemeyin"* ifadesi yer almaktadır. Abdullah b. Abbas, bu ifadeyi mealde zikredildiği gibi izah etmiştir. Ebul Âliye ve Mücahid ise ayetin bu bölümünü "Sizler bildiğiniz halde hakkı gizliyorsunuz" şeklinde izah etmişlerdir. Bildikleri halde gizledikleri Hak'tan maksad, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in peygamberliği ve ona verilenlerin Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tarafından verilmiş olmasıdır. Kitap ehli, bunların hak olduğunu bildikleri halde insanlardan gizlemişlerdir."

Günümüz namaz kıldırma memurları yukarıda aktarılan ayetin tefsirindeki kimselere ne kadar da benzemektedirler. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in Peygamber olduğunu kabul edip hatta bunu her yerde açıktan söylemelerine rağmen Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* ile gönderilmiş olan dine düşman olan günümüz Türkiye Cumhuriyetinin meşru bir devlet olduğunu, bu devlete itaatin İslam devletine itaat gibi olduğunu söylemektedirler. Ayrıca insanları küfre itaate özendirmeleri, küfre, şirke ve zulme sessiz kalmaları, en önemlisi de hayat nizamımız olan Kuran'ın sadece tilavetine önem verip hayat sistemi olmasının gerekliliğinden söz etmemeleri ise onların İslam dinine yaptıkları ihanetlerden sadece birkaçıdır.

Ey namaz kıldırma memurları! Bu devletin kâfir bir devlet olduğunu, bu devlete yardım ve destek çıkmanın, muhafaza etmenin küfür olacağını, bu devlet kâfir olduğu için (küfür ve haramlarda) itaat etmenin caiz olmadığını, Kur'an ve Sünnet'in anayasamızın tek kaynağı olması gerektiğini, Allah'ın dışında hiç kimsenin kanun koyma yetkisine sahip olmadığını, kanun

koyan kimsenin kâfir olacağını, Allah'ın haramlarının helal kılınmasının ve helallerinin de haram kılınmasının bir şirk olduğunu, beşeri sistemlere savaş açılması gerektiğini, faizi, zinayı ve içki içmeyi serbest bırakanların Allah'a savaş açmış olacağını neden anlatmazsınız ve gizlersiniz?

8. Küfre Destek ve Yardımcı Olma

Hiç kuşkusuz Türkiye Cumhuriyeti her yönüyle küfrün içinde yüzmekte olan bir devlettir. Bugün Türkiye Cumhuriyetinde ve diğer dünya devletlerinin yönetiminde Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden mürted yöneticiler ve yardımcıları bulunmaktadır. Bunlar tâğutları tahtlarından indirmek isteyen mücahid Müslümanlara karşı tağutları koruyan, savunan ve destekleyen, sözlü olarak ya da silahla savaşarak onları müdafaa edenlerdir. Ayrıca bu ülkelerde küfür hükümlerinin devamlılığını sağlayanlar bunlardır. Bu sıfatlar ise tağutun sıfatlarıdır.

Tâğutlara yardım edenlerin hükmü, tâğutlar hakkındaki hükmün bir parçasıdır. Allah'ın indirdiklerinden başkasıyla hükmeden bu yöneticilerin hükmü ise mürted olduklarıdır. Tâğutları desteklemek, kişiyi İslam dininden çıkaran unsurların başında yer alır. Bu konudaki deliller ise şunlardır:

Birinci Delil

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"İman edenler Allah yolunda savaşırlar, küfredenler ise tâğut yolunda savaşırlar. Öyleyse şeytanın dostlarıyla savaşın! Muhakkak ki şeytanın hilesi zayıftır." (4 Nisa/76)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dışında kendisinden hüküm alınan kişi ve kurumlar şüphesiz tâğuttur. Kâfir olan yöneticiyi ya da küfür anayasa ve kanunlarını savunmak, korumak için savaşan herkes tâğut yolunda savaşmış olur. Tâğut yolunda savaşanlar ise kâfirdir. Bunun içerisine söz veya fiil ile savaşmak da dâhildir.

İkinci Delil

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

"Her kim Allah'a, meleklerine, peygamberlerine, Cibril'e ve Mikail'e düşman ise şüphesiz Allah da kâfirlerin düşmanıdır." (2 Bakara/98)

Bu ayetin nüzul sebebi hakkında müfessirler şöyle demiştir: "Yahudiler Cibril *(aleyhisselam)*'ın Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e vahiy indirdiğini öğrendiklerinde "Cibril azabı ve gazabı indirmektedir. O bizim düşmanımızdır" dediler. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Rasullerinden birisine düşmanlık edenin meleklerden ve insanlardan olan tüm rasullere düşmanlık etmiş olacağını açıklayan bu ayetleri indirdi. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

"Allah, meleklerden rasuller seçer ve insanlardan da..." (22 Hac/75)

Kim de Allah'ın Rasulüne düşmanlık ederse Allah'a düşmanlık etmiş ve kâfirlerden olmuştur."[41]

Allah'a, Rasulüne ve dinine olan hangi düşmanlık O'nun şeriatının hükümlerini terk etmek ve bu şeriatı küfür kanunlarıyla değiştirmekten daha büyük olabilir?

Allah'a, Rasulüne ve dinine yapılan hangi düşmanlık bu tâğutların medyasının yaptığı gibi sakal, tesettür gibi dinin şiarı olan şeylerle alay etmekten daha büyük olabilir?

Allah'a, Rasulüne ve dinine yapılan hangi düşmanlık dinlerine sarılan Allah'ın dostlarına düşmanlık etmek, onları hapsetmek, işkence etmek, öldürmek ve rızık konusunda onlar için her türlü engeli koymaktan daha büyüktür?

Ve hangi düşmanlık, kâfir laik düzenlere söz ve fiil ile yardımdan, bu düzenlerin devamı, bekası ve hükmeden küfür lider-

---

[41] Tefsir-u İbn-i Kesir, 1/131-133.

lerini korumak için savaşmaktan daha büyüktür?

Tüm bunlar mürted olan yöneticilerin, onların yardımcılarının ve askerlerinin yaptığı şeyler değil midir? Onların bu yaptıkları Allah'a, Rasulüne ve dinine apaçık düşmanlık göstermek değil midir? Kim Allah'a, Rasulüne ve dinine düşman olursa o kâfirdir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da kâfirlerin düşmanıdır."

Üçüncü Delil

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse kuşkusuz o da onlardandır. Şüphesiz Allah zalimler topluluğuna hidayet vermez. İşte kalplerinde hastalık olanların "Felaketlerin başımıza gelmesinden korkuyoruz" diyerek aralarında çabalar yürüttüklerini görürsün. Umulur ki Allah bir fetih ya da katından bir emir getirecek de onlar, nefislerinde gizli tuttuklarından dolayı pişman olacaklardır.

İman edenler de "Olanca yeminleriyle sizlerle birlik olduklarına ilişkin Allah'a yemin edenler bunlar mıdır?" derler. Onların bütün yapıp ettikleri boşa çıkmıştır. Böylece hüsrana uğrayanlar olmuşlardır.

Ey iman edenler! İçinizden kim dininden geri dönerse Allah, yerine kendisinin sevdiği, onların da kendisini sevdiği, müminlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı ise güçlü ve onurlu, Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah bol verendir, bilendir." (5 Maide/51-54)

Taberi *(rahimehullah)*, ayetin delalet ettiği genel anlamı şu sözlerle açıklar: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayette müminlerin hepsinin, Yahudi ve Hıristiyanları, Müminlere karşı yardımcı ve dost edinmelerini yasaklamıştır. Kim onları Allah'ın, Rasulünün

ve Müminlerin dışında yardımcı ve dost edinirse Allah'a, Rasulüne ve Müminlere karşı taraftarlıkta onlardan olmuş olur. Allah ve Rasulü onlardan beridir... Kim onları dost edinir ve müminlere karşı onlara yardım ederse, onların dinindendir. Bir kimseyi dost edinen ancak ondan, dininden ve onun üzerinde bulunduğu şeyden razı ise dost edinir. Ondan ve dininden razı olduğunda da, onun muhaliflerine ve onu öfkelendiren şeye düşman olur. Böylece hükmü de onun hükmü gibi olmuştur."[42]

İbn-i Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Yahudi ve Hıristiyanlarla dostluk kurmaktan nehyedilenler, riddetle ilgili ayetle muhatap olanların kendileridir. Ve bu, ümmetin her dönemini kapsar."[43]

Bu ayetler, genel olarak tüm kâfirlerle dostluğu yasaklamaktadır. Yalnızca Yahudi ve Hıristiyanlarla dostluk kurmayı değil! Çünkü Yahudi ve Hıristiyan kelimeleri lakaptır. Dostluğu yasaklama Yahudi ve Hıristiyanlarda olduğu gibi diğer kâfirler için de geçerlidir. Şu ayetlerde olduğu gibi:

> *"Müminler, müminlerin dışında kâfirleri dostlar edinmesinler." (3 Ali İmran/28)*

> *"Benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanları dostlar edinmeyin! (60 Mümtehine/1)*

Maide Suresi'ndeki bu ayetler, küfür hükmünün genel olduğunu ifade eder ve kâfirleri dost edinen her Müslüman için geçerlidir. Çünkü bu hükmü kapsayan ayet, geneli ifade eden siğalardandır. Şart edatı olan "men" ile başlamaktadır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müminler üzerine, kâfirlere düşmanlık etmeyi, onlara buğz etmeyi ve güç yetirebildikleri kadarıyla onlarla savaşmayı vacip kılmıştır. Kim bunun aksine bir şey yapar, kâfirlere itaat eder veya onları sever ya da onlara yardım-

---

[42] Tefsîru't Taberî, 6/276,277.

[43] Mecmuu'l-Fetava, 18/300 ve 28/193.

da bulunursa onları dost edinmiş olur. Kim de onları dost edinirse delil olarak yukarıda verdiğimiz *"Sizden kim onları dost edinirse muhakkak o, onlardandır"* ayetine göre kâfir olur.

Böylece anlaşılmaktadır ki bu hüküm, söz ve fiilleri ile mürted yöneticilere yardım eden kimseler için geçerlidir. Çünkü bunun kâfirlerle dostluk olduğu şüphe götürmez. Onlar bu nassın genel olan hükmüne girmektedirler ve kesinlikle kâfirdirler.

Dördüncü Delil

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, Bedir günü kâfirlerle birlikte savaşa çıktığı için amcası Abbas b. Abdulmuttalib'e kâfirlerin hükmünü uygulamıştır.

Enes *(radıyallahu anh)*'dan şöyle rivâyet edilmiştir: "Ensar'dan bazı şahıslar Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'den izin isteyerek "Bize izin ver! Kız kardeşimizin oğlu Abbas'tan fidye almayalım" dediler. Bunun üzerine Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Vallahi bir dirhem bile eksik olmaz" buyurdu.[44]

Ensar'ın kız kardeşimizin oğlu demelerinin sebebi, Abbas'ın büyük annesinin yani Abdulmuttalib'in annesinin Yesripli olmasından kaynaklanmaktaydı.

İbn-i Hacer *(rahimehullah)* şöyle der: "İbn-i İshak, İbn-i Abbas'ın rivayet ettiği hadiste Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle dediğini nakletmiştir: "Ey Abbas! Kendin, kardeşinin oğlu Ukayl b. Ebi Talib, Nevfel b. Haris ve dostun Utbe b. Amr için fidye ver! Sen mal sahibi bir kişisin." Bunun üzerine Abbas b. Abdulmuttalib "Muhakkak ki ben Müslüman idim. Ancak topluluk beni zorlamıştı (ikrahta bulunmuşlardı)" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Söylediğin şeyi Allah daha iyi bilir. Eğer söylediğin doğruysa, Allah karşılığını verecektir. Ancak görünürdeki durumun bize karşı olduğundur" cevabı-

---

[44] Buharî, Kitabu'l Meğâzî.

nı verdi."[45]

Hadis, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in esirlerden fidye alma hususunda kâfirlerin saflarında Müslümanlara karşı savaşa çıktığı için Abbas'a kâfirlerin hükümlerini uyguladığına, zahiri hükümde onu kâfir saydığına ve onun ikrah altında bulunduğu iddiasını, kendisine kâfirlerin hükmünün uygulanmasına engel olarak kabul etmediğine delildir.

Hadis ve delalet ettiği hüküm, tartışmayı sona erdirmektedir aslında... Ayrıca mürted ve kâfir olan yöneticilerin yardımcılarının, zahiri hükme göre her birinin kâfir oldukları sözümüze de delil oluşturmaktadır. Verdiğimiz ilk delilde, sahabenin bu hükümde icması olduğunu aktarmıştık.

"De ki: Ey kitap ehli! Dininizde haksız yere aşırı gitmeyin! Daha önce sapmış, birçoklarını da saptırmış ve böylece doğru yolu kaybetmiş bir kavmin keyiflerine uymayın!" (5 Maide/77)

İslam uleması bu hususu şöyle dile getirirler: "Kim ikrah şartları haricinde dinin aslından olan konularda tevhidi bozan bir amel işlerse ümmetin ittifakı ile kâfir olur. Saptırıcıların onu Allah adı ile saptırması kendisi için bir mazeret değildir. Tarih boyunca nice saptırıcılar olmuştur ve bundan sonra da olacaktır.

İbni Hazm şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Kur'an-ı Kerim'de kendilerine ileride bir zarar gelmesinden korktukları için kâfirlere yardım eden, onlara doğru hızla koşan bir topluluktan ve müminlerin o kâfirlere şöyle dediklerinden haber veriyor:

"İman edenler "Sizinle beraber olduklarına dair bütün güçleriyle Allah'a yemin edenler bunlar mıdır?" derler." (5 Maide/53)

---

[45] Fethu'l Bârî, 7/322.

Ayette müminlerin kastettikleri kişiler, kâfirlere doğru hızla koşanlardır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlar hakkında devamla şöyle buyuruyor:

> *"Onların amelleri boşa çıkmış ve hüsrana uğrayanlardan olmuşlardır." (5 Maide/53)*

Bu ayet ancak kâfirlere karşı meyleden kimseler hakkında nazil olmuştur. Böylece bu kimseler yaptıkları ameller sebebiyle kâfirlerden olmuş ve amelleri boşa çıkmıştır."[46]

Ayrıca İbn Hazm *(rahimehullah)* kendi isteğiyle Müslümanlardan ayrılan ve Daru'l Harbe geçen kimsenin ya da Müslümanlara karşı kâfirleri destekleyen fakat İslam diyarından ayrılmayan kimsenin mürted olup olmadığı meselesi hakkında şöyle demiştir:

"Her kim kendi isteğiyle Daru'l Harbe geçer ve Müslümanlara karşı savaşırsa işte o kimse bu fiiliyle mürted olmuş ve mürtedin hükmünü tamamıyla hak etmiştir. Bu durumda öldürülme imkanı olduğu anda hemen öldürülür. Ayrıca bu kimsenin malı helal olmuş, nikahı bozulmuştur. Bununla birlikte bu kimse mürtedlerle ilgili diğer hükümleri de hak etmiştir...

Müslüman toprağına geçme imkânı olduğu halde Müslümanlara karşı kâfirlere hizmetle ya da yazıyla yardımcı olursa, velev ki Dar'ul Harpte ikamet sebebi dünya metaını kazanmak olsun yine de kâfir olur. Böyle bir durumda o kimse, kâfirlere nispetle zimmî gibidir. Küfürden de uzak değildir. Zira bir özre sahip olduğunu görmüyoruz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu durumdan bizleri korusun." [47]

İbn Hazm başka bir yerde de şöyle demiştir: *"Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır" (5 Maide/51)* ayetinin manası zahire göredir. Yani kim kâfirleri dost edinirse onlar gibi

---

[46] El-Muhalla, 11/204.
[47] El-Muhalla, 12/126.

kâfir olur. Bu mana hak olan bir manadır. İki Müslüman bu konuda ihtilaf etmez."[48]

İbni Cerir et-Taberi[49]Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın:

"Müminler, müminleri bırakıp da kâfirleri dost edinmesin. Kim bunu yaparsa, artık onun Allah nezdinde hiçbir değeri yoktur. Ancak kâfirlerden gelebilecek bir tehlikeden sakınmanız başkadır. Allah, kendisine karşı (gelmekten) sizi sakındırıyor. Dönüş yalnız Allah'adır." (3 Ali İmran/28) ayetinin manası hakkında şöyle demiştir:

"Bu ayetin manası "Ey müminler! Kâfirlere dinleri konusunda yardımcı olmayın! Müminleri bırakıp da Müslümanlara karşı kâfirlere destek olmayın! Müminlerin gizli hallerini onlara anlatmayın! Sizden her kim böyle yapacak olursa Allahu Teâlâ'dan bekleyeceği hiçbir şey yoktur. Çünkü o, Allahu Teâlâ'dan, Allahu Teâlâ da ondan beridir. Dolayısıyla o, dininden irtidat etmiş ve küfre girmiştir" şeklindedir."

"Ancak onlara (karşı) takiyye uygulamanız müstesnadır."

Yani kâfirlerin hükmü altında bulunduğunuzda onlardan size bir zarar gelmesinden korkarsanız (kalbinizin onlara karşı düşmanlıkla dolu olması şartıyla) dilinizle zahiren onlara dostluk gösterisi yapabilirsiniz. Fakat böyle bir durumda onların küfürlerine destekçi olunmamalı ve hiçbir fiille Müslümanlara karşı onlara yardım edilmemelidir."[50]

"Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz o da onlardandır." (5 Maide/51) ayetinin manası ise şöyledir:

"Her kim müminleri bırakıp Yahudi ve Hıristiyanları dost edinirse o kimse onlardan olur. Müminlere karşı Hıristiyan ve

---

[48] El-Muhalla, 11/138.
[49] İctihad seviyesine çıkmış bir âlimdir. Diğer müctehid imamlar gibi onun da tâbileri vardır. Tâbilerine el-Ceririye ismi verilir.
[50] Taberi Tefsiri, 3/228.

Yahudilere yardımcı ve dost olursa bu kişi artık Yahudi ve Hıristiyanların dinlerine ve milletlerine tâbi olmuştur. Çünkü bir kişinin bir kişiye dost olması ve ona yardım etmesi; ona, dinine ve içinde bulunduğu duruma razı olduğunu gösterir ki böylece ona muhalif olan dine düşman olmuştur. Bu kimsenin hükmü bundan böyle dost olduğu kişinin hükmü gibidir."[51]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayetin devamında *"Muhakkak ki Allah, zalim bir kavme hidayet etmez"* buyuruyor. Ayette geçen zulüm, büyük zulüm yani küfürdür. Tıpkı Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın *"Kâfirler, zalimlerin ta kendileridir" (2 Bakara/254)* ayetinde buyurduğu gibi...

İbni Cerir, ayetin bu bölümü hakkında şöyle demiştir:

"Her kim dostluğu, velayeti gerçek keyfiyetiyle yerine getirmez, Allahu Teâlâ'ya, Rasulüne ve Müminlere düşman oldukları halde Yahudi ve Hıristiyanlara, Müminler aleyhinde yardım ve destek olursa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onu asla muvaffak kılmaz. Ona hidayet yolunu göstermez çünkü Yahudi ve Hıristiyanlara dost olan, onlara yardımcı olan kişi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya, Rasulüne ve Müminlere savaş açmıştır."[52]

İbni Cerir yine bu ayet hakkında şöyle demiştir:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette bütün müminlere Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmeyi, Allah'a ve Rasulüne iman edenler aleyhine onlara yardım etmeyi, onlara karşı anlaşma yapmayı yasaklamıştır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Rasulünü ve Müminleri bırakıp Yahudi ve Hıristiyanlara yardım eden, onlara destek olan ve dost edinen kimselerin Allah'a, Rasûlüne ve Müminlere karşı cephe alanlardan olduğunu ve bu kimseden Allah ve Rasulünün beri olduğunu haber verdi."[53]

---

[51] Taberi Tefsiri, 6/277.
[52] Taberi Tefsiri, 6/278.
[53] Taberi Tefsiri, 6/276.

9. Kâfirlerle Dostluk Kurmak

Dostluk; sevgi ve muhabbettir. Karşılık beklemeden, muhabbetinden dolayı tarafını tuttuğun kimseye "velî" (velâ) denir. Bir başka ifâdeyle dostluk, başkasını kendine yakın hissetmendir. Dostluk, düşmanlığın karşıtı, zıt anlamlısıdır. Diğer bir ifadeyle dostluk "Birini severek ve mutlak olarak tâbi olmak ve uymak" demektir.

Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Şeytanın nüfuzu, sadece onu dost edinenler ve onun vesvesesiyle Allah'a ortak koşanlaradır.*" *(16 Nahl/100)* buyurmuştur.

Dostluk (velâ) aynı zamanda "yardım" manasına da gelir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah, ancak sizinle din hususunda savaşanları, sizi yurtlarınızdan çıkaranları ve çıkarılmanıza yardım edenleri dost edinmenizi yasaklar. Kim onları dost edinirse işte onlar, zalimlerdir." (60 Mümtehine/9)

Düşmanlık, bir kimseyi sevmemek ve ona karşı tavır almak demektir. İntikam almak, zarar vermek için kalpte yerleşmiş olan bir duygu, dostluğun karşıtıdır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı tek otorite ve Rab olarak kabul eden kimse Allah için olmayan bütün dostluk ve düşmanlıklardan uzaktır. Bu, müminlerin ayrılmaz bir niteliğidir. Müminler bu vasıf ile bilinir ve diğer topluluklardan ayırt edilirler.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah'a ve ahiret gününe iman eden bir toplumun babaları, oğulları, kardeşleri yahut akrabaları da olsa Allah'a ve Rasulüne düşman olanlarla dostluk ettiğini göremezsin. İşte onların kalbine Allah, imanı yazmış ve katından bir ruh ile desteklemiştir. Onları içlerinden ırmaklar akan cennetlere sokacak, orada ebedi kalacaklardır. Allah onlardan razı olmuş, onlar da Allah'tan hoşnut olmuşlardır. İşte onlar, Al-

lah'ın tarafında olanlardır. İyi bilin ki, kurtuluşa erecekler de sadece Allah'ın tarafında olanlardır." (58 Mücadele/22)

"İbrahim'de ve onunla beraber olanlarda sizin için gerçekten güzel bir örnek vardır. Onlar kavimlerine "Biz sizden ve Allah'ı bırakıp taptıklarınızdan uzağız. Sizi tanımıyoruz. Siz bir tek Allah'a iman edinceye kadar sizinle bizim aramızda sürekli bir düşmanlık ve öfke belirmiştir" demişlerdi." (60 Mümtehine/4)

"İnsanlar içinde öyleleri vardır ki Allah'tan başka varlıkları O'na eş tutarlar ve onları Allah'ı sever gibi severler. İman sahiplerinin Allah'a olan sevgileri ise daha kuvvetlidir. Zulmedenler azabı gördüklerinde tüm kuvvetin Allah'a ait olduğunu ve Allah'ın azabının çok şiddetli olduğunu anlayacaklarını keşke bilselerdi." (2 Bakara/165)

Bu ayette Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasına tapınan ve onları Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya eş ve denk tutan müşriklerin, kendi ilahlarını tıpkı Allah'ı severcesine yoğun bir sevgi ve bağlılıkla sevdikleri ifade edilmektedir. Onlar Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkalarına dua ve rağbet ediyor, umut bağlıyor, bir şey isteyecekleri zaman Allah'tan başkalarından istiyorlardı. İhtiyaçlarının giderilmesini, sıkıntılarının ortadan kaldırılmasını güçsüz ve fani yaratıklardan bekliyorlardı. Türbelere, kabirlere, tağutlara ve putlara tapanların durumu işte budur. Bu kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'yı seviyor olsalar bile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya eş koştukları ortaklara olan sevgilerinden de vazgeçmiyorlar. Onları da Allah'ı severcesine seviyorlar.

Gerçek şu ki; bunlar aslında Allah'ı sevmiyorlar. Çünkü Allah'ı sevmek, O'nu isim ve sıfatları ile tanımaya bağlıdır. Gerçekten Allah'ı seven bir kimsenin, Allah'tan başkasını O'na ortak kabul etmesi mümkün değildir.

Müşriklerin Allah'a koştukları ortakları sevmeleri, Allah'a karşı duymaları gereken sevgi gibidir. Allah'a olan sevgileri, as-

lında yüceltmeden ve korkudan kaynaklanan bir sevgidir. Bu kimseler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya koştukları ortaklardan korktukları kadar Allah'tan korkmamakta ve o ortaklardan beklenti içinde oldukları kadar Allah'tan beklememektedirler.

Her kim tevhid kelimesini bu anlamda öğrenirse, ihlaslı davranır ve şirk ile alakasını keserse, o zaman gerçekleri görebilir. Çünkü her şey zıttıyla öğrenilir. Şirkin küçüğünün öğrenilmesi, tevhide aykırı olan en büyük şirkin öğrenilmesinden geçer. Küçük şirk, tevhidin kemaline aykırıdır.

Şirkten sakınan bir kimse gerçekten muvahhid olmuştur. Ayrıca insanları şirke götüren yolların da tespit edilip kapatılması gerekir. Ancak bu şekilde şirkten korunmak mümkün olur. Şirkten sakınmak tevhidin ve ihlâsın bir gereğidir. Aynı zamanda tevhidin delillerinin bilinmesi, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın isim ve sıfatlarının ispatı ve layık olmadığı şeylerden tenzih edilmesi de şarttır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın kemal sıfatlarını ve Rububiyetinin delillerini gereğince bilerek onlara iman eden bir kimse gerçekten kurtulmuştur. İbadet yalnızca O'na yapılır. İşte tevhid ve şehadet kelimesinin anlamı ve içeriği budur.

Buna ibadet sevgisi de denir. Çünkü aşırı sevgi, aşırı saygıyı ve boyun eğmeyi gerektirir. İşte bu, öylesi bir sevgidir ki dua, sığınma ve yakarış bundan doğar, sıkıntıların ve dertlerin yok edilme isteği bundan kaynaklanır. Müminlerin, tüm sevgilerini bu anlamda Allah'a vermeleri ve O'na karşı aşırı bir sevgiyle bağlılık göstermeleri gerekir. Oysaki müşrikler bu sevgiyi sadece yüce Allah'a koştukları ortaklara gösterirler. Ne yazık ve ne acıdır ki, onlar Allah'tan korkmazlar.

Kurratü'l Uyun'da şöyle geçmektedir:

“Ayette geçen "endad" kelimesi emsal, denkler, nezirler ve eşler anlamına gelmektedir. İbn Kesir ve başka müfessirlerin söyledikleri budur. Her kim ki, sadece Allah'a yapılması gereken

herhangi bir ibadet çeşidini Allah'tan başkası için yaparsa, ona rağbet eder ve ondan korkarsa, o kimse onu Allah'a eş kılmış, denk tutmuş olur. Çünkü sadece Allah'ın layık olduğu bir şeye bir başkasını ortak kılmıştır.”

İbn Kayyım *(rahimehullah)* der ki: "Allah'a ibadette, Allah'tan başka hiç kimseye pay yoktur. Sevenin tevhidi, kalbinde bulunan sevginin tümünü, sevgisinin hiçbir parçasını asla bir başkasına ayırmaksızın, sevdiği varlığa vermesidir. İşte bu sevgi, o kulun salih amel sahibi bir kimse olduğunu, Allah'ın kendisine sunduğu nimetlere ehil olduğunu ve gözbebeği konumunda bulunduğunu gösterir. Böyle bir kimsenin gönlünde sadece Allah ve Rasulünün sevgisi olur. Allah ve Rasulü o kimse için herkesten ve her şeyden daha fazla sevimli olur ki, işte bu kimse imanın tadını tatmış bir kimsedir.

Allah'tan başkalarını Allah’ı sever gibi sevenler "La ilahe illallah" deyip namaz kılsalar, oruç tutsalar da Allah'tan başkalarına olan sevgi ve ibadetleri sebebiyle Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ortak koşmuş ve müşrik olmuşlardır. Onların Allah'a ortaklar edinmeleri ve onları adeta Allah'ı sever gibi sevmeleri, kendilerinin bütün salih amellerini geçersiz ve anlamsız kılar. Çünkü müşrik olan bir kimsenin yaptığı amel, makbul değildir. Bu gibi kimseler "La ilahe illallah" deseler bile bu kelimenin kapsadığı diğer iman ve amel esaslarını terk etmiş olduklarından dolayı müşrik sayılırlar.

Müşrik olan bir kimse "La ilahe illallah" kelimesinin gerçek anlamını bilmemekte ya da bildiği halde bu kelimenin anlam ve içeriğini kabul etmemekte direnen bir kimsedir. Bu kelimenin anlamını bilmeyen ya da bildiği halde kabul etmemekte direnen kimsenin sevgide bir başkasını Allah'a ortak koşması kaçınılmazdır. İşte bu, bildiğiyle bağdaşmayan cehalettir. Bu kişi söylediği kelimeyle, şirk olma özelliği taşıyan davranışları terk etmemekte, bu kelimenin içeriği olarak kabul etmesi gereken şey-

leri kabul etmemektedir. Eğer bir müşrik, bu kelimenin anlamını gereği gibi bilseydi ve neleri ifade ettiğini kavrayabilseydi, kesinlikle şirk ve küfür olma özelliği taşıyan söz ve davranışları reddederdi."

Ebu Cafer b. Cerir der ki: "*O'nun için ortaklar ediniyorlar*" ayetinde bildirilen insanların Allah'a karşı koştukları bu ortakların, Allah'a karşı gelme konusunda kendilerine itaat olunan ve O'na denk tutulan kimseler olduklarını söylemektedir.

Mücahid *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Onları Allah'ı sever gibi severler" ayeti "İsim, sıfat ve fiillerinde Allah'a benzer eşler ve denkler edinirler." anlamındadır. Yani iman edenlerin Allah'a karşı olan sevgileri ne kadar fazla ise kâfirlerin de putlarına olan sevgileri o derece fazladır."

Tevhid ve şehadet kelimesinin tefsiri mahiyetinde olan aşağıdaki ayeti kerimede yüce Allah kâfirlerle ilgili olarak *"Onlar ateşten çıkacak değillerdir." (2 Bakara/167)* buyurmaktadır.

Onlar Allah'a ortak edindikleri şeyleri tıpkı Allah'ı sever gibi severler. Bu da gösteriyor ki, Allah'ı büyük bir saygıyla seviyorlar. Fakat yine de İslam'a girmiş olmuyorlar. Peki, durum böyle olduğuna göre Allah'a denk tuttuklarını Allah'tan daha çok sevenler için ne buyrulur?

Başka bir varlığı sevgi konusunda Allah'a ortak koşan bir kimsenin yaptığı, ibadette Allah'a şirk koşmaktır. İşte bu, Allah'ın bağışlamadığı bir şirk çeşididir. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlar için *"Onlar, ateşten çıkacak değillerdir." (2 Bakara/167)* buyurmuştur.

Kim sadece Allah'ı sever ve sevdiğini de Allah için severse bu kimse muhlistir, samimidir. Allah'ı severken Allah ile birlikte başkasını da sever ise müşriktir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Ey insanlar, sizi ve sizden öncekileri yaratan Rabbinize kulluk edin ki sakınasınız. O, sizin için yeryüzünü bir döşek,

gökyüzünü de bir bina kıldı ve gökten su indirerek onunla sizin için ürünler çıkardı. Öyleyse bile bile Allah'a eşler koşmayın." (2 Bakara/21,22)

Tevhid ve şehadet kelimeleri şirki bütün çeşitleriyle reddederek, bütün ibadetlerin yalnızca Allah'a yapılması gerektiğini ihtiva eder. "La ilahe illallah" kelimesi şirkin her çeşidini reddetmekte, sevgi ve muhabbetin yalnızca Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* için olması gerektiğini bildirmektedir. İşte bu, tevhid kelimesinin mutabakat anlamında ifade ettiği manadır. Bu kelimenin ne manaya geldiğinin kesinlikle bilinmesi, buna inanılması, zahir ve batın anlamda bu kelimenin gereklerine göre amel edilmesi gerekir.

Şeyhülislam İbni Teymiyye *(rahimehullah)* şöyle der:

"Kim ihtiyaç ve sıkıntılarını Allah'tan başkasına arz ederse, bir süre sonra ihtiyaçlarını arz ettiği o kimseyi sevmeye başlar. Bu da o kimsenin, aslında ihtiyaçlarını kendisine arz ettiği kimseyi sevdiğini gösterir."

İbni Kayyım *(rahimehullah)* der ki:

"Sevgilinin tevhidi, onu bir kaç sevgili sahibi kılmamalıdır. Yani Allah'a ibadette başkasını ortak etmemelidir. Sevgide tevhid, kalpten Allah'tan başkalarına duyulan tüm sevgileri çıkarıp atmak, sevgiyi sadece Allah'a tahsis etmek ve Allah'tan başka hiçbir varlığın sevgisine yer vermemekle sağlanır. Bu tür sevgi çeşidi, aşk diye de adlandırılabilir. Artık kul bundan böyle kalbinde bir başka sevgiye yer vermez. Bu durumda Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ve Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kişinin kendisine her şeyden daha sevimli gelir. Böyle bir kişinin başkalarını sevmedeki ölçüsü, öncelikle Allah'ın sevgisi ile bağlantılıdır. O yalnızca Allah'ı sever, başkalarını da sadece ve sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* için sever.

Nitekim Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bir hadiste şöyle buyurmuştur:

"Kimde şu üç özellik bulunursa, imanın tadını almış olur: Allah ve Rasulünün kendisi için her şeyden daha sevgili olması, Sevdiğini yalnızca Allah için sevmesi, kızdığına yalnızca Allah için kızması, ateşe atılmaktan hoşlanmadığı gibi Allah kendisini kurtardıktan sonra tekrar küfre girmekten sakınması."[54]

Allah'ın Rasulünü sevmek, Allah'ı sevmektir. Kişinin sevgisi eğer Allah içinse, bu meşru olan bir sevgidir. Eğer muhabbeti Allah'tan başkası için ise kişinin Allah'a olan sevgisini eksiltir ve başkasına olan sevgisini artırır. Böyle bir sevgi de kişinin sevgilisine karşı olan tüm olumsuz hallere göz yummasını beraberinde getirir. İşte bu da küfürdür.

Küfür adeta ateşe atılmak kadar veya ondan daha çok kendisinden rahatsız olunması gereken bir şeydir. Bir kimsedeki sevgi, en yüce sevgi olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sevgisi ise o kişi buna göre değer kazanır.

Bir kimse, Allah'a imanı kendi nefsine tercih etme noktasında küfürle ateşe atılma arasında tercih yapmak zorunda bırakılsa, ateşe atılmaya razı olmalı ve asla küfrü tercih etmemelidir. Çünkü Allah'a iman, o kişinin nefsinden, canından, malından ve kısacası her şeyden önce gelir.

İşte bu türden bir sevgi, âşıkların sevgililerine karşı beslediklerinden de öte, çok üstün ve çok yüce bir sevgidir. Bunun bir benzeri yoktur. Bu sevgi sınırsız bir şekilde yüceltmeyi, bağlılığı ve itaati gerektirir. Onun bir yaratığa karşı beslenen sevgiyle kıyaslanması bile düşünülemez. Kul böylesi özel bir sevgiyle birlikte başkasına da Allah sevgisinin önüne geçecek bir sevgi gösterirse, bu kimse müşriktir.

---

[54] Buhari.

Vela (Dostluk) ve Berâ (Düşmanlık)

İslâm'da Allah için dost ve Allah için düşman olmanın ayrı bir önemi vardır.

1. "La ilâhe illallah" şehâdetinden bir parçadır. Yani Allah'tan başka kendisine kulluk edilen her şeyden uzaklaşma, beri olmaktır.

2. İmanın sağlam bir kulpudur. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "İmanın en sağlam kulpu Allah için dostluk, Allah için düşmanlıktır. Allah için sevmek, Allah için nefret etmektir"[55] buyurmuştur.

3. İmanın tadını almak için bir sebeptir. Zira Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Şu üç haslet kimde bulunursa o imanın tadını almıştır: Allah ve Resulü'nü herkesten daha çok sevmek, başkasını ancak Allah rızası için sevmek, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kendisini küfürden kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmeyi ateşe atılmak gibi korkunç bulmak"[56] buyurmuştur.

4. Dostluk ve düşmanlık bilincinin kişide oluşmasıyla iman kemalâta ulaşır. Resul-i Ekrem *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bunu bizlere "Kim Allah için sever, Allah için nefret eder, Allah için verir ve Allah için yasaklarsa imanı kemale ermiştir"[57] buyurarak açıklamaktadır.

5. Her kim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkasını sever, O'nun dininden başka bir yol edinirse alemlerin Rabbini inkâr etmiş ve kâfir olmuştur. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Sizden kim onları dost edinirse şüphesiz onlardan olur" (5 Mâide/51)* buyurmuştur.

---

[55] Es-Silsiletü's Sahiha.
[56] Müttefekun Aleyh.
[57] Müttefekun Aleyh.

Kâfirlere Düşmanlığın Gerekleri

1- Şirk ve küfür ehlinden nefret etmek, onlara daimî bir düşmanlık göstermek, İbrahim *(aleyhisselam)*'ın çağlar ötesinden tüm küffara karşı evrensel haykırışı gibi *"Beni yaratan hariç, sizin tapmakta olduğunuz ilâhlardan kesinlikle uzağım. O yaratan, beni hidayete ulaştıracaktır" (43 Zuhruf/26,27)* diyebilmektir.

2- Kâfirleri sevmemek, onları dost edinmemek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*: *"Ey iman edenler! Eğer benim yolumda savaşmak ve rızamı kazanmak için çıkmışsanız, benim de düşmanım, sizin de düşmanınız olanlara sevgi göstererek, gizli muhabbet besleyerek onları dost edinmeyin!" (60 Mümtehine/1)* buyurmaktadır.

3- Küfür toplumunu, herhangi bir zaruret olmadıkça, dinin emirlerini açıkça yapma imkânı bulunmadığı sürece yurt edinmeyip terk etmek gerekir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*: "Müşrikler arasında ikamet eden Müslümanlardan beriyim"[58] buyurmuştur.

4- Kâfirlere yardım etmemek gerekir. Müslümanlara karşı onlara yardım etmemek, herhangi bir övgüde bulunmamak, onlardan yardım almayıp sırdaş da edinmemek ve önemli işlerin başına onları geçirmemek gerekir.

5- Onların ölülerine rahmet dilememek ve istiğfarda bulunmamak gerekir. Çünkü Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* *"Ne Peygamberin ne de müminlerin, cehennemlik oldukları belli olduktan sonra, yakın akrabaları da olsa müşrikler için af dilemeleri asla doğru olmaz." (9 Tevbe/113)* buyurmuştur.

---

[58] Sahihu'l Cami, 146.

6- Onlara şirin görünüp dalkavukluk yapmamak ve din adına onları idare etmemek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* "*Onlar isterler ki, sen onlara yumuşak davranasın, onlar da sana yumuşak davransınlar*" *(68 Kalem/9)* buyurmaktadır.

Onların sohbetlerini ve meclislerini de terk etmek gerekir. *"Zalimlere asla meyletmeyin! Aksi takdirde Cehennem ateşi size dokunur. Sizin Allah'tan başka dostunuz yoktur. Sonra yardım da görmezsiniz." (11 Hud/113)*

7- Allah ve Rasulu'nun hükmünü terk ederek onların kanunlarıyla asla muhakeme olmamak ve o yasalara rıza göstermemek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> "*Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar, kâfirlerin ta kendileridir." (5 Mâide/44)*
>
> *"Sana indirilen Kuran'a ve senden önce indirilen kitaplara iman ettiklerini iddia edenleri görmüyor musun? Onlar, bâtıl yolda olanların (tâğutların) önünde muhakeme olunmak (yargılanmak) istiyorlar. Hâlbuki o bâtılı inkâr etmekle emrolunmuşlardı. Şeytan onları derin bir sapıklığa düşürmek istiyor*". *(4 Nisa/60)*

8- Kâfirlerin emirlerine asla itaat etmemek gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

> *"Ey iman edenler! Eğer kâfirlere itaat ederseniz sizi gerisin geri küfre çevirirler de hüsrana uğrayanlar olursunuz." (3 Ali İmran/149)*

9- Selamda ilk başlayan olmamak gerekir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Yahudi Ve Hıristiyanlara ilk önce selâm veren siz olmayın. İçlerinden biriyle yolda karşılaştığınız zaman onu, yolun dar olan tarafına doğru sıkıştırınız"[59] buyurmaktadır.

10- Dini ve dünyevi konularda onların âdetlerine uymamak, onlara benzememek gerekir. Onların dinî sembollerini kullan-

---

[59] Müslim.

maktan, yeme-içme, giysi ve benzeri âdetlerini uygulamaktan kaçınmak gerekir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* “Bir kavme benzeyen kimse onlardandır”[60] buyurmuştur.

11- Onların düğün ve bayramlarına katılmamak, onları tebrik etmemek gerekir. Bazı âlimler "*Rahman olan Allah'ın kulları, yalan yere şehâdet etmezler (tanık olmazlar). Boş söz ve çirkin bir davranışla karşılaştıkları zaman vakarla oradan geçip giderler.*" *(25 Furkan/72)* ayetinin tefsirinde *“yalan yere”* ifadesinden maksadın kâfirlerin bayramlarına katılmak olduğunu söylemişlerdir.

Günümüz namaz kıldırma memurlarının, yukarıda maddeler halinde sıralamış olduğumuz kâfirlere düşmanlığın gereklerini yerine getirip getirmediklerine buyurun siz karar verin!

* Kâfirlerin bayramlarını (29 Ekim, 19 Mayıs, 23 Nisan, Nevruz vs.) kutlamak, tebrik etmek ve o haftaki hutbelerini bu bayramlara ayırmak.

* Kâfirlere benzemek (kravat takmak, sakal traşı olmak)

* Yahudi, Hıristiyan ve gayri Müslimleri eşit seviyede tutmak. Herkesin kardeş olduğu ve beraberce yaşamanın gerekliliği, inanç ve düşünce hürriyetini savunma vs...

* Kâfirlere itaat etmek (göndermiş oldukları hutbeleri olduğu gibi okumak bildiri ve kutlamalara katılmak, talimatlara birebir uymak vs.)

* Kendi aralarındaki anlaşmazlıkları Allah ve Resulünün hükmüne değil de tağutlara götürmek ve insanları buna teşvik etmek.

* Daha rahat ve gösterişi yüksek olan camilere, makamlara gelebilmek için başındaki amirlerine yalakalık ve dalkavukluk yapmak. Ayrıca onlara şirin gözükmek için kendini zelil etmek.

* Kâfir, zındık, mürted ayırımı yapmadan herkesin cenaze namazını kıldırmak, onları yıkamak, istiğfar dilemek ve defnet-

---

[60] Ebu Davud. Hadis sahihtir.

mek.

* Türkiye Cumhuriyetini övmek, korumak ve muhafaza etmek...

Mezhep Âlimlerinin Konu Hakkındaki Görüşleri

Hanefi Âlimlerinin Görüşleri

Ahmet b. Ali er-Razi Ebu Bekir el-Cessas şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Ey iman edenler! Eğer küfrü imana tercih ediyorlarsa babalarınızı ve kardeşlerinizi dostlar edinmeyin! Sizden her kim onları dost edinirse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (9 Tevbe/23)* buyurarak kâfirleri dost edinmelerini, onlardan yardım istemelerini ve kontrolü onların eline vermelerini müminlere yasaklamıştır. Hatta babaları veya kardeşleri bile olsalar onlardan beri olmalarını, onları yüceltmemelerini, onlara saygı göstermemelerini kendilerine farz kılmıştır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın müminlere böyle emirler vermesi, onları münafıklardan ayırmak içindir. Çünkü münafıklar kâfirleri dost edinir, onları yüceltir, onlarla karşılaşmalarında kendilerine saygı gösterir, velayeti onlara verir ve onların görüşlerine itibar ederler.

İşte bu sebeple Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* müminlere emrettiği amellerle, onları münafıklardan ayıracak bir fark kıldı ve her kim kâfirlere destek olur, onları dost edinir, onlardan beri olmaz, onları yüceltmeyi terk etmezse o kimsenin kendi nefsine zulmettiğini ve Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın cezasını hak ettiğini bildirdi."[61]

Abdullah Ebu'l Bereket en-Nesefi şöyle demiştir:

"Din düşmanlarına dostluk göstermeyi yasaklayan ayet, *"Ey iman edenler Yahudi ve Hıristiyanları dostlar edinmeyin!" (5 Maide/51)* ayetidir. Onlara yardım ederek ve onlardan yardım isteyerek kendinize kardeş edinmeyin! Müminlerle haşır-neşir oldu-

---

[61] Ahkâmu'l Kur'an, 3/130.

ğunuz gibi onlarla da haşır-neşir olmayın ve onlara dostluk göstermeyin! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* daha sonra bu yasağın sebebini bildirerek *"Onlar birbirlerinin dostudurlar." (Maide 51)* buyurmuştur. Yani onlar birbirlerinin dostudurlar ve hepsi müminlere düşmandırlar. Bu ayet küfrün tek millet olduğuna bir delildir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ayetin devamında *"Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır." (5 Maide/51)* buyurmaktadır. Yani onların (kâfirlerin) toplumundan olur ve onların hükmünü alır. Bu ayet İslam dinine tabi olmayanlardan uzak durulması gerektiğini ısrarla ve şiddetle emretmektedir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayeti *"Muhakkak ki Allah, zalim kavme hidayet etmez"* buyurarak sonlandırıyor. Sonuç olarak diyebiliriz ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, kâfirleri dost edinerek nefsine zulmedenlere asla doğru yolu göstermez."[62]

Maliki Âlimlerinin Görüşleri

Ebu Abdullah el-Kurtubi şöyle dedi: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın "*Sizden onları kim dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır." (5 Maide/51)* ayetinin manası şudur: Kim Müslümanlara karşı kâfirleri desteklerse hükmü onların hükmü gibidir yani mürdet olmuştur. Bir müslüman mürted olduğunda, diğer müslümana mirasçı olamaz. Öyleyse bu ayetin hükmü kıyamete kadar bakidir ve kâfirlerle dostluğu yasaklayan kesin bir hükümdür."[63]

> *"Ey iman edenler! Eğer babalarınız ve kardeşleriniz, iman üzerine küfrü tercih edip seviyorlarsa, onları dostlar edinmeyin. Sizden kim, onları veli edinirse işte onlar, zalimlerin ta kendileridir." (9 Tevbe/23)*

Bu ayetin tefsirinde İmam Kurtubî *(rahimehullah)* "Her kim

---

[62] Nesefi Tefsiri, 1/287.
[63] Kurtubi Tefsiri, 6/217.

şirke razı olursa o müşriktir"[64] demiştir.

Fas âlimlerinden olan Ebu el-Hasan Ali b. Abdusselam et-Tesavvuli'ye (H.1311) cihad çağrısına icabet etmeyip Fransızlara Müslümanların haberlerini veren ve bazen Hıristiyanlarla birlikte Müslümanlara karşı savaşa katılan Cezayir'deki bazı kabilelerin hükmü sorulduğunda şöyle cevap verdi:

"Vasfettiğiniz kişilerle aynen kâfirlerle savaşıldığı gibi savaşılır. Çünkü kâfirlerle dost olan kimseler aynen onlar gibi kâfir olurlar. Zira Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu konuda şöyle buyuruyor:

> *"Ey iman edenler! Yahudi ve Hıristiyanları dostlar edinmeyin! Onlar birbirlerinin dostudurlar. Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır. Muhakkak ki Allah, zalim kavme hidayet etmez." (5 Maide/51)*

Kâfirlere meyletmemek, Müslümanlara karşı onları desteklememek ve Müslümanların haberini onlara ulaştırmamak şartıyla cihad çağrısına icabet etmeyecek olurlarsa bu durumda onlara sadece bağiye taifesi gibi savaş açılır."[65]

Şafî Âlimlerinin Görüşleri

Abdullah b. Ömer el-Beydavi (H.685) şöyle demiştir: *"Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır." (5 Maide/51)* ayetinin manası "Sizden kim onlarla dost olursa onların toplumundan sayılır" şeklindedir. Bu ayet kâfirlerden uzak durmayı şiddetle emretmektedir. Tıpkı Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Müslümanlar ile kâfirlerin ateşi birleşmez" buyurduğu gibi...

Kâfirlere, ancak münafık olanlar dostluk gösterirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* konu hakkında şöyle buyuruyor:

"Muhakkak ki Allah, zalim kavme hidayet etmez."

---

[64] El-Camiu li Ahkami'l Kur'an, 8/94.

[65] Ecvibet Tesavvuli Ala Meseil el-Emir Abdulkadir el-Cezairi sy.21.

Burada kâfirleri dost edinmeleri veya Müslümanların düşmanlarına dostluk gösterebileceklerine inanmaları sebebiyle nefislerine zulmedenler kast edilmektedir."[66]

Hafız İbni Kesir *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Müslümanları bırakıp kâfirlere sevgi göstermeleri suretiyle onları dost edinmelerini mümin kullarına yasaklamış, daha sonra böyle yapan kimseleri *"Kim böyle yaparsa Allah'la arasında bir bağlantısı kalmamıştır…" (3 Ali İmran/28)* diye tehdit etmiştir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* yasakladığı halde yine de müminleri bırakıp kâfirleri dost edinenler Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan beri olmuşlardır."[67]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Sizden kim onları dost edinirse, şüphesiz o da onlardandır…"* ayetinin hemen ardından şöyle buyurmuştur:

> *"Kalplerinde hastalık olanların "Bize bir kötülük isabet etmesinden korkuyoruz" diyerek onlara koştuklarını görürsün. Umulur ki Allah, katından bir fetih veya bir emir getirir de onlar nefislerinde gizledikleri şeyden dolayı pişman olurlar." (5 Maide/52)*

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bu ayette kâfirleri dost edinmenin ancak kalplerinde hastalık olan münafıkların sıfatı olduğunu haber vermektedir.

İbni Kesir *(rahimehullah)* der ki: *"Kalplerinde hastalık olanların "Bize bir kötülük isabet etmesinden korkuyoruz" diyerek onlara koştuklarını görürsün…"* ayetindeki kalplerinde hastalık olanlar kalplerinde şek, şüphe ve nifak olan kimselerdir. Kalplerinde hastalık olanların kâfirlere doğru koşmaları ise onları hem zahiren hem de batınen dost edinmeye, sevmeye gayret etmeleridir.

"Bize bir kötülük isabet etmesinden korkuyoruz" sözlerine gelin-

---

[66] Beydavi Tefsiri, 2/334.
[67] İbni Kesir Tefsiri, 1/358.

ce... Onların Yahudi ve Hıristiyanları dost edinmelerinin, onlara karşı sevgi göstermelerinin sebebi; Yahudi ve Hıristiyanların, Müslümanlara karşı muzaffer olmaları halinde kendilerine gösterdikleri dostluğun fayda vereceğini sanıyor olmalarıdır."[68]

"İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Eğer bir kavme azab isabet edecek olursa azab onların hepsine isabet eder. Sonra da kıyamet gününde her biri yaptığı amellere göre hesap verirler."

İbni Hacer el-Askalani *(rahimehullah)*, bu hadisin şerhinde şöyle demiştir:

"Bu hadisten kâfirlerin ve zalimlerin bulunduğu yerden uzaklaşmak gerektiği hükmü çıkarılabilir. Zira onların arasında ikamet etmek nefsi tehlikeye atmak demektir. Tabii ki bu, onlara yardım edilmediği ve onların amellerine rıza gösterilmediği takdirde böyledir. Onlara yardım edildiği veya amellerine rıza gösterildiği takdirde bizzat onlardan olunur."[69]

10. Kâfirlerden Görev Alma

Bütün mahlûkatın rızkını ayrı ayrı veren yüce Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

"Musa: "Rabbim! Bana lütfettiğin nimetlere and olsun ki, artık suçlulara asla arka olmayacağım" dedi." (28 Kasas/17)

İmam Alusi bu ayetin tefsirinde şöyle demiştir:

"İlim ehli bu ayete dayanarak zalimlere yardım ve hizmet etmeyi caiz görmemişlerdir. İbn Ebi Hatim, Cabir bin Hanzala'nın şöyle dediğini nakletmiştir:

"Bir kişi Amr'a "Ben bir kâtibim. Gireni çıkanı yazarım. Bu-

---

[68] İbni Kesir Tefsiri, 2/69.

[69] Fethul Bari, 13/61.

nun karşılığında da mahrum kalmamak için maaş alırım. Siz bu konuda ne dersiniz?” dedi.

Ebu Amr “Dökülen kanı da yazar mısın? deyince adam “hayır” dedi. “Zorla alınan malı da yazar mısın?” deyince adam “hayır” dedi. Ebu Amr adama “Acaba sen Musa *(aleyhisselam)*’ın *"Rabbim! Bana lütfettiğin nimetlere and olsun ki artık suçlulara asla arka olmayacağım"* dediğini hiç işitmedin mi?” dedi. Ayeti dinleyen adam Ebu Amr’a “Vallahi çok güzel tebliğ ettin ya Ebu Amr! Bundan böyle ben bu kişilere bir satır bile yazmam” dedi. Ebu Amr da “Vallahi Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* da seni rızıksız bırakmaz” dedi. Görüleceği üzere selef âlimleri zalimlerin hizmetinde bulunmaktan kaçınıyorlardı.

Yukarıda bahsedilen rivayetlerde cereyan eden olaylar genel olarak şeriatın hâkim olduğu, İslam fetihlerinin devam ettiği, İslam adaletinin hükmettiği dönemlerdeki olaylardır. Günümüz Türkiye Cumhuriyetinde yapılan zulümleri geçmiş âlimler görselerdi ne derlerdi acaba? Zira tamamen küfür kanunlarının icra edildiği, haramın helal, helalin ise haram kılındığı, İslam dinine irtica ve gericilik dendiği, başörtülülerin resmi daire ve okullara alınmadığı tamamen İslam’dan uzak bir yönetimin hüküm sürdüğü şu günümüzde bunca haksızlık ve küfrü dile getirmeyen namaz kıldırma memurları, bu mesuliyetten nasıl kurtulmayı düşünüyorlar acaba? Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

“Kıyamet gününde zalimler ve yardımcıları hatta onların kalemini açanlar çağırılır ve demirden tabutlara konularak cehenneme atılırlar.”[70] Bu ne büyük bir tehdit! Ne büyük bir uyarıdır! Nihayet zalimlerin yardımcıları korksunlar! Ölmeden evvel uyansınlar! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizleri cehennemin ateşinden korusun. Âmin...

Terzinin biri âlime “Ben zalimlerin elbisesini dikiyorum.

---

[70] Deylemî, el-Firdevs, 1/ 255.

Acaba ben de Kasas Suresi'nin 17. ayeti gereği zalimlere yardım edenlerden olur muyum?" diye sorar. Âlim şöyle cevap verir: "Hayır sen zalimlere yardım eden değilsin. Bilakis sana iğne satanlar zalimlere yardım edenlerdir. Sen ize bizzat zalim olmuşsun."[71]

Allah Resulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurur:

"Ahir zamanda zalim emirler, fasık bakanlar, hain kadılar, yalancı âlimler olacaktır. Kim onlara yetişirse onlara başkan, vergi toplama memuru, bekçi ve polis olmasın!"[72]

Kuşkusuz bu hadisin de mesajı çok açık ve nettir. Mevcut sistem zalim değil kâfirin ta kendisi olduğu için bu hadiste bahsedilenden de öte bir durum söz konusudur. Pekâlâ, hadis-i şerifte zalimden görev alınmaması gerektiği bildirilirken günümüz namaz kıldırma memurlarının durumları ne olur acaba? Başka bir hadiste şöyle buyrulur:

"Bir takım zalim emirler gelecektir. Kim bunlara muhalefet ederse kurtulur. Kim de bu emirler ile içli-dışlı olursa helak olur."

Şüphesiz namaz kıldırma memurları tağuttan görev alarak onu meşru gösterdiklerinden, küfre sessiz kaldıklarından, dini bütün ve kâmil olarak anlatmadıklarından, gizlediklerinden, destekçi ve taraf olduklarından dolayı büyük bir tehlike ve küfür içinde olmaları kaçınılmazdır.

Allame Takiyyuddin çok değerli eseri Kifayetu-l Ahyar'da bu konu hakkında çok güzel tespitlerde bulunarak şöyle demiştir:

"Çağımızdaki bazı âlimler şöyle bir tahkikte bulunmuşlardır. Kim bir haram iş yaparak bu işin toplumda meşrulaştırılmasına sebeb olursa Kuran'ı pisliğe atanlar gibi kâfir olur. Ben Müslümanım demesi bu kişiye bir fayda sağlamaz. Zira bu yap-

---

[71] Alusi, Ruhul Meanî, 20/49.

[72] Mecmuus Sağir, 398. Ebu Hureyre'den rivayet edilmiştir.

tıkları İslam şeriatının yok olmasına neden olur. Aslen bu tür kişilerin tekfiri daha çok gereklidir. Çünkü bunların halini avam bilmez. Fakat Kuran'ı pisliğe atan kişi böyle değildir. Şüphesiz bu hareketin küfür olduğu herkes tarafından bilinir."[73]

Zalimlerden görev almayı mutlak olarak haram gören âlimlerin bazıları şunlardır:

Yusuf Erdebili, el-Envar, Hibe Babı (1/663).

İmam Gazali, İhyau Ulumuddin, (2/139-150).

Ebu-l Ferec İbn-i Cevzi, Telbisul İblis (sy.118).

Hatta İmam Kurtubi tefsirinde şunu nakletmektedir: "İslam âlimleri şöyle demişlerdir: "Kim zalimlerden imamlık görevini alırsa arkasında namaz kılınmaz. Ancak özrünü beyan etmesi veya tevbe etmesi durumu müstesnadır."[74]

Dikkat ettiyseniz buraya kadar aktardığım fetvalarda âlimler, kişinin haram bir fiili meşrulaştırması hakkında fetva vermişlerdi. Maalesef zamanımızda, özellikle Diyanet İşlerinde görev alan namaz kıldırma memurları, haramı değil mutlak küfrü meşrulaştırmaktadırlar. Şüphesiz bu nokta çok önemlidir zira günümüzdeki namaz kıldırma memurları mekruhu haramı değil, mutlak küfrü meşru göstermektedirler. İslam'a yaptıkları zarar bununla da bitmez. 657 sayılı kanunun tüm maddelerini kabul edip imzaladıktan sonra, yaşantılarını tağuti düzenin emirlerine göre tanzim ederler. Onların emirlerine göre oturup kalkarlar, onların istediği şekilde fetva verip onların istedikleri (emrettikleri) hutbeleri okurlar.

Tağutu meşru gösterip itaat ederler ve halka da tağuta itaat etmeleri için telkinde bulunurlar. Acaba Allame Takiyuddin'in bahsettiği âlimler zamanımızdaki kimseleri görseydiler ne derlerdi acaba? Bu namaz kıldırma memurlarının küfründe icma

---

73 Kifayetu-l Ahyar, sy. 455.

74 Kurtubi, Tevbe Suresi 108. ayetinin tefsiri.

etmezler miydi?

Ebul Ala el-Mevdudi'ye müşriklerden görev alınıp alınamayacağı sorulduğunda şöyle demiştir:

"Bireysel muameleler ile ilgili olarak bir Müslüman'ın, herhangi bir gayri Müslim ile ücret ya da maaş karşılığında hizmette bulunmak üzere anlaşması durumunda herhangi bir sakınca yoktur. Ancak burada yapılacak olan hizmetin herhangi bir haram ile doğrudan ilişkisinin olmaması durumu aranır. Üzülerek belirtmeliyim ki bir kısım ulemanın bireysel muameleler ile ilgili bu fetvaya dayanarak küfür hükümetlerinde memurluk yapmayı caiz göstermeye kalkışmaları doğru değildir. Bu cevazı veren âlimler, gayri Müslim birisinin şahsi işi ile gayri İslami bir rejimin toplumsal işi arasındaki temel farkı göz ardı etmektedirler. Gayri İslami rejim İslam yerine İslam dışı olanı, itaat yerine masiyeti, ilahi adalet yerine insan yaşamında Allah'a isyanı amaçlamakta ve icra ettiği tüm işlerde bu amaç saklı olmaktadır. Böyle bir şeyin haram olduğu ve hatta diğer bütün haramlardan daha şiddetli bir haram olduğu açıktır. Bu yüzden böyle özelliklere sahip bir zulüm düzenini ayakta tutan ve yürüten bölümler arasında "Falan bölümde iş yapmak caizdir. Falan bölümde iş yapmak caiz değildir" gibi bir ayrım yapılamaz. Çünkü bütün bu bölümler birleşerek büyük bir masiyeti ortaya çıkarmaktadır.

Bu meseleyi daha güzel bir şekilde anlamak için şu misal kâfi gelecektir. Herhangi bir kuruluşun kamuoyunda küfrün yayılması ve Müslümanların irtidatının sağlanması amacıyla kurulmuş olduğunu düşünelim. Bu kuruluşta haddi zatında helal olan ama bu kuruluşun güçlenmesi ve gelişmesine katkısı behemehal kaçınılmaz olan bir işte çalışmak hiçbir Müslüman'a caiz olmaz."[75]

İbni Hacer *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

---

[75] Fetvalar, 1/439.

"Âlimler, müşriklerin yanında çalışmayı, zaruret olmaksızın ve şu iki şart dışında caiz görmediler:

1. Yapılan iş Müslümanlara helal olmalıdır.

2. Müslümanlara zarar verecek konularda müşriğe yardımcı olunmamalıdır."[76]

Bazı âlimler, bu iki şarta ek olarak "Müşriklerin yanında yapacağı işin Müslüman'ı zelil duruma düşürmemesi" şartını da koşmuşlardır. Bütün bu anlatılanlardan, muvahhid bir Müslüman'ın kâfir hükümetlerin bünyesindeki her tür görevden uzak durmasının imanını muhafaza için gerekli olduğu anlaşılmaktadır. Şayet kâfir bir devletteki herhangi bir işte çalışmaya mecbur kalırsa, yaptığı işte zulme, batıla, harama yardımcı olmamalı, küfür kanunlarını korumamalı, küfür kanunlarına saygılı ve ihlâslı olacağı, onu muhafaza edeceği hususunda yemin etmemelidir. Herkes kendisinden sorumludur. Yardımcı olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Namaz kıldırma memurları şu ayetleri de hatırlarından hiçbir zaman çıkarmasınlar:

"Elif, lam, mim. İnsanlar "iman ettik" demekle imtihan edilmeyip hemen bırakılacaklarını mı sanırlar. Biz onlardan öncekileri de imtihan ettik. Allah sözünde duranları bilir ve elbette yalancıları da bilir. Yoksa kötülükleri işleyenler, bizden kaçabileceklerini mi sanıyorlar? Ne kötü hüküm vermektedirler. Allah'a kavuşmayı uman kimse, bilsin ki Allah'ın belirlediği süre işte gelmektedir. Allah her şeyi hakkıyla işiten, hakkıyla bilendir. Her kim (gerek düşmana ve gerekse nefsine karşı) savaşırsa, sadece kendisi için savaşmış olur. Zira Allah, âlemlerden müstağnidir." (29 Ankebut/1-6)

"İnsanlardan bazıları "Allah'a iman ettik" derler. Fakat Allah yolunda bir eziyet görürlerse, insanların fitnesini Allah'ın azabı gibi görürler." (29 Ankebut/10)

Şeyh Hamid b. Atik şöyle diyor:

---

[76] Fethul Bari, 4/452.

“Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dünyayı kaybetme bahanesini ileri sürerek küfre girmeyi kendilerine mazeret sayanları, mazeretli saymamış ve onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“(Ey Muhammed!) De ki: “Babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesada uğramasından korktuğunuz ticaret ve hoşlandığınız evler, eğer size Allah'tan, Rasulünden ve Allah yolunda cihaddan daha sevimliyse Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin! Şüphe yok ki Allah, fasık olan bir kavme hidayet etmez.” (9 Tevbe/24)

“Kim ahiret sevabını isterse onun sevabını arttırırız. Fakat her kim dünya nimetlerini isterse ona da o istediğinden veririz. Fakat onun ahirette bir nasibi yoktur.” (42 Şura/20)

“Her kim bu çarçabuk geçen dünyayı dilerse dilediğimiz kimseye dilediğimiz kadarını dünyada hemen verir, sonra da onu kınanmış ve kovulmuş olarak gireceği cehenneme sokarız. Kim de ahireti diler ve bir mümin olarak ona yaraşır bir çaba ile çalışırsa, işte bunların çalışmaları makbuldür.” (17 İsra/18-19)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: “Ruhu'l Kudüs (Cibril) kalbime vahyetti ki hiçbir nefis rızkını tam olarak almadan ölmeyecektir. Şeytan, rızkınızın gecikeceği konusunda sizi kandırarak sakın rızkınızı haram yoldan almaya sevk etmesin.”[77]

11. Mescidleri Harab Etme

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Allah'ın mescidlerinde, O'nun adının anılmasını engelleyen ve bu mescidlerin yıkılmasına çaba harcayanlardan daha zalim kim vardır? Böyleleri o mescidlere ancak korka korka girebilirler. Dünyada onlar için rüsvalık vardır. Ahirette de

---

[77] İbni Mace, Taberani, Hâkim.

elim bir azap beklemektedir onları..." (2 Bakara/114)

İslam'ın istemiş olduğu ve tarih boyunca tatbik edilmiş olan siyasi, askeri, ilmi, içtimaî birçok görevi üstlenmiş mescidlerin görevini ortadan kaldırarak sadece mabed haline getirenlerden daha zalim kim olabilir? Ya bu zulme maşa ve vesile olanlar...

Herkesin de bildiği gibi bugün bir kişi "Ben camide ders yapmak, siyasi meseleler konuşmak ya da içtimai bazı meseleleri dile getirmek istiyorum" derse kesinlikle müsaade edilmez. Zira din bu güruha göre sadece vicdanlarda hapsolunmuş, kişinin kalbi ile Allah arasındaki bir meseledir. Din onlara göre abdest, namaz, hac, oruç gibi bazı ibadetlerden meydana gelmiş manevi değerlerden öteye geçmez. Dinin, Allah'ın ve Rasulünün hayata müdahale etmesi, Allah'ın hâkimiyeti, hâkimiyetin Allah'a verilmesi, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in önder kabul edilmesi gibi şeyleri konuşmak zaten abestir. Ders yapmak, ilim halkaları oluşturmak ise düşünülemez bile... Sadece mescide gelmek istersen gel, namazını kıl hemen git! Bunun dışında sakın ola mescitlerde başka şeyler yapma! Allah'ın evinde dünya kelamı konuşmak olur mu hiç (!)

Herhalde bunların önderleri peygamberimizin dışında başka kimseler olduğu için Rasulullah'ın bütün dünya ve ahiret işlerini camide yaptığını ya bilmiyorlar ya da bilmezlikten geliyorlar.

Biz burada yeri gelmişken böyle cahil namaz kıldırma memurlarına seslenerek, camilerin Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dönemindeki fonksiyonuna kavuşturulmasını ve İslam'ın camiye yüklemiş olduğu bütün görevlerin yüklenmesi gerektiğini dile getirmek istiyoruz. Aksi takdirde bunu yerine getirmezlerse yukarıdaki ayetin muhatabı olacaklardır.

Mescidlerde Allah'ın adının anılması demek; Allah'ın ve Allah'ın ayetlerinin sürekli olarak gündemde tutulması demektir. Allah'ın ayetlerinin, Allah'ın kitabının mücerred olarak okunma-

sına ses çıkarmayanlar, ayetlerin muhtevalarının gündeme getirilmesine, ayetlerin açıklanmasına tahammül edemezler. Kendi kanunlarıyla Allah'ın emir ve yasakları çatışınca hemen Allah'ın emir ve yasaklarını gizlemeye ya da tevil (tahrif) etmeye çalışırlar.

Esasen mescidleri imar etmek demek, o mescidlere işlerlik kazandırmak demektir. Mescidleri yıkmak ise onların sadece yapılarını, duvarlarını yıkmak değil, onları aslî fonksiyonlarından çıkarıp başka maksatlar için kullanmak demektir. Mescidleri harap etmek demek, onları Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanındaki işlevlerinden uzaklaştırmak, mescidlerin hayatı düzenleme görevini iptal etmek demektir. Mescidleri harap etmek demek, orada Allah'ın sesinin üzerinde başkalarının seslerinin yükseltilmesi demektir.

Allah'ın mescitlerini sadece namaz vakitlerinde açan, hemen akabinde kapatan ve İslam'ın hizmetine sunmayanlardan ve Allah'ın adının anılmasını engelleyenlerden daha zalim kim olabilir?

Genel olarak mescidlerde İslam'ın istemiş olduğu, mescid vazifesinin yerine getirilmesini engelleyen, namaz kılmanın ve orada İslâm'ın şiarlarının açıkça ortaya konulmasının engellenmesi ve İslam tarihi boyunca mescidlerin üstlenmiş oldukları görevleri üstlendirtmeyip günümüz mescidleri gibi sadece kuru bir ibadethaneye çevirenler, mescidleri tahrip eden ve yıkanların ta kendileridir.

12. Allah'tan Başkası Üzerine Yemin Etmek

Kuşkusuz dinimizde yeminin nasıl edileceği ve nelerin üzerine yemin edilmeyeceği açıkça belirtilmiştir. Peygamber, Kâbe, melekler, gökyüzü, ecdat, hayat, ruh, başkan, sultanın hayatı, sultanın nimeti, namus ve şeref, anayasa, ayrıca bir kimsenin türbesi ve emanete yemin etmek kesinlikle yasaktır. Bu tür şeylerin üzerine yemin edilmesini yasaklayan sahih hadisler olduk-

ça çoktur. İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Şüphesiz ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* sizin babalarınızın adı ile yemin etmenizi yasakladı. Yemin etmek isteyen kimse Allah'ın adı ile yemin etsin veya sussun."[78]

Abdurrahman İbni Semure *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Putlara ve babalarınıza yemin etmeyiniz."[79]

Bureyde *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre ise Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Emanete yemin eden kimse bizden değildir."[80]

Gelin şimdi de namaz kıldırma memurlarının ve Türkiye Cumhuriyetindeki diğer bütün memurların, memur olabilmek için ettikleri yemine yakından bir bakalım.

Aslî Devlet Memurluğuna Atananların Yemin Merasimi Yönetmeliği

Resmî Gazete'de Yayım Tarihi:30.11.1982, Sayısı:17884

Amaç ve Kapsam

Madde 1. Bu Yönetmelik 657 sayılı Devlet Memurları Kanununa tâbi tüm kamu kurum ve kuruluşları ile bunların personelinden, Aslî Devlet Memurluğuna atanan personelin 657 sayılı Kanunun 2670 sayılı Kanunla değişik 6. maddesi gereğince yemin etmeleri için kurum veya kuruluşlarınca düzenlenecek yemin merasiminin usul ve esaslarını belirlemek amacıyla düzenlenmiştir.

---

[78] Buhari, Eyman, 4; Müslim, 1646; Ebu Davud, 3250; Tirmizî,1534; Nesâî, Eyman, 5.

[79] Müslim, 1648.

[80] Ebu Davud, 3253.

Özel Hükümler

Madde 2. Devlet Memurları, Türkiye Cumhuriyeti Anayasasına ve kanunlarına sadakatle bağlı kalmak ve bu kanunları sadakatle uygulamak zorundadırlar. Devlet Memurları bu hususu aslî Devlet Memurluğuna atandıktan sonra en geç bir ay içinde kurumlarınca düzenlenecek merasimde yapacakları yeminle belirlerler.

Yemin Metni

"Türkiye Cumhuriyeti anayasasına, Atatürk ilke ve inkılâplarına, anayasada ifadesi bulunan Türk milliyetçiliğine, sadakatle bağlı kalacağıma, Türkiye Cumhuriyeti'nin kanunlarına milletin hizmetinde olarak tarafsız ve eşitlik ilkesine bağlı kalarak uygulayacağıma, Türk milletinin milli ahlakını, manevi ve kültürel değerlerini koruyup bunları geliştirmek için çalışacağıma, insan haklarına ve anayasanın temel ilkelerine dayanan milli, demokratik, laik bir hukuk devleti olan Türkiye Cumhuriyeti'ne karşı görev ve sorumluluklarımı bilerek, bunları davranış halinde göstereceğime namus ve şerefim üzerine and içerim."

Bu maddede Atatürk ilke ve inkılâplarına bağlılık, milliyetçilik, eşitlik, anayasanın temel ilkelerine, laikliğe, demokrasiye, cumhuriyete vs. şeyler üzerine bağlı kalınacağına dair namus ve şeref üzerine yemin edilir. Türkiye Cumhuriyeti anayasasındaki bu maddenin İslam'a göre ne manaya geldiğini iyi anlamak için öncelikle yeminin ne manaya geldiğini bilmek gerekir.

Yemin, verilen bir haberin veya söylenen sözün doğru olduğunu yemin edilen şeyle kuvvetlendirmektir. Bu da sadece Allah'ın adı anılarak yapılır. Vallahi, Billahi, Tallahi gibi... Allah'ın dışında hiçbir şeyin adı ve sıfatı anılarak yemin edilemez. Yüceltilmeye layık olan sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dır. Dolayısıyla "Yemin edecek kimse ya Allah adına yemin etsin veya sussun!" buyrulmaktadır. Hadiste emanete yemin edenler için "Bizden değildir" denilmiştir ki "Bizim yolumuzda değildir" yani

Müslüman olma yolunda değildir anlamına gelmektedir.

Bureyde *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu:

"Ben İslâm'dan uzağım diye yemin eden kimse, eğer bu sözünde yalancı ise söylediği gibidir. Eğer sözünde doğru ise, o kişi inancından bir şey kaybetmeden İslâm'a dönemez."[81]

İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)* "Hayır! Kâbe hakkı için..." diye yemin eden bir adamı işitti. Bunun üzerine adama şöyle dedi: "Allah'tan başkasının adına yemin etme! Çünkü ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'i "Allah'tan başkası adına yemin eden kimse küfre veya şirke düşmüş olur" buyururken işittim.[82]

Bir kimse her hangi bir şeye yemin ediyorsa ona saygı ve sevgi beslediğinden ve onu tazim ettiğinden dolayıdır. Bu da dinen sakıncalı ve tehlikelidir. Dinimizde Allah'tan başkası büyük tanınmaz, tanınamaz. Allah'tan başkası adına yemin eden kimse başkalarını büyük tanımış olacağından dolayı küfre ve şirke girer. Bir diğer hadisi şerifte ise "Kim Allah'ın dışında başka bir şey üzerine yemin ederse şirk koşmuş olur" buyrulmaktadır. Bu hadisin diğer lafzı "küfre girer" şeklindedir.

Bir müslümanın Allah'ın dışında her hangi bir şeye ve özellikle de tağuti düzen ve sistemlere ya da kâfir olan İslam hilafetini ilga eden ve büyük bir toplumun âlim ve davetçilerini "İstiklal Mahkemeleri" adı altında idam eden, halkını cahilleştiren ve batılılaştıran bir kimse üzerine yemin etmesi nasıl düşünülebilir? Bu cahillik ve umursamazlıktan başka nedir? Böyle kimseler ve rejimler, İslam'ın nazarında, inkâr edilmesi ve kendisinden, yardımcılarından, dostlarından ve tabi olanlardan kaçınılması gereken büyük bir tağuttur.

---

[81] Ebu Davud, 3258; Nesâî, Eyman, 8.

[82] Ebu Davud, 3251; Tirmizi, 1535.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyurdu ki:

"Sana indirilene ve senden önce indirilenlere inandıklarını ileri sürenleri görmedin mi? Tâğut'a inanmamaları kendilerine emr olunduğu halde Tâğutun önünde muhakemeleşmek istiyorlar. Hâlbuki şeytan onları büsbütün saptırmak istiyor." (4 Nisa/60)

Allah, onların imanlarını, kalpte ve vücutta olmayan bir iddia ve yalan olarak kabul etmiştir. Bunun delili ve işareti, vahiyle onları inkâr etmeleri ve onlardan uzaklaşmaları kendilerine emr olunduğu halde onların (din veya dünya işlerinden birinde) tağuta hüküm için başvurmalarıdır!

Tağutun hükümlerini ve kanunlarını korumaya çalışacağına dair ağır yeminde bulunan bir kimsenin, küfür ve nifaka yemin ettiğinde, hayatlarının herhangi bir işinde tağuta hüküm için başvurmayı isteyen o kimselerden olup iman iddiasını yalanladığında şüphe yoktur...

Bir kişinin kalbinde aynı anda Allah'a ve tağuta imanın bulunması imkânsızdır. Allah buyurur ki:

"O halde kim tâğutu reddedip Allah'a inanırsa, kopmayan sağlam kulpa yapışmıştır. Allah işitir ve bilir." (2 Bakara/256)

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* tağuta imanın, Allah'a imanla birlikte aynı yerde bulunmasının imkânsız olduğundan dolayı tağutu inkârı, Allah'a imandan önce belirtti. Bu sözün aksi, bir şeyin zıddıyla birlikte bir anda olmasını gerektirir. Bunun örneği, bir kişiyi muvahhid ve müşrik, diri ve ölü, var ve yok olarak nitelemendir... Akıl ve şeriat bunu asla kabul etmez.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ) "Tâğut'a kulluk etmekten kaçınıp Allah'a yönelenlere müjde vardır" (39 Zümer/17)* buyurmuştur.

Bu ayet-i kerime, tağutu inkâr anlamını ifade etmektedir. Bu, ondan kaçınmak ve uzaklaşmak, tağuttan, onun kullarından ve ona yakınlaşan herkesten uzaklaşmaktır. Müslümanlar tağut-

tan uzaklaşırlar, ondan kaçınırlar ve herhangi bir şeyde ona yaklaşmazlar. Sonra Allah'a iman ederler ve onu birlerler. Kıyamet gününde Rıdvan ve Naim cennetleri müjde olarak sadece onladır.

Aynı şekilde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"And olsun ki her ümmete "Allah'a kulluk edin ve tağuttan kaçının" diyen peygamber göndermişizdir." (16 Nahl/36)

Bu nedenle peygamberlerin (tarih boyunca) tevhidi gerçekleştirme, tağutu ve ona yaklaştıran her şeyi inkâr dışında bir görevleri olmamıştır. Tağut, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dışında ya da beraberinde ilah kabul edilen, ibadet edilen ve itaat edilen kişi veya kurumdur. İsterse bu, ibadet ve kulluk yönlerinden biriyle gerçekleşsin.

Müslüman ülkelerde hâkim olan, sonradan konulmuş olan cahili anayasalar, kendisinden kaçınılması ve inkâr edilmesi gereken tağut kapsamına girer mi?

İbni Kayyim *(rahimehullah)* der ki: "Tağut, Allah ve Rasulü *(sallallahu aleyhi ve sellem)* dışında hüküm için kendisine başvurulan, Allah dışında kendisine kulluk edilen, Allah'tan bir emir olmadığı halde kendisine boyun eğilen ve itaat edilen her şeydir. Onlar dünya tağutlarıdır. Onları ve insanların onlarla ilgili durumlarını düşünürsen, insanların büyük bir çoğunluğunun Allah'a kulluk yerine tağuta kulluk yaptığını, hüküm konusunda Allah'a ve Rasulüne başvurmak yerine tağuta başvurduğunu, Allah'a ve Rasulüne boyun eğmek yerine tağuta boyun eğdiğini, Allah'a itaat ve Rasule bağlılıktan tağuta itaat ve ona bağlılığa geçtiğini görürsün."[83]

13. Bel'amlık

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* buyuruyor ki:

---

[83] İ'lamul Muvakkıin, 1/50.

"Ey Muhammed! Onlara şu adamın halini anlat: Biz ona ayetlerimizi vermiştik. O, onlardan sıyrılıp çıktı da Şeytan onu peşine taktı. Nihayet azgınlardan oldu. Eğer dileseydik onu ayetlerimizle yüceltirdik. Fakat o, ebedî kalacakmış gibi dünyaya sarıldı ve arzularına uydu. Onun hali şu köpeğin durumuna benzer ki üzerine varsan da dilini sarkıtıp solur. Kendi haline bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Ayetlerimizi yalanlayan kavmin sıfatı işte budur. (Ey Muhammed!) Bu kıssayı anlat, gerekir ki düşünürler." (7 Araf/175,176)

Ey Muhammed! Sen ümmetine, kendisine deliller verdiğimiz o kişinin hikâyesini anlat! O kişi, kendisine verdiğimiz ayetlerden uzaklaştı. Şeytan onu aldattı. Allah'ın emrine karşı geldiği için helak oldu. Eğer biz dileseydik, verdiğimiz alâmetler vasıtasıyla onun şanını yüceltirdik. Fakat o, dünyanın lezzetlerini ve şehvanî arzularını âhirete tercih etti. Kendi nefsine uydu ve Rabbine itaati terk etti. Bu gibi insanlar âdeta köpeğe benzerler. Onu kovsan da dilini sarkıtıp solur, bıraksan da dilini sarkıtıp solur. Çünkü onun huyu budur.

Aslında sık sık soluma, bir gayretli çalışmanın veya bir sıkıntının sonucudur. Fakat köpekte durum böyle değildir. Sıkıntı sebebiyle de normal zamanlarda da böyle solur. Yani bu tür insanlar, yöneticilere yaranmaya çalışırken bunu bir ihtiyaç sebebiyle değil huyları icabı yaparlar. Şüphesiz ki ilim sahibi bir kişinin, ilmini kullanarak dünya malını veya mevkiini elde etmeye çalışması, aynen dilini sarkıtarak soluyan köpeğe benzer. Müfessirler, bu ayette Rasulullah'a kıssası anlatılan kişinin kim olduğu hususunda çeşitli görüşler zikretmiştir. Abdullah b. Mesud'a göre bu kişi İsrail oğullarından Belam b. Ebur isimli bir kimsedir. Abdullah b. Abbas, Mücahid ve İkrime'ye göre ise İsrail oğullarından Belam b. Baûra isimli bir kişidir. Ali b. Ebi Talha'nın Abdullah b. Abbas'tan rivayetine göre bu kişi "Zorbalar" diye vasıflandırılan Kenanîler'den Belam isimli birisidir. Abdullah b. Ab-

bas'tan nakledilen başka bir görüşe göre bu kişi Yemen halkından Belam isimli biridir. Abdullah b. Amr ve Kelbiye göre ise bu kişi Ümeyye b. Ebi es-Salt isimli kişidir.

Belam'ın kıssası Seyyar tarafından şöyle anlatılmıştır: "Belam, kendisine peygamberlik verilmiş olan ve duası kabul edilen bir kişiydi. Musa *(aleyhisselam)* İsrail oğullarıyla birlikte Belam'ın yaşadığı topraklara veya Şam'a gitmek isteyince insanlar Musa *(aleyhisselam)*'ın gelmesinden dolayı büyük bir korkuya kapılmışlar ve Belam'a giderek "Sen bu kişinin ve ordusunun aleyhinde Allah'a dua et!" demişler Belam da "Ben, rabbimle istişare edeyim ondan sonra..." demiştir. Belam İsrail oğulları aleyhine dua etmesi hususunda istişare edince ona "Onların aleyhine dua etme! Onlar benim kullarımdır. İçlerinde de kendilerinden peygamberleri bulunmaktadır" denilmiştir. Belam da kavmine İsrail oğullarına beddua etmesinin kendisine yasaklandığını bildirmiştir. Belam'ın adamları Belam'a bir hediye vermişler o da hediyeyi kabul etmiştir. Sonra tekrar Belam'a gelip İsrail oğulları aleyhine dua etmesini istemişler ve Belam "Ben Rabbimle istişare edeyim ve ona göre davranayım" demiştir. Tekrar istişare etmiş bu defa kendisine herhangi bir şey emredilmemiştir. Bunun üzerine Belam "Ben istişare ettim ama bana bir şey emredilmedi" demiştir. Bu defa kavmi "Şayet Rabbin, onların aleyhine dua etmeni istememiş olsaydı ilk istişarende yasakladığı gibi bu istişarende de yasaklardı" demişlerdir. Bunun üzerine Belam, İsrail oğullarının aleyhine dua etmeye başlamış fakat onların aleyhine her dua ettikçe dili tersini söyleyerek kendi kavmi aleyhine dua etmiş, kavminin muzaffer olması için dua etmeyi istediğinde Musa *(aleyhisselam)* ve ordusunun galip gelmesi için dua etmiştir. Bunun üzerine Belam'ın adamları "Görüyoruz ki sen bizim aleyhimize dua ediyorsun" demişler. Belam da "Dilim buna dönüyor. Musa'nın aleyhine dua etsem de duam kabul edilmiyor. Fakat ben size, onların helak olacakları

bir hususu öğreteyim. O da şudur: Allah, zinaya buğz eder. Eğer onlar zinaya düşecek olurlarsa umarım ki Allah onları helak eder. Kadınlarınızı gönderin onları karşılasınlar. Onlar, sefer halindeki insanlardır. Umulur ki zinaya düşer helak olurlar" dedi. Belam'ın adamları, onun söylediklerini yaptılar. Kadınları gönderip onları karşıladılar. İsrail oğulları zinaya düştüler. Bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onlara taun hastalığını musallat etti. Onlardan yetmiş bin kişi öldü. Belam, eşeğine binerek onlara doğru gitmek istedi. Eşek gitmiyordu. Belam onu ağır şekilde dövünce eşek: "Önümde olanı görmüyor musun? Niçin beni dövüyorsun?" dedi. Eşeğin önünde şeytan bulunuyordu. Belam eşeğinden inip ona secde etti. Bu sebeple Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* onun hakkında *"Şeytan onu peşine taktı"* buyurdu."

Salim b. Ebi Nadr ise Belam'ın kıssası hakkında şunları anlatmıştır: "Musa *(aleyhisselam)* Şam'daki Kenan oğulları topraklarına ulaşınca Belam'ın kavmi kendisine "Ey Belam! İmran oğlu Musa İsrail oğullarıyla birlikte buraya geldi. Bizi, memleketimizden çıkarıp öldürecek ve buraya İsrail oğullarını yerleştirecek. Biz senin kavminiz. Bizim gideceğimiz başka yerimiz yok. Sen, duası makbul bir zatsın. Git de onların aleyhine dua et!" dediler. Belam da "Vay halinize o, Allah'ın peygamberidir. Onunla birlikte melekler ve müminler bulunmaktadır. Ben onlara nasıl beddua edebilirim. Ben Allah'ın ne yapacağını biliyorum" dedi. Belamın kavmi "Bizim gideceğimiz hiçbir yerimiz yok" dediler. Belam'ı övmeye ve ona yalvarmaya devam ettiler. Nihayet onu baştan çıkardılar. Belam, İsrail oğullarının ordusunu takip etmek üzere eşeğine binip Cebel-i Hassan'a doğru gitti fazla ilerlemeden eşeği çöktü. Belam inip onu dövdü. Eşek kalkıp yürüdü. Sonra yine çöktü. Belam onu yine dövdü. Eşek tekrar kalkıp yürüdü. Belam onu yine dövünce eşek konuştu ve "Vay haline Belam! Nereye gidiyorsun? Meleklerin beni geri çevirdiklerini görmüyor musun? Sen, Allah'ın peygamberine ve müminlerin aleyhine dua etmeye mi gidiyorsun?" dedi. Belam

yolundan dönmedi ve eşeği yine dövdü. Bunun üzerine Allah onun yolunu serbest bıraktı. Belam yürüyüp Cebel-i Hassan'ın üzerine çıktı. Orada Musa *(aleyhisselam)* ve İsrail oğullarının askerleri aleyhine dua etmeye başladı. Fakat yaptığı her duada dili tersine dönüyor, İsrail oğulları aleyhine dua edecekken kendi kavminin aleyhine dua ediyordu. Kendi kavminin lehine dua etmek isterken de İsrail oğullarının lehine dua ediyordu. Kavmi ona "Ey Belam! Ne yaptığının farkında mısın? Onların lehine, bizim aleyhimize dua ediyorsun" dediler. Belam "Bu, benim elimde olmayan ve gücümün yetmediği bir şeydir..." dedi. Dili uzayıp göğsünün üzerine kadar sarktı. Belam dedi ki: "Şu anda ben dünyamı da kaybettim, ahiretimi de... Benim aldatmada bulunmak ve tuzak kurmaktan başka çarem kalmadı. Size şu hileyi öğreteceğim. Kadınları süsleyin! Onlara bir kısım eşyalar verip satmaları için İsrail oğullarının askerleri içine gönderin. Her hangi bir askerin onlardan biriyle zina etmek istemesi halinde karşı koymamalarını tembih edin. O askerlerden bir tanesinin bile bu kadınlardan birisiyle zina etmesi sizin için yeterlidir. Onlardan kurtulmuş olursunuz."

Belam'ın kavmi bu tavsiyeyi tuttu. Kadınlar ordunun içine girince, torunlardan (on iki fırkadan) birinin lideri Hz. Musa'nın karşı çıkmasına rağmen, kadınlardan biriyle zina etti. Bunun üzerine Allah, İsrail oğullarına taun hastalığını musallat etti. Hz. Harun'un torunu Fenhas b. İzar ise Hz. Musa'nın komutanı idi. zina eden erkekle kadının çadırına girdi. Onların ikisini de mızrağına geçirerek yukarı doğru kaldırdı ve "Ey Allah'ım, sana isyan edenleri böyle yaparız" dedi. Bunun üzerine Allah, İsrail oğullarından taun hastalığını kaldırdı. Fakat taun hastalığından bir gün içinde yetmiş bin kişi ölmüştü.”[84]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

“İndirdiğimiz apaçık delilleri ve hidayetin kendisi olan ayet-

---

[84] Taberi Tefsiri.

leri insanlar için biz kitapta açıkladıktan sonra gizleyenler var ya mutlaka onlara Allah lanet eder. Lanet edebilecek olan herkes de lanet eder.” (2 Bakara/159)

İşte günümüz Belamlarının işledikleri cürüm, bu ayetin gereğince çok büyük bir günahtır. Çünkü din adına toplumu kandırmak hırsızlık yapmaktan daha beter bir durumdur. Bununla beraber bu kimselere hoca, imam demek de büyük bir sorumluluktur. Zira gerçek hoca ve imamlar her daim zalimlere ve küfre karşı başkaldıran ve günümüzde olduğu gibi Müslümanların dinini yaşamaları hususunda engeller koyan ve Allah’ın dinini tanımayıp, kendi kafalarından sistemler üreten kişi ve yönetimlere karşı elinden gelen bütün mücadeleyi veren kimselerdir.

İmam Ebu Hanife *(rahimehullah)*, döneminde şeriatın hâkim olması ve İslam fetihlerinin son surat devam etmesine rağmen yöneticilerin bazı haksız ve hataları dolayısıyla zalimlerden görev almaması üzerine şehid edilmiştir. Kendisi zalim bir yönetici olan Yezid bin Hubeyre’ye “Bırak size imamlık yapmayı şu şehrin camilerinin kapılarını say deseniz bile saymam” demiştir. Abdullah İbn-i Mübarek *(rahimehullah)*, İmam Ebu Hanife’yi anlatırken şöyle demiştir:

“Birisi ona "Şu kalemimin ucunu açar mısın?" dedi. İmam "Bununla ne yapacaksın?" diye sordu. O adam "Zalim hâkimin bazı kararlarını yazacağım" dedi. Bunun üzerine İmam Ebu Hanife "Şayet ben senin kaleminin ucunu açacak olursam zalimlere yardım etmiş olurum ve bundan dolayı da onlarla beraber haşr olurum" diye cevap verdi.

Şüphesiz insanları yanlışa sürükleyen belamlar her devirde mevcuttur. Bu saptırıcıların olması imtihanın bir gereğidir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

“De ki: Ey kitap ehli! Dininizde haksız yere aşırı gitmeyin. Daha önce sapmış, birçoklarını da saptırmış ve böylece doğru yolu kaybetmiş bir kavmin keyiflerine uymayın.” (5 Mai-

de/77)

“Onlar "Siz bize sağdan gelir dururdunuz" derler. (İleri gelenler de) "Hayır, siz inanmamıştınız. Bizim de size karşı bir gücümüz yoktu. Fakat siz azmış bir kavimdiniz. Onun için üzerimize Rabbimizin azab sözü hak oldu. Şüphesiz azabımızı tadacağız" derler.” (37 Saffat/28-31)

Şayet saptırıcıların saptırması özür sayılsaydı Tevbe Suresi’nin 31. ayetinde geçen ahbar ve ruhbanların peşinde giden Yahudi ve Hıristiyanların da mazur sayılmaları gerekirdi. Oysa tefsirlerde de belirtildiği üzere onların haham ve rahiplerine itaat etmeleri ibadet etmek olarak açıklanmıştır.

Nitekim bütün tefsirlerde hemen hemen benzer rivayetlerle karşılaşacaksınız. Acaba tarihte geçmiş olan Belam’ın yapmış olduğu, günümüz namaz kıldırma memurlarının yaptığının aynısı değil midir?

14. Günahkârlık Huşu ve Maneviyattan Yoksun Olma

Sözlükte “sakin olmak, boynunu eğmek, sesini kısmak ve tevazu göstermek” anlamına gelen huşu, din ıstılahında “mütevazı, sakin, saygılı, ihlâslı ve itaatkâr olmak, boyun eğmek ve söz dinlemek, Allah’a yönelmek ve ibadet etmek” anlamına gelmektedir. Huşu sahibine hâşi denir. Çoğulu, hâşiûn ve hâşiîndir. Huşu kavramı Kuran’da müminleri, dağları ve yeryüzünü övme, âhirette kâfirlerin durumunu bildirme bağlamında kullanılmıştır.

Kur’an-ı Kerimde Zekeriya ve Yahya *(aleyhisselam)* ile kitap ehlinden iman edenler hâşiîn vasfı ile övülmüşlerdir. Ayrıca iman edip itaat eden, Allah’ın emir ve yasaklarına karşı saygılı olan, asla kibirlenmeyen, Allah’a karşı gelmekten sakınan ve korkan, Allah’ın vaad ve vaidini doğrulayan müminler de bu vasıfla vasıflandırılmışlardır.

Huşunun aslı kalpte, tezahürü ise bedende olur. Kalp Al-

lah'a boyun eğerse azalar da boyun eğer. *"İman edenlerin Allah'ı anma ve O'ndan inen Kur'an sebebiyle kalplerinin ürpermesi zamanı daha gelmedi mi? Onlar daha önce kendilerine kitap verilenler gibi olmasınlar. Onların üzerinden uzun zaman geçti de kalpleri katılaştı. Onlardan birçoğu yoldan çıkmış kimselerdir." (57 Hadid/16)* ayetinde "kalbin huşuu" *"Onlar ki namazlarında huşû içindedirler." (23 Müminun/2)* ayetinde ise "namazda huşû" söz konusu edilmiştir. Kalbin huşûu, imân edip Allah'a saygı duyması, onu övmesi, anması ve ona karşı gelmekten sakınmasıdır. Zıddı katı kalplilik yani dinî değerler karşısında duyarsız, dinî öğütler karşısında vurdumduymaz olmak ve İslâm'ı savunmamaktır. Namazda huşû, namazı Peygamberin bildirdiği şekilde, farz, vacip, sünnet ve adabına uyarak, kemal-i edep, huzuru kalp ve ihlâsla kılmaktır. Dağ ve arzın huşûu[85] ilâhî yasalara uymasıdır. Dünyada kibirlenip Allah'a boyun eğmeyen, ilâhî emir ve yasaklara uymayan, Allah ve Peygamber'e baş kaldıran kâfirlerin, suçluluğun göstergesi olarak âhirette zilletten boyunlarını ve gözlerini öne eğecekleri ve seslerini kısacakları "huşu" kavramı ile ifade edilmiştir.

> *"Gözleri horluktan aşağı düşmüş bir halde kendilerini zillet bürür." (68 Kalem/43)*

Dinimiz kişinin ibadetlerinde huşulu olmasına büyük önem vermiştir. Huşu; kişinin yapmış olduğu işi sırf Allah rızası için yapması, onun emirlerine ve yasaklarına boyun eğmesi ile tezahür eder. Fakat etrafımıza baktığımızda namaz kıldırma memurlarının bazen Pazar günü tatil istediklerini ya da sabah namazı için ek ücret istediklerini, namaza koşa koşa gelip, alelacele namaz kılıp sonra da hemen gittiklerini görürsün.

Arkadaşımın bir tanesi anlatmıştı, amcası imammış. Her zaman şöyle dermiş: "Vallahi emekliliğim bir gelse, secde anında

---

[85] Haşr/21; Fussilet/39.

gelse dahi bırakır giderim" İşte maalesef böyle tipler hiç de eksik değildir namaz kıldırma memurları arasında... Namaz kıldırma memurları arasında İslam'dan uzak, imandan uzak, tevhidden uzak ve huşudan yoksun maneviyatsız günahkâr kimseler hiç de az değildir. Zira bunların arasında sigara içen, kahveye giden, müzik dinleyen, rahip ve hahamlarla maçlara çıkan, müzik korosu kuran, folklor ekibi çalıştıran, vaazdan sonra o mübarek makamda sanki Allah'ın dini ile dalga geçiyor gibi, spor takımlarına destek duası yapan, Hıristiyan ve Yahudilerle iftar sofralarına oturan, boş işlerle uğraşan ve sayamayacağımız şekilde fıska fücura dalmış insanlar bulmak hiç de zor değildir. Bundan dolayı halkın içinde en değersiz, aşağılanan, haklarında fıkralar anlatılan, filmlerde kendileri ile dalga geçilen "deli imam, jet imam, entel imam" gibi birçok lakaplarla anılan insanların maalesef namaz kıldırma memurları olduğunu görürüz.

Huzeyfe *(radıyallahu anh)* "Münafıkça bir huşudan sakının!" deyince bir kişi "Münafıkça huşu nedir?" diye sormuş. Bunun üzerine Huzeyfe *(radıyallahu anh)* "Bedende huşu gözüktüğü halde kalpte huşu olmamasıdır" buyurmuştur.

Fudayl İbn-u Iyad *(rahimehullah)* şöyle demiştir: "Kişinin kalbinde olandan daha fazla huşulu gözükmesi hoş olmayan bir davranıştır." İlim sahibi bir zat, bir adamın omuzlarını yere eğmiş bir halde namaz kıldığını görünce göğsüne doğru işarette bulunup "Ey filan! Huşu işte buradadır, omuzlarını yere eğmekte değil" demiştir.[86]

İbnu Kayyım el Cevziyye imandan kaynaklanan huşu ile nifaktan kaynaklanan huşu arasındaki farkı şöyle beyan etmiştir: "İmani huşu, Allah'ın huzurunda olmaktan ötürü kalpte onun azamet ve celaline karşı vakar, heybet ve hayâ duyulmasıdır. Kalpte korku, utanma ve muhabbet bulunur ve kalp Allah'ın ni-

---

[86] İbn Kayyım, Medaricus Salikin.

metleri karşısında kendi hata ve kusurlarını hatırlarsa huşu meydana gelir. Kalpte oluşan huşu vücudun azalarından görülür.

Abdullah b. Zubeyr *(radıyallahu anh)* namazda öylesine huşuya bürünürdü ki onu gören dikilmiş bir ağaç parçası zannederdi. Seleften bazıları namazlarında sağlarında ve sollarında kimlerin durduğunu unuturdu. Seleften birinin namaz için abdest almaya başladığında rengi değişirdi. Kendisine "Sana ne oluyor? Abdest almaya başladığında halin değişiyor" denilince "Ben kimin karşısında durmaya gittiğimi çok iyi biliyorum'' derdi.

Ali b. Ebi Talip *(radıyallahu anh)* namaz için kalktığında yüzünün rengi değişir ve ayağı sendelerdi. Ona "Sana ne oluyor?'' diye sorduklarında "Vallahi! Çok ağır bir emaneti eda vakti gelmiştir. Allah onu, göklere ve dağlara teklif etti de onlar kabul etmediler. Ben ise bu emaneti yüklendim" derdi.

Peki... Bu şekilde namaz kıldıran imamların sayısı ne kadardır acaba? Bu kıldırgaçların namazları, o güzide sahabelerin namazlarının neresinde?

> *"Yazıklar olsun o namaz kılanlara ki onlar namazlarını ciddiye almazlar ve sadece gösteriş yaparlar." (107 Maun/4-6)*

Evet, kıldıkları namaz gaflet ve riya mikrobunu öldürmediğinden *"yazıklar olsun"* hitabına maruz kalıyorlar. Bir namazın günah hastalığını yok edememesinin Allah katındaki anlamı nedir acaba?

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "İmam olan, Allah'tan korksun, imamlık ettiklerinin sorumluluğunu yüklendiğini bilsin! Eğer imam namazı eksiksiz kıldırırsa, cemaatin sevabı kadar da imama sevap verilir. Eğer eksik kıldırırsa günahı yalnız imama olur."[87]

---

[87] Taberani.

Ebu Suud Efendi "Salih ve facir günahkâr, fitneci, arkasında namaz kılınız" hadis-i şerifini açıklarken şöyle demiştir:

"Bu hadis-i şerif cami imamları için değil, İslam devletinde Cuma namazı kıldıran emirler içindir. Onlara uymak, itaat etmek gerektiğinden fitne çıkarmamak için fasık olan (açıktan günah işleyen) emirler arkasında namaz kılınır" buyurmaktadır.

Bu husus, yukarıdaki fetvada da bildirildiği gibi emirlere itaat içindir. İtikadı bozuk veya bid'at ehli olan, İslam bilincinden uzak tevhidden bihaber olan bir namaz kıldırma memurunun arkasında namaz nasıl sahih olabilir?

15- Emanete Hıyanet Etme

"Doğrusu biz, sorumluluğu göklere, yere, dağlara sunmuşuzdur da onlar bunu yüklenmekten çekinmişler ve ondan korkup titremişlerdir. Pek zalim ve çok cahil olan insan ise onu yüklenmiştir." (33 Ahzab/72)

Muhakkak ki biz emaneti göklere, yere, dağlara sunduk, arz ettik, teklif ettik. O gökler, yerler ve dağlar onu yüklenmekten, kabul etmekten yüz çevirdiler. Ondan tedirgin oldular. Ondan korkup titrediler. "Nasıl olur da biz bu ağır yükü, bu zor yükü yüklenebiliriz? Nasıl olur da biz bu yükün altından kalkabiliriz?" dediler. Ama insanoğlu onu yükleniverdi.

Ey insanoğlu dikkat et! Bakın göklerin, yerin ve dağların yüklenemediği, korkup kaçındığı bir yükü, bir sorumluluğu sen yüklenmişsin! Sen almışsın, sen kabullenmişsin. Peki, insanoğlunun sırtına aldığı bu yük, bu sorumluluk nedir? Bu emanet iradedir, sorumluluktur, özgür bir şekilde hakla batıl arasından, imanla küfür arasından, itaat ve isyan arasından birini seçmektir. Müslüman ya da kâfirlikten birini tercih etmektir. Allah'a itaat ya da isyandan birini seçmektir. Zaten bu dünyanın, dünyadaki bu hayatın temeli de bunun üzerine bina edilmiştir.

Eğer bizler de bunu kabul etmemiş olsaydık tıpkı kabul etmekten çekinen varlıklar gibi iradesiz olurduk, sorumluluğumuz olmazdı, yükümüz olmazdı. Allah bizi niçin yaratmışsa, bize nasıl bir görev yüklemişse sadece onu bilir, sadece onu yapardık ve ondan başkasını tercih yetkimiz olmazdı. Sürekli secde halinde olurduk... Ama şimdi öyle bir sorumluluk almışız ki bizi göklerin, yerlerin, dağların, taşların ulaşamayacağı cennetlere götürecek ya da bizi meleklerin bile bize secde etmelerine kadar götürecek. Tüm bu varlıkların bizi efendi bilip bize teslim olmasına kadar götürecek ya da bu emanet bizi hayvanlardan, dağlardan, taşlardan daha aşağı mahlûklar yaparak cehennemin dibine götürecek...

Unutmayalım ki bu durumu kendimiz seçtik, kabullendik. Herkese arz edilen bu yükü, bu sorumluluğu sadece insan kabul etmiş. Tabiî ki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bizi bunu kabul edecek şekilde yaratmıştır. Büyük irade O'dur ve biz de bu büyük iradenin doğrultusunda bu sorumluluğu yüklenmeyi kabul ettik. Evet ya Rabbi! Bu yükü biz kabul ettik, İslâm yükünü, kulluk yükünü, risâlet yükünü, yeryüzünde senin halifen olma yükünü bize ver dedik.

Eğer biz kendi irademizle kabullendiğimiz bu emanete riayet edersek, irademizi, seçimimizi kulluktan yana, itaatten yana, İslâm'dan yana kullanır, Allah ve Resulü'nün istediği bir hayatı, kendi irademizle yaşarsak kesinlikle kazananlardan oluruz. Ama Allah'ın göklere, yerlere, dağlara teklif ettiği bu emaneti yüklenmekle birlikte, bu sorumluluğun altına girmekle birlikte hain olur, emanete hıyanette bulunur, Allah'a isyanı tercih eder ve Allah'ın verdiği cüz'i iradelerimizle Allah'a savaş açmaya kalkışırsak işte o zaman, yaratılmışların en cahili ve en ahmağı oluruz.

"Ey inananlar! Allah'a ve Peygambere karşı hainlik etmeyin! Size emanet edilen şeylere, bile bile ihanet etmiş olursunuz." (8 Enfal/27)

Ey müminler, Allah ve Resulüne sakın ihanette bulunmayın! Allah ve Resulüne hainlik yapmayın. Allah'ın size verdiği emânetlere karşı hain davranmayın. Değil mi ki siz bu emânetleri yüklendiniz. Dağların, taşların, semavat ve arzın yüklenmekten kaçındığı bu emanetleri siz kabul ettiniz...

Nedir bu emanet? Bu emanet en genel anlamıyla Rabbimizin insan fıtratına koyduğu ya da insan fıtratına uygun olarak indirdiği kitabı ve Rasulünün sünnetidir. Yani insan fıtratıyla, Allah'ın indirdiği Kitap ve Sünnet tam bir uygunluk içindedir. Kitap ve sünnet bize Allah'ın emânetidir. Ezelde ya da Müslüman olduğumuz gün Rabbimize verdiğimiz söz bize emanettir. Din emanettir, Kur'an emanettir, peygamber emanettir, hidayet emanettir, akıl emanettir, bilgi emanettir, zaman emanettir, çocuklarımız emanettir... Tüm bu emanetlerle ilişkimizi emanetin sahibinin istediği şekilde ayarlamak zorundayız. Rabbimiz bunları bize ne için vermişse onları o istikamette kullanmak durumundayız. Bu emanetlere hıyanet edersek Allah'a karşı hainlik yapmış oluruz.

Rabbimiz *"Ey inananlar! Allah'a ve Peygambere karşı hainlik etmeyin!"* buyuruyor. Eğer Allah'a ve Rasulüne karşı onların emir ve nehiylerine, size hayat verecek davetlerine ihanette bulunursanız, Kitap ve Sünnete karşı kalırsanız Rabbinizin "Ey Müslümanlar!" şeklindeki hitabının muhatabı olma şerefinden mahrum kalırsınız. Bu hususta Seyyid Kutub *(rahimehullah)* şöyle demiştir:

"Müslüman toplumun yükümlülüklerini üstlenmekten kaçınmak Allah'a ve Peygamber'e ihanettir. Bu dinin ele aldığı ilk konu "La ilâhe illallah Muhammedun Rasûlüllah" konusudur. İlah olarak Allah'ı birleme ve sadece Peygamberimiz Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in bildirdiklerine uyma meselesidir. Tarih boyunca insanlık, Allah'ı hiçbir zaman kesin olarak inkâra yeltenmemiştir. Sadece sahte tanrıları O'na ortak koşma

yönüne gitmişlerdir. Bu şirk kimi zaman daha az olmak üzere, inanç ve ibadet noktasında, kimi zaman da (çoğunlukla) hâkimiyet ve otorite noktasında belirmiştir. Bu yüzden İslam dininin ele aldığı ilk mesele, insanları Allah'ın ilahlığına inandırmaktan çok, ilahlık noktasında O'nu birlemeyi kabul etmeye çağırmak olmuştur. Allah'tan başka ilah olmadığına şahitlik etmeye yani evrenin düzeni üzerindeki hâkimiyetini kabul ettikleri gibi yeryüzündeki hayatlarının üzerindeki hâkimiyet açısından da O'nun tek ve ortaksız olduğunu ilan etmeye çağrı olmuştur.

Bu dinin ele aldığı mesele aynı zamanda, Allah'ın direktiflerini duyuranın sadece Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)* olduğu ve bu yüzden onun duyurduğu her şeye uymayı kabul etmek olmuştur.

İslam dininin vicdanda inanç, hayatta hareket olarak yer etmesi için ele aldığı başlıca mesele budur. Bu yüzden bu meseleyi göz ardı etmek Allah'a ve peygamber'e ihanet etmektir. Yüce Allah, kendisine inanan ve bu inancını ilan eden müslüman kitleyi böylece bir ihanetten sakındırıyor. Bunun sonucu olarak müslüman kitlenin inancının pratik anlamını gerçekleştirmesi bu cihadın can, mal ve evlât konusundaki yükümlülüklerini yerine getirmesi gerektiği anlaşılmış oluyor.

Aynı şekilde yüce Allah, müslüman kitleyi İslam üzerine Peygamber'e biat ettiği (bağlılığını ifade ettiği) günden itibaren yüklendiği emanete ihanet etmekten de sakındırıyor. Çünkü İslam dille söylenen bir söz değildir. Sadece birtakım lâflar ve iddialardan ibaret değildir. İslâm, çeşitli zorluklar ve engellerle karşılaşan eksiksiz ve kapsamlı bir hayat sistemidir. Hayatın pratiğini "La ilâhe illallah" temelinin üzerinde kurma metodudur. Bu da, insanları gerçek Rablerine kulluk yapmaya, toplumları O'nun hâkimiyetine ve şeriatına boyun eğmeye yöneltmek, Allah'ın ilahlığını ve iktidarını gasp eden tağutları azgınlık ve haksızlıktan alıkoymak, tüm insanlık düzeyinde hak ve adaleti

gerçekleştirmek, değişmez bir ölçü uyarınca insanlar arasında denge sağlamak, Allah'ın sistemi uyarınca da yeryüzünü kalkındırma görevini ve Allah'ın halifesi olma sorumluluğunu yerine getirmektir.

Tüm bu görev ve sorumluluklar birer emanettir. Bu emanetleri yerine getirmemiş olanlar emanete ihanet etmiş, Allah'a verdikleri sözü tutmamış O'nun peygamberine gösterdikleri bağlılığı ihlâl etmiş olurlar. Kuşkusuz bunlar fedakârlığı, sabır ve dayanıklılığı, mal ve evlât imtihanını aşmayı, yüce Allah'ın emaneti yerine getiren sabırlı ve neyi seçeceklerini iyi bilen fedakâr kullarına ayırdığı mükâfatı tercih etmeyi gerektiren sorumluluklardır.

"Biliniz ki, mallarınız ve evlâtlarınız sizin için aslında birer sınav konusudur ve büyük ödül Allah katındadır."

Bu Kur'an, insanın özüne hitap eder. Çünkü insanın yaratıcısı onun gizli bileşimini bilir. Onun gizlisini, açığını, iç dünyasının dönemeçlerini, gediklerini, eğilimlerini bilir.

Yüce Allah, insanın yapısındaki zaaf noktalarını bilir. Mal ve evlât tutkusunun insanın en derin zaafı olduğunu da bilir. Bu yüzden insanın dikkatini, mal ve evlât bağışının altında yatan gerçeğe yöneltir. Yüce Allah insanları denemek ve imtihana tabi tutmak için onlara mal ve evlât vermiştir. Çünkü bunlar, imtihan ve sınanma aracı olan dünya hayatının süsleridirler. Yüce Allah kulun yaptıklarını ve tasarrufunu görmek için onu imtihana tabi tutar. *"Bir deneme olarak sizi hayırla da şerle de imtihan ederiz." (21 Enbiya/35)* İmtihan sadece zorluk ve yoklukla olmaz. Rahatlık ve bollukla da olur. Mal ve evlât da rahatlık ve bolluğun kapsamına girer."

Hulasa, emanete ihanet meselesinin özü şudur: "Emanet; Kur'an ve Sünnet, fıtrat üzere İslam ve La ilahe illallah kelimesinin bütün şartlarını yerine getirmektir. Genel olarak Müslümanlar saymış olduğumuz bu emanetlerin hepsini yerine getirmekle

emrolunmuşlardır. Ama özellikle de toplumun içinde insanların önüne geçmiş, peygamberlik makamı olan imamlık mevkiini işgal etmiş namaz kıldırma memurları bu emaneti yüklenmiş insanlardır. Vazifeleri ve yüklenmiş oldukları sorumluluk çok büyük olmasına rağmen bu emanete ihanet ederek Allah ve Rasulüne sırt dönmüşlerdir. Oysa insanlar namaz kıldırma memurlarını kendilerine örnek almakta ve dinin en yüce makamında görmektedir. Bu nedenle en büyük sorumluluk onların boyunları üzerindedir. Ancak ne yazık ki namaz kıldırma memurlarının çoğu, cahil insanlar olduklarından dolayı üstlenmiş oldukları sorumluluğun şuurunda değildirler. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın üzerlerine yüklemiş olduğu İslam dinini insanlara olduğu gibi anlatmayıp gizleyerek, küfrü meşrulaştırarak ve ayakta kalmasına katkıda bulunarak en büyük ihaneti işlemiş olurlar.

Şurası muhakkak ki Diyanet Teşkilatının kuruluş amacı, insanlara İslam dinini anlatmak değil, bu ilahi dini resmi ideolojinin küfür nizamına uydurmaktır. Nitekim tağutlar bu hedeflerini namaz kıldırma memurları sayesinde gerçekleştirmektedir.

İslam dini, Allah'ın hükümlerini reddeden beşeri ideolojiler ile pek çok konuda açık bir çatışma içerisindedir. Allah'ın haram dediğine helal, helal dediğine haram diyebilen resmi ideoloji ve yetkilileri, siyasi manevra gereği İslam ile barışık olduklarını ileri sürseler de İslam, böylesi müstekbirlerle ve kurumlarla barışık değildir.

Diyanet Teşkilatı, toplumun dini inançlarını kontrol altında tutabilmek, dinin uygulanması ve öğretilmesini kendi izin verdiği şekilde gerçekleştirilmesi için tağutlar tarafından kurulmuştur. İslam adına resmi ideolojinin maslahatını gözeten, İslam'ın değil resmi ideoloji ile çelişmekten sakınan bu misyon, anlayışı ve uygulamalarıyla hiç kuşkusuz İslam'a ihanet eden bir misyondur. Diyanet ya da işlevi itibariyle hıyanet teşkilatı, laikliği temel ilke olarak benimsedikten sonra, orucun üzümle mi yoksa

hurma ile mi açılmasının daha efdal olduğu gibi lüzumsuz konuları tartışabilirken, İslam'ın toplum ve yönetimle ilgili pek çok hükmünü kesinlikle gündeme getirmez.

Mesela yıllardır Türkiye'de bir başörtüsü sorunu vardır. Bu sebepten dolayı pek çok başörtülü hanımefendi okullarından ve görevlerinden atılmış ya da ayrılmak zorunda kalmıştır. Bu sorun dönemin Diyanet İşleri başkanı Mehmet Nuri Yılmaz'a sorulduğunda "Başörtüsü sorunu bizi ilgilendiren bir mesele değil, resmi ideolojinin meselesidir. Bizi siyasete çekmeyiniz" şeklinde saçma sapan bir cevap vermiştir. Yine aynı başkan, sahurda içki içip oruç tutmaya cevaz vererek, hadislerde iğreti saç (peruk) takmanın haram olduğu bildirilmesine rağmen tesettürlü hanımlara "Başınızı açın, peruk takıp okuyun! YÖK ile sorun çıkartmayın" diyecek kadar karaktersizleşmiştir. Şimdi, gel bu belamların arkasında ya da onlardan icazet alan imamların arkasında namaz kıl, sonra da "Bana ne ondan, ben namaz kıldım çıktım. İmam kötüyse, yanlışsa beni ilgilendirmez benim namazım sahihtir" de! Bu aynen abdestsiz bir imamın arkasında namaz kılan abdestli kimsenin haline benzer. Benim abdestim vardı. Benim namazım geçerlidir...

Diğer bir örnek de cenaze namazı konusundaki tutumlarıdır. Herkesin de bildiği gibi namaz kıldırma memurları önlerine konulan cenazenin hayatta iken mümin ya da kâfir olduğunu araştırmadan herkesin namazını kılar ve kıldırırlar. Yakın zamanda İzmir'de ölen Türk Mason locasının büyük üstadı azamının bile cenazesi camide namaz kıldırma memuru tarafından kıldırılmıştı. Önlerine getirilen homoseksüel, Yahudi, ateist, komünist, İslam'a düşmanlığı herkes tarafından bilinen bir kâfir, Allah'ın haramını helal kabul eden bir müşrik, Müslümanları aldatan bir münafık dahi olsa pek çok dünyevi menfaatlerden dolayı herkesi mümin statüsüne koyarak cenaze namazları-

nı kılma bedbahtlığına düşerler. Oysaki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* habibini bile bu konuda uyarmıştır:

> *"Onlardan ölen birinin namazını hiç bir zaman kılma! Çünkü onlar, Allah'a ve elçisine (karşı) inkâra saptılar ve fasık olarak öldüler." (9 Tevbe/84)*

Nitekim rabbimize kullukta en önemli amelimiz olan namaz, İslami şuurdan yoksun, tevhid fukarası, rızık budalası, makam soytarısı şarlatan kimselere emanet edebileceğimiz bir amel değildir.

Namaz kıldırma memurları, Müslümanları ilgilendiren çok önemli olaylar ertesinde hutbede hiç alakası olmayan konuları okuyarak insanların beyinlerini büzme görevini ifa ederler. Hutbeler genellikle "Orman ve ağaç sevgisi, Verginin kutsallığı, Milliyetçilik ve Önemi, Devlet Sevgisi, Kurtuluş Savaşı ve M. Kemal Atatürk, fitre-zekât ve kurban derilerinin Diyanet vakfına verilmesi, Kan bağışı, Devlete karşı vatandaşlık görevleri, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı vs." gibi konulardan oluşmaktadır. Dikkat edecek olursanız hutbelerin birçoğunun konusu Müslümanları küfre düşürecek konulardır!

Burada ayrıca gözden kaçırılmaması gereken bir durum daha söz konusudur. İslam şeriatına göre herhangi bir İslâm toprağı, kâfirlerin veya mürtedlerin istilâsı altına girerse, cihad her mümin üzerine farz-ı ayn olur. Müstevli kâfirlerin tayinleri (Velev ki tayin ettikleri kimse Müslüman bile olsa) meşrû sayılmaz. Hele hele mescid imamı ve kadı tayinleri hileli birer tuzaktır. Mümin feraset ve hikmet sahibi kimsedir. Müminler bu konuda uyanık olmalı, kâfirler tarafından atanmış kimselerin arkasında namaz hususunda dikkatli olmalı ve hazırlanmış tuzaklara düşmemelidirler.

16-Emri bil Maruf ve Nehyi anil Münkeri Terk Etme

Dinimizin hayatiyetini koruyan mühim meselelerinden birisi de iyiliği emretme, kötülükten menetme müessesesidir. Dinimizin unutulmuş, unutturulmuş, dile getirilmez ve getirtilmez olan emirlerinden bir tanesi de budur.

Tarık İbnu Şihâb anlatıyor: "Bayram hutbesi okuma işini namazdan öne alan Mervan'dır. O, bu işe tevessül edince cemaatten birisi ayağa kalkarak "Yanlış iş yapıyorsun, namazın hutbeden önce kılınması gerekir" dedi. Mervan: "Artık o usul terk edildi" diyerek devam etmek istedi. Ebu Said el-Hudrî ayağa kalkarak: "Bu adam, üzerine düşen uyarma vazifesini yaptı. Zira ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle söylediğini işittim:

"Sizden kim (sünnetimize uymayan) bir münker görürse (seyirci kalmayıp) onu eliyle düzeltsin. Buna gücü yetmezse lisanıyla düzeltsin. Buna da gücü yetmezse kalbiyle buğz etsin. Bu kadarı, imanın en zayıf mertebesidir."[88]

Emredilecek olan ma'ruf, aklın ve şeriatın güzel kabul ettiği her şeydir. Yasaklanacak olan münker ise aklın ve şeriatın çirkin bulup reddettiği her şeydir. Birçok ayet ve hadis, müminleri bu meselede teşvik eder.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Ya iyiliği emredip kötülükten nehyedersiniz ya da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kötülerinizi sizin üzerinize musallat eder. Sonra hayırlılarınız dua eder de duaları kabul edilmez."[89]

Kötülerin musallat olması, seçkin kimselerin kötülerin nazarında bir değeri kalmaması ve onlardan çekinmemeleri sebebiyledir.

---

[88] Müttefekun Aleyh.

[89] Bezzar, Ömer b. Hattab (ra)'dan, Taberani ise Ebu Hureyre (ra)'dan rivayet etmişlerdir.

"Ey insanlar! Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* dua edip de dualarınızın kabul edilmeyeceği vakit gelmeden önce iyiliği emredip kötülükten nehyetmenizi emrediyor."[90]

İbn Mesud *(radıyallahu anh)*, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın gönderdiği her peygamberin havarileri vardır. O Peygamber, Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın dilediği zamana kadar onların arasında bulunur, Allah'ın kitabı ve emirleriyle onların arasında hükmeder. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* peygamberinin canını kabzedinceye kadar böylece devam eder. Daha sonra Peygamberin havarileri de Allah'ın kitabıyla ve peygamberlerinin sünnetiyle amel ederler. Onların ölümünden sonra ise bildiklerini haykıran, kötü saydıkları amelleri kendileri işleyen bir takım kimseler minberlere sahip olurlar. Bu durumu gören her mümine onlarla mücadele etmek düşer. Gücü yeterse eliyle, eliyle cihada gücü yetmiyorsa diliyle, buna da gücü yetmiyorsa kalbiyle cihad eder. Bunun da ötesinde İslâm yoktur."[91]

İşlenen bir kötülük karşısında mümin, şartlara göre mutlaka bir tavır alacaktır. Eliyle müdahale ettiği takdirde halledebileceği, müessir olabileceği bir durumsa eliyle, sözle faydalı olabilecekse diliyle müdahale edecektir. Her ikisi de fayda vermeyecek bir durumda ise kalben buğz ederek taraftar olmadığını belirtecektir. Bunu da yapmazsa o münkeri hoş görüyor demektir ki bu, imanla bağdaşmaz.

Yine İbnu Mesud *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "İsrail oğulları bir kısım günahlar işlemeye başlayınca âlimleri onları bu işlerden menettiler. Ancak onlar dinlemediler, vazgeçmediler. Zamanla âlimler de onlarla oturmaya, dayanışmaya

---

[90] İmam Ahmed ve Beyhakî.

[91] Müslim.

ve beraber yeyip içmeye başladılar. Allah da bunun üzerine, berikinin dalâletini öbürüne katarak diğerinin küfrünü artırdı. *"Dâvud'un ve Meryem oğlu İsa'nın diliyle onları lânetledi..." (5 Maide/78)* Sonra ayakta bulunan Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* oturarak sözünü tamamladı: "Hayır, nefsimi kudret elinde tutan Zat'a yemin ederim ki onları hak adına kötülüklerden menetmezseniz siz de rızaya eremezsiniz."[92]

Acaba bu namaz kıldırma memurları bu tür hadisleri hiç mi görmüyorlar? Bununla birlikte halkın içinde olan bunca münkere nasıl sessiz kalıyorlar? "İçki satış yerleri, kumarhaneler, genel evleri, genel evlere dönüşmüş lise ve üniversiteler, karışık, küfür ve şirk içeren eğitim sistemi, İslam dinine irtica diyen ve daha sonra ona savaş açan emniyet ve askeriye, Allah'ın kanunların dışında kanunlar konulması ve tatbik edilmesi, Allah'ın haramlarının helal, helallerinin haram kılınması, hurafe ve bidatlerin başını alıp gitmesi, Allah'ın kadınlar için farz kılmış olduğu başörtüsünün hayatın bir bölümünde yasaklanması, İslami bir sisteme ve rejime susamış garip Müslümanların terörist diye tutuklanmaları vs... Türkiye Cumhuriyetinin bu halini acaba hiç mi görmüyorlar? Herhalde bunlar Türkiye'de yaşamıyorlar! Öyleyse onlara diyecek bir sözümüz yok!

Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* bir hutbesinde şöyle demiştir:

"Ey insanlar! Sizler *" Ey iman edenler! Siz kendinize bakın! Siz doğru yolda olunca sapan kimseler size zarar veremez!" (5 Maide/105)* ayetini okuyor ve yanlış anlıyorsunuz. Oysa ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "İnsanlar zalimi görüp de elinden tutarak mâni olmazlarsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın onlara kendi katından umumi bir azap göndermesi yakındır" buyurduğunu işittim."[93]

---

[92] Ebu Dâvud, Tirmizî, İbni Mâce.

[93] Ebu Davud, Tirmizi ve Nesaî, sahih senedle rivayet etmiştir.

Huzeyfe *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Nefsimi kudret elinde tutan Zat'a kasem olsun ki ya marufu emreder ve münkerden menedersiniz veya Allah'ın katından umumî bir belâ göndermesi yakındır. O zaman yalvar yakar olursunuz da duanız kabul edilmez."[94]

Urs İbnu Amîre el-Kindî *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur: "Yeryüzünde bir kötülük işlendiği vakit, ona şâhid olan kötü olduğunu teyid ederse o kötülüğü görmemiş gibi zararından kurtulur. O kötülüğe şâhid olmadığı halde işittiği zaman memnun kalan kimse ise sanki şâhid olmuş gibi manen zarar görür."[95]

Ebu Saîd *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Zalim sultanın yanında gerçeği söylemek en büyük cihaddır."[96]

Bu hadiste beyan edilen, zalim ve fasık bir yöneticinin yanında yapılması gerekeni dile getirmektedir. Fakat günümüzde İslamın tanınmadığı, Allahın sisteminin yerine beşeri sistemin hâkim olduğu bir devlet ve bu devleti yöneten yöneticiler vardır. Bunların yanlarında hakkın söylenmesi ne kadar da elzemdir. Nerede bu hakkı haykıracak namaz kıldırma memurları!

"Fitneyi, daha çıkmadan önlemek maksadıyla İslâm'ın emrettiği en mühim tedbirlerden birini, Emr-i bil maruf ve nehyi anil münker müessesesi teşkil eder. Marûf, aklın ve şerîatın güzel gördüğü, münker de yine aklın ve şeriatın çirkinliğine hükmettiği fiil olunca, bu müessese iyi fiillerin duyurulması, yaygın-

---

94 Tirmizî, Fiten.

95 Tirmizî, Fiten.

96 Tirmizî, Fiten.

laştırılması, kötü olan fiillerin de yasaklanması, önlenmesi demektir. Gerek Kur'ân-ı Kerîm'de gerekse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözleri arasında Emr-i bil maruf ve nehyi anil münker üzerinde fazlaca durulur. Bu işin ihmal edilmemesi için dikkatler çekilir, yapıldığı takdirde elde edilecek mükâfatın büyüklüğü, terk edildiği takdirde gelecek felâketin büyüklüğü, son derece açık ve herkesin anlayacağı bir şekilde ifade edilir.

Meselenin şâyân-ı dikkat olan yönü, Emr-i bil maruf ve nehyi anil münkerin terkinden gelecek zararın bütün cemiyeti sarsacağı bir fitne olarak ifade edilmiş olmasıdır.

Şu halde bu bahiste Emr-i bil maruf ve nehyi anil münkerin ehemmiyetini, buna olan teşvikleri, onu terk etmenin neticelerini ayet ve hadislerden vereceğimiz misallerle belirtmeye çalışacağız. Bu tabirin uzunluğu sebebiyle bu manada olmak üzere “irşâd” kelimesini kullanacağız.

Ashâb-ı Kiramın İrşad Hakkındaki Tutumu

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in ortaya çıkacak münkerlerle ilgili yaptığı uyarıların tesiriyle Ashâb-ı Kiramın (bilahare kaybolan) ileri bir hassasiyeti devamlı canlı tuttukları anlaşılmaktadır. Huzeyfe *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* zamanında kişi, ağzından çıkan bazı kelimeler sebebiyle münafık addedilirdi. Ben şimdi o kelimeleri bir sohbet esnasında aynı kişiden dört defa işitiyorum. Olmaz böyle şey! Ya marufu emreder münkeri nehyeder ve hayrı kucaklarsınız ya da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* hepinizi toptan azabıyla zelil ve hor kılar. Yahut da sizin en şerlileriniz tepenizde müstebit olurlar da hayırlılarınız bu durumdan kurtulmak için dua ederler ama duaları kabul olmaz."

Ebu Bekir *(radıyallahu anh)* de bir ayetin yanlış anlaşılarak irşad işinin ihmal edilebileceğinden endişe ederek şu uyarıda bulunmuştur: “Ey insanlar! Sizler *"Ey iman edenler! Siz kendinize bakın! Siz doğru yolda olunca sapan kimseler size zarar veremez!"* (5

Maide/105) ayetini okuyor ve yanlış anlıyorsunuz. Oysa ben Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "İnsanlar zalimi görüp de elinden tutarak mâni olmazlarsa Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın onlara kendi katından umumi bir azap göndermesi yakındır" buyurduğunu işittim."[97]

İbnu Kesir bu ayette yapma imkânı olduğu takdirde irşadın terk edileceğine dair bir delil bulunmadığını belirtir. İbnu Kesir "imkân" kaydını koymuştur. Zira (ayrıca belirteceğimiz üzere) irşad fitneye sebep olacaksa bırakılması evlâdır.

İmam Râzî de ayetten çıkarılabilecek muhtelif tevilleri kaydederken Abdullah İbnu Mübarek'in anladığı şu manayı daha uygun bulur: "Burada emri bil maruf, nehyi anil münkeri emreden ayet te'kid edilmektedir. Zira ayette geçen *"Siz kendinize bakın!"* ifadesi "Siz din kardeşliğinize bakın! Kâfirlerin dalâleti size zarar vermez. Birbirinize vaaz ederek, iyiliğe ve hayra teşvik ederek, kötülükten ve günahlardan menederek birbirinizi koruyun, gözetin!" manasına gelmektedir. *"Siz kendinize bakın!"* ifadesi kendinizi koruyun manasına da gelir. Hakiki koruma ise emr-i bil maruf, nehyi anil münkerle gerçekleşir.

İrşâd Ederken Korkmamak, Yılmamak

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* cemiyetin geleceğini alâkadar eden emr-i bil maruf nehyi anil münker (irşad) hizmetini ifa etmek gerektiğini, yani dinin yasakladığı bir şey yapılmaya, emrettiği bir şey de terk edilmeye başlandığı zaman hakkı tebliğ ederken yılmamak gerektiğini ifade eder. Hak, sultana karşı da, halka karşı da çekinilmeden söylenmelidir. "Zalim sultanın yanında gerçeği söylemek en büyük cihaddır."[98]

"Aman dikkat edin, halk korkusu, hakkı söylemekten alıkoymasın."

---

[97] Ebu Davud, Tirmizi ve Nesaî, sahih senedle rivayet etmiştir.
[98] Tirmizî, Fiten.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hakkı tebliğe mâni olacak derecedeki halk korkusunu bir başka rivayette "nefsini hakir görmek" olarak vasıflandırır ve bunun kıyamet günü mucib-i mes'ûliyet olduğunu bildirir:

- Sizden kimse nefsini hakir görmesin.

- Ey Allah'ın Resulü! Kişi nefsini nasıl hakir görür?

- Allah için, üzerine söz terettüp eden (fena) bir durum görür fakat hiç ağzını açmaz. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* kıyamet günü kendisine sorar:

"Şu falanca şey hakkında gerçeği söylemekten seni ne alıkoydu?" O kul "İnsanlardan korktuğum için sesimi çıkarmadım" diye cevap verince Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur: "Asıl benden korkman gerekmez miydi?"[99]

Allah rızası için yapılan çalışmalarda gerek marufun emredilmesinde gerekse de münkerin nehyedilmesinde çeşitli şekillerde zuhur edebilecek olan halk korkusuna ehemmiyet verilmemesi, İslâm dinindeki önemli bir husustur. Nitekim Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, kendi yolunda cihad ederken hiç bir kınayıcının kınamasından korkmayanları övmüştür. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bu noktanın ehemmiyetine binaen ilk defa Müslüman olanlardan aldığı biatte "Allah yolundaki çalışmalarda kınayanın kınamasından korkmamak" şartını da koymuştur.

Bu noktaya dikkat edilmediği takdirde tebliğ emri sözde kalacağı gibi, zalimlerin daha çok cesaret bularak, zulümlerini artıracakları da açıktır. Zulme seyirci kalan Müslüman ferd ve cemiyetin Müslümanlığının haysiyetini Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şu hadislerinde dile getirirler:

"Eğer ümmetimin, zalime "Sen zalimsin" demekten korktuğunu görürsen, bil ki onun varlığı ile yokluğu birdir."[100]

---

[99] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, 2/384.

[100] Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, (Akçağ Yayınları) 2/384-385.

Gemiyi Delenler

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* iyi kimselerin kötülükler karşısında seyirci kalmaması, kötüler yüzünden gelecek (fitne, fesad, şer vs. her çeşitten) içtimaî ızdırapların, iyiler de dâhil bütün cemiyetin varlığını tehdit edeceğini ifade ederek fenalıklar karşısında nemelâzımcılığı önlemek için şöyle bir teşbihte bulunur:

"Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın emir ve yasaklarını tatbik eden (yağcılık yaparak müsamaha ve gevşeklik göstermeyen) iyi kimse ile Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın yasaklarını çiğneyen kimselerin durumu, bir gemiye binip kura çekerek, geminin alt ve üst katlarına yerleşen yolculara benzer. Öyle ki alt katta oturanlar su ihtiyaçlarını giderirken üsttekilerin yanından geçerek onları rahatsız ediyorlardı. (Alttakiler bu duruma son vermek için) bir balta alarak geminin dibini delmeye başlasalar ve üsttekiler gelip ne yaptıklarını sorsalar ve "Biz su ihtiyacımızı görürken sizi rahatsız ediyorduk. Hâlbuki suya muhtacız. Şimdi sizi rahatsız etmeden su ihtiyacımızı karşılayacağız" deseler ve üsttekiler onlara mâni olsalar hem kendilerini hem de onları kurtarmış olurlar. Eğer onlara engel olmazsalar hem onları hem de kendilerini helâk ederler. "[101]

Netice olarak bu hususla ilgili olarak şunu söyleyebiliriz: Şüphesiz emri bil maruf ve nehyi anil münker görevini üstlenmek her Müslüman'ın yapması gereken bir vazife ve emirdir. Fakat bu sorumluluk öncelikle insanların beş vakit namazını kıldıran ve bunun karşılığında maaş alan ve bunun dışında başka hiçbir iş yapmayan namaz kıldırma memurlarının sorumluluğu ve görevi değil midir? İmam ve hoca diye insanların önüne geçen bu güruh yukarıda sunmaya çalıştığımız ayetlerin ve hadislerin tehdit ettiği şeylerden acaba nasıl kurtulacaklar? Bu hu-

---

[101] Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, (Akçağ Yayınları) 2/385-386.

susta en büyük sorumluluk, halkın önüne dini lider ve önder sıfatıyla çıkan bu insanların değil midir? Beş vakit namaz kıldırarak bunca sorumluluktan kurtulacaklarını mı sanıyorlar? Ahiret gününde Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın huzuruna hangi yüzle çıkacaklar?

17- Tağutu İnkâr Etmeme

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurdu: "Kim "La ilahe illallah" derse ve Allah'tan başka tapılanları reddederse malı ve kanı haram olur. Onun hesabı Allah'a aittir."[102]

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Dinde zorlama yoktur. Artık hak ile batıl birbirinden ayrılmıştır. Tağutu tekfir edip Allah'a iman eden bir kimse kopmak bilmeyen sağlam kulpa sarılmıştır. Allah işitendir, bilendir." (2 Bakara/256)

İşte bu ayet "La ilahe illallah" kelimesini en güzel şekilde açıklayan bir ayettir. Sadece tevhidin manasını bilmek ya da dille ikrar etmek yeterli değildir. İnsanları sadece Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya çağırmakla da iş bitmez. Bunun yanında Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'dan başkalarına tapınmayı ve kulluğu reddetmek de gerekir. Bir kimse ancak bu şekilde can ve mal güvenliğini elde etmiş olur. Eğer bir kimse bu kelimenin içeriği konusunda kuşku duyar ya da anlamı konusunda tereddüt ederse ve onun bu tereddüt ve şüpheleri insanlar tarafından açık bir şekilde bilinirse, malı ve kanı helal olur. İşte tevhidin aslına ilişkin bu hükümlerin iyice bilinmesi gerekir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

"Kendilerine kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Onlar, tağuta ve cibte inanıyorlar ve diğer inkâr edenler için "Bunlar iman edenlerden daha doğru bir yoldadır" diyorlar." (4 Nisa/51)

---

[102] Müslim.

Vesen: İbadet çeşitlerinden biriyle Allah'tan başkasına, mesela kabir ve türbelere veya başka şeylere yönelmektir. Nitekim İbrahim Halil *(aleyhisselam)*'ın kavli de bu şekildedir:

"Yontmakta olduğunuz şeylere mi tapıyorsunuz?" (37 Saffat/95)

Vesen, Allah'tan başka tapınılan tüm putların genel adıdır. Hadiste de böyle geçmektedir. "Cibt ve Tağut'a inanıyorlar."

İkrime diyor ki:

"Huyey b. Ahtab ve Ka'b b. Eşref Mekke halkına geldiler ve Mekkeliler onlara "Siz kitap ve ilim ehlisiniz. Bize Muhammed hakkında bilgi verin!" dediler. Onlar da "Sizler kimlersiniz, Muhammed kimdir?" diye sordular. Onlar "Biz sılai rahim yapar, develeri kurban eder, hacılara süt ve su dağıtır, esirleri serbest bırakırız. Muhammed ise nesli kesik, ocağı sönük biridir, akrabalık bağlarımızı kesip kopardı. Ğıfar kabilesinden hacı soyguncuları onu izler oldu. Şimdi söyleyin bakalım biz mi daha hayırlıyız yoksa o mu?" deyince Huyey b. Ahtab ve Ka'b b. Eşref bunlara şöyle dediler:

"Sizler daha hayırlısınız ve yolca daha hidayet üzeresiniz."

İşte bunun üzerine Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* Nisa suresinin 51. ayetini inzal buyurdu."[103] Hafız İbn Kesir diyor ki:

"Bu, İbn Abbas'tan ve Seleften bir cemaatten başka şekilde de rivayet olunmuştur. İmam Ahmed, İkrime yoluyla İbn Abbas'tan rivayet ederek şöyle demiştir:

"Ka'b b. Eşref Mekke'ye geldiğinde Kureyşliler kendisine "Şu kavminden ayrılan ve kendisinin bizden hayırlı olduğunu ileri süren ocağı sönük hakkında ne dersiniz? Çünkü biz Hacca gelenlere hizmet eden, perdedarlık ve hizmet görevini sürdüren, onların su ihtiyaçlarını karşılayanlarız" dediler. Ka'b b. Eşref de: "Siz daha hayırlısınız" dedi. Ravi devamla diyor ki:

---

[103] İbn Ebu Hatim, İmam Ahmed.

"İşte bunun üzerine *"Doğrusu, asıl ebter (soyu kesik) olan, sana kin duyandır." (108 Kevser/3)* ve *"Kendilerine kitaptan bir pay verilenleri görmedin mi? Onlar, tağuta ve cibte inanıyorlar ve diğer inkâr edenler için "Bunlar iman edenlerden daha doğru bir yoldadır" diyorlar." (4 Nisa/51)* ayetleri nazil oldu."

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* "Cibt sihir, tağut ise şeytandır" demiştir. Nitekim İbn Abbas, Ebul Aliye, Mücahid, Hasan ve başkalarının görüşleri de bu şekildedir.

İbn Abbas, İkrime ve Ebu Malik "Cibt, şeytan demektir" demişlerdir. İbn Abbas "Bu Habeşçede böyledir" ilavesini de yapmıştır. Yine İbn Abbas:

"Cibt, şirktir. Cibt, putlar demektir, Huyey b. Ahtab'tır" şeklinde yorum yapmıştır. Şeyh Muhammed Et Temimi der ki:

"Ayeti kerimede geçen Cibt ve Tağuta inanmaktan kasıt; sadece bunlara inandığını dille itiraf etmek değildir. Kalben tağutları reddettiğini, onlara buğz ettiğini, onlardan uzak olduğunu iddia ettiği halde Allah'ın kanunlarına muhalif konularda onlara itaat eden, onları destekleyen, onları seven, onların müminlerden daha doğru bir yolda olduklarına inanan ve onlar için çalışan kimselere destek olanlar da tağuta inanıyor ve ona ibadet ediyorlar demektir."

Şüphesiz Tağutu inkâr, kopması mümkün olmayan sağlam kulpa tutunmuş olmanın iki şartından biridir. Yani La ilahe illallahın küfrü red ve inkâr etmenin ve sadece yasa koyan ve hüküm verme yetkisine sahip olanın Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* olduğunun haykırılmasıdır. Bu şartı ihlal eden kişi asla sağlam kulpa tutunmuş olamaz. Tağut'u tanımak, onu inkâr etmenin, ondan uzaklaşmanın ve ona karşı mücadele etmenin başıdır. Tağut kimi zaman bir taş, kimi zaman bir kitap, kimi zaman bir şahıs kimi zaman da bir yönetim olabilir. Tağut'un belli vasıfları bulunmaktadır. Bu vasıfları taşıyan her şey tağut hükmünü alır. Şüphesiz müminler tağutlardan uzak oldukları gibi, tağutların

destekçilerinden de uzaktırlar. Zira kendisi de bir tağut olan Firavun, Musa *(aleyhisselam)*'a karşı en büyük destekçileri olan sihirbazları kullanmak istemiştir.

Bir ve Kahhar olan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, bizleri kendisine ibadet etmemiz için yaratmıştır. Tağutlar ise bu ibadete başkaldırdıkları gibi, kendilerinden başkalarını da Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'ya ibadet etmekten alıkoymak isterler. Bu isteklerini gerçekleştirme konusunda kendilerinin en büyük yardımcıları ise etrafındaki dostlarıdır.

Şüphesiz Firavun ile birlikte destekçilerini de suda boğan Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* her dönemdeki tağut ve destekçilerini de suda boğmaya kadirdir. Buna kadir olan Rabbimiz bizlere tağut ve tağutların destekçilerine karşı Musa *(aleyhisselam)* ve beraberindeki müminlerin durumlarını aktarmıştır. Şüphesiz bu kıssada nice ibretler bulunmaktadır. Bu ibretlerin belki de en önemlisi, tağutlara uygulanan muamelenin aynısının o tağutların destekçilerine de uygulanmış olmasıdır. Tağut'u tanımak, onu inkâr etmenin ve ona karşı durmanın olmazsa olmaz şartlarındandır.

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın bir Müslüman'dan istediği küfrü inkâr etmesi ve reddetmesidir. Bu inkâr öncelikle dil ile söylemlerinde ve fiil olarak da eylemlerinde vuku bulmalıdır. Yani kendisini şirke ve küfre sokabilecek eylemlerden uzak kalması, küfrü fiilî olarak reddetmesi manasına gelir. Bununla birlikte kalbiyle de bu tağuta karşı nefret ve buğz içinde olmalı ve asla sevmemeli ona meyletmemelidir. Bu dil, kalp ve azalarla inkâr ise tevhidin vazgeçilmez şartlarındandır. Nitekim Bakara suresindeki ayeti kerimede Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* ehemmiyetine binaen iman rüknünden önce tağutu inkâr rüknünü zikretmiştir.

Tağutları inkâr etmeden Allah'a iman etmeleri, Kureyşlilerin kendi tağutlarını inkâr etmeden Allah'a iman etmesi gibidir.

Bilindiği gibi bu iman Kureyş'e fayda vermemiş, kanlarını ve mallarını korumamıştır. Ta ki tağutlarından uzaklaşıp onları inkâr edinceye kadar... Onların apaçık şirk ile iç içe olan imanları onlara ne dünyada ne de ahirette fayda sağlamamıştır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Onların çoğu ancak ortak koşarak Allah'a iman ederler." (12 Yusuf/106)*

Şirk, imanı bozan hallerdendir ve amelleri de boşa çıkarır. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurur:

> *"Andolsun ki (bilfarz) Allah'a ortak koşarsan, işlerin mutlaka boşa gider ve hüsranda kalanlardan olursun." (39 Zümer/65)*

Şüphesiz tağutu dille, amellerle ve kalple inkâr etmek imanın gereğidir. Bir kimsenin Allah'a inanması ve onu kabul etmesi ve aynı zamanda Allah ile birlikte Allah'ın vasıflarına sahip olduğunu iddia eden birisinin veya bir meclisin ya da devletin bulunması ve bunun inkâr edilmemesi nasıl düşünülebilir ki?

Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*'nın insanoğluna çizmiş olduğu sınırları aşması tağutluktur. Her bir müminin buna cephe alması ve savaşması gerekir. Mesela; bir kimse ben insanlara şifa verebilirim, ben insanlara gaipten yardım edebilirim, rızık verebilirim, kanun koyabilirim derse o kişi, tağutun ta kendisidir. İşte bu tür iddialarda bulunanlardan uzak kalmak, imanın gereğidir.

Namaz kıldırma memurları, isimlerinden de anlaşıldığı üzere memur yani emir alan kimselerdir. Peki, ama kimden emir almaktadırlar? T.C yukarıda anlatmaya çalıştığımız kanun koyma, küfre itaat etme, kendinin yasalarına itaat ettirme gibi birçok yönüyle tam bir tağuttur. Dolayısıyla bu tağuta karşı durmak, küfür kanunlarını tanımamak ve reddetmek, ona buğz etmek, Allahın sevmediği ve razı olmadığı beşeri sistemlerin yıkılması için elinden gelen gayreti sarf etmek, tağuta karşı tutulması gereken tavır, imanın gereği ve müminin takınması gere-

ken imanî bir olgudur. Fakat kim de tağutun ayakta durması için destekçi olur, onu savunur, muhafaza ve müdafaa ederse o kişi de tağutun yardımcılığını yaptığı için tağut hükmü alır. Bu namaz kıldırma memurları, tağutların göndermiş oldukları hutbeleri okuyarak onların küfrüne ses çıkarmayıp İslam'a ve Müslümanlara karşı saldırılarına seyirci kalarak, Türkiye Cumhuriyetinden görev alıp meşrulaştırarak, onun küfrünü ve şirkini gizleyerek, ayakta durmasına vesile olarak ve daha sayamayacağımız birçok hata ve küfür ile birlikte acaba tağutu nasıl reddediyorlar?

18. Bidat İşleme

Günümüzde İslâm toplumunun başına gelen en büyük belâlardan birisi de İslâm dünyasının dört bir yanına yayılan bidatlerdir. Bidatler o kadar yaygınlaşmıştır ki neredeyse hiçbir bölge ve insan bidatlerden kendini kurtaramamıştır.

Bidat; örneksiz bir şey yapmak, yepyeni bir iş ortaya koymak, daha evvel benzeri olmayan bir şeyi icat etmek gibi anlamlara gelir. Sonradan ihdas edilen her türlü yeniliğe bid'at denilmesi caiz olmakla birlikte, bu kavramın zamanla dinî konularda fazlalık veya noksanlık olarak telakki edilen davranışlar için kullanılmasının teamül haline geldiği görülmektedir. Istılah bakımından bid'at; dinin aslından olmayan ve şer'î delillere istinad etmeden sünnete aykırı olarak icat edilen şeylerdir. Başka bir ifadeyle dinî emirlerin ikmalinden sonra, insanların ortaya koyduğu şeylerdir. Bu iki tanımdan da anlaşıldığı gibi sonradan ortaya çıkan bir olay veya davranışın bid'at olabilmesi için dinin muhtevasına zıt olması gerekir.

Yaygın olan kanaate göre bidatlerin doğuş sebebi, toplumlardaki kültür değişmeleridir. Bidatlerin doğuşuna ve yaygınlaşmasına sebep olan hususlar şunlardır:

1- Bidatin, bilinçli olarak üretilmesi.

2- Cehalet

3- Kültür etkileşimi

4- İslâm öncesinden kalan gelenek ve görenekler.

5- Eski dinlerden kalan alışkanlıklar.

6- Çok sevap kazanmak veya dinî vecibeleri fazlasıyla ifa etmek düşüncesi.

Bid'at, (dini hayat açısından) son derece kötü ve tehlikeli bir olaydır. Zira sonuçları itibarıyla küfre götürebilecek bir yapısı vardır. Bidatçi, Allah'ın hükümlerine karşı çıkan kişidir. Dolayısıyla tövbe etmeye muvaffak kılınmayacaktır.

Abdullah b. Abbas *(radıyallahu anhuma)* "Allah nezdinde en çirkin işler bidatlerdir" demiştir.

Süfyan-ı Sevrî der ki: "Bid'at İblis'e günahtan daha sevimli gelir. Zira günahtan tevbe edilir ama bidatten tevbe edilmez."

Bidatlerin İslâm dünyasında yayılmasının en önemli sebeplerinden birisi de insanların, bazı bidatlerin caiz ve makbul olduğuna inanmalarıdır ki buna "Bidat-ı Hasene" adını vermektedirler. Bidatler konusunda böyle düşünen bu kimseyle tartıştığınızda savunduğu bidatin Bidat-ı Hasene olduğunu söyler. Bu kimse, söz konusu şeyin bid'at olduğunu kabul eder. Ancak bu onun nazarında hasen (güzel) bir bid'at hükmündedir. Böyle düşünmesinin sebebi de bidatlerin "hasene" ve "seyyie" olarak ikiye ayrıldığına inanmasıdır. Dolayısıyla burada bidatlerin tamamının sapıklık olduğunu, güzel bid'at diye bir şeyin olmadığını açıklamak isterim.

Daha önceki âlimler bu konuda konuşmuş ve günümüzdeki âlimler de bu konuda iyi ve faydalı şeyler yazmışlardır. Ben bu çalışmada o eserlerden de istifade ettim. Ancak bu çalışmamın anlaşılır, kolay ve daha kapsamlı olmasını arzuladım.

Bid'at konusunda yazılan kitapların bir kısmı uzun ve detaylı olarak meseleyi ele aldıkları için, okuyucuların geneline hitap etmekten uzaktır. Diğer bir kısmı ise, kısa ve özet olarak ya-

zıldığından dolayı, okuyucu açısından arzulanan maksadı yerine getirememektedir. Kaldı ki bu eserlerin çoğu, bid'at ve onunla ilgili hükümler hakkında yazılan eserlerdir. Bu mesele özel olarak ele alınmamıştır. Bununla beraber eski âlimlerin konuyu ele almada bir öncelik fazileti vardır. Onlar öncelikleriyle fazilete erdiler. Böylelikle güzel övgüyü hak ettiler Allah hem beni hem de onları Ahiretin derecelerinde bolca hibelendirsin. Çünkü O, iman ehline ve bizlere ihsanın tümünü verendir.

Bütün Bidatlerin Kötü Olduğu ve Bidatlerin Güzel Olan Yönünün Bulunmadığına Dair Deliller

1. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmaktadır:

"Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı beğendim." (5 Maide/3)

Malik b. Enes şöyle demiştir: "Kim İslam dininde yeni bir şey çıkarır ve bunun güzel olduğunu iddia ederse, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in risâlete ihanet ettiğini iddia etmiş olur. Zira Allah *"Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı beğendim."* buyurmaktadır. O gün dinden olmayan şey, bugün de dinden değildir."

Şevkânî *(rahimehullah)* da şöyle demiştir: "Mademki Allah *(Subhanehu ve Tealâ)*, Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in vefatından önce bu dini kemale erdirdiğini ifade ediyor, o halde bidatçilerin ihdas ettikleri bu görüşler nedir? Şayet ortaya attıkları görüşlerin dinden olduğuna inanıyorlarsa dinin kendi görüşleriyle tamamlanmadığını iddia etmektedirler ki bu da Kuran'ı reddetmektir. Şayet ortaya attıkları şeyler dinden değilse, o halde dinden olmayan şeylerle uğraşmanın ne faydası vardır?"

Bu söz çok güçlü ve büyük bir delildir. Bid'at ehlinin buna hiç bir şekilde itiraz etmesine mahal yoktur. Öyleyse söz konusu ayeti daha başta, bu görüş sahibini susturmak, fikirlerini çürütmek için yüzlerine çarpmalısın.

2. Cabir b. Abdullah *(radıyallahu anh)*'dan rivayet edildiğine göre Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* hutbede şöyle buyurmuştur: "En doğru söz, Allah'ın kelamı ve en müstakim yol, Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in rehberlik ettiği yoldur. Yoldan saptıran en şerli şeyler, dinde sonradan çıkartılan şeylerdir. (Din adına başlı başına bir ibadet olması amacıyla) dinde sonradan çıkartılan her şey bid'attir. Her bid'at sapkınlıktır ve hiç şüphesiz her sapkınlık, azaba müstahaktır."

3. İrbad b. Sariye *(radıyallahu anh)* şöyle demiştir: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* kalpleri ürperten, gözleri yaşartan bir vaaz verdi. Biz: "Ey Allah'ın Rasulü! Bu bir veda vaazına benziyor. Bize tavsiyelerde bulunun!" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Sizlere Allah'tan korkmanızı ve başınızdaki yöneticilere itaat etmenizi emrediyorum. Velev ki başınıza bir köle bile getirilse... Benden sonra hayatta kalanlar birçok ihtilaflara şahit olacaklardır. Bu durumda, benim ve hidayet üzere olan Râşid halifelerin sünnetine sımsıkı sarılın. Sonradan ortaya çıkmış şeylerden sakının. Zira her bid'at dalâlettir" buyurdu."

İbn Recep *(rahimehullah)* şöyle der: "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in "Her bid'at dalâlettir" sözü Cevâmiu'l Kelim türünden bir ifade olup İslâm dininin temel prensiplerindendir. Ayrıca bu söz hiç bir bidati istisna etmez."

İbn Hacer *(rahimehullah)* da şöyle demiştir: "Her bid'at dalâlettir sözü hem lafız hem de mana açısından önemli bir şer'i kaidedir. Lafız yönüne gelince, şöyle demekle olur: 'Şunun hükmü bid'attir ve her bid'at dalâlettir. Dolayısıyla bu, dinden olamaz. Zira dine ait her şey hidayettir'. O halde sözü edilen hükmün bid'at olduğu sabit olursa, lafız ve mana geçerli olur. Bundan istenilen her iki yön hâsıl olur."

Muhammed b. Salih el-Useymin ise şöyle demektedir: "Her bid'at dalâlettir şeklindeki ifade külli, cami bir ifadedir. Zira "küll" kelimesi umumiliği, genel geçerliliği ifade eden en güçlü

kelimedir. Bid'at-ı hasene olduğu iddia edilen her şeyin cevabı bununla verilir. Binaenaleyh, bid'atçıların hiçbir konu hakkında bu bid'at-ı hasenedir demeye hakları yoktur. Zira Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in 'Her bid'at dalâlettir' sözü elimizde keskin bir kılıç gibidir. Bu keskin kılıç, düzensiz bir atölyede değil nübüvvet ve risâlet atölyesinde imal edilmiş olup, ifade şeklini de Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* oluşturmuştur. Bunu elinde tutanın karşısında hiç kimsenin "güzel bidat" kavramından bahsetmeye imkânı yoktur. Zira "Her bid'at dalâlettir" buyuran Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'dir."

4. Aişe *(radıyallahu anha)*, Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir: "Kim bu işimizde (dinimizde) olmayan şeyleri icat ederse, o şey reddedilir."

Şevkânî bu konuda şöyle demektedir: "Bu hadis, dinin esaslarındandır. Zira bu hadis, sayılamayacak kadar çok hüküm ihtiva eder. Bu hadis aynı zamanda aklî ve naklî hiçbir tahsis olmaksızın bidatleri, hasene ve seyyie diye iki kısma ayıran fukahaya yönelik açık bir delildir."

5. Abdullah b. Ukeym, Ömer *(radıyallahu anh)*'ın şöyle dediğini rivayet etmektedir: "Sözlerin en güzeli Allah'ın kelâmıdır, yolların en hayırlısı da Muhammed *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in yoludur. İşlerin en şerlisi sonradan icat edilen şeylerdir. Her yeni şey bid'attir, her bid'at dalâlettir ve her dalâlet de ateştedir."

6. Abdullah b. Mesud *(radıyallahu anh)* da şöyle demiştir: "Sizden öncekilere tâbi olun. Dinde yeni şeyler icad etmeyin! Bu size yeter. Zira her bid'at dalâlettir."

7- Abdullah b. Ömer *(radıyallahu anhuma)* ise "İnsanlar güzel görseler bile (aslında) her bid'at dalâlettir" demiştir.

Bidatlerin tümünün kötü ve çirkin olduğuna dair deliller zikredildikten sonra bidat-ı hasene teriminin batıl olup nas ve rivayetlere tamamen muhalif olduğu açıkça görülür. Bu bağlamda konu ile ilgili olarak sonuç kısmında bazı vecihler zikredece-

ğim. Bu vecihlerden herhangi birisi bid'at-ı hasene iddialarını iptal etmeye yeterlidir. Hele bu deliller bir araya getirilip önceki delillere eklendiğinde iptal gücü daha da artar. Öyleyse, bidatçinin bu konuda hiç bir şüphe ve sözü kalmayacaktır. Bu vecihler sırasıyla şöyledir:

1. Bidatlerin men edilmesi (yasaklanması) ile ilgili deliller çok sayıda olmasına rağmen, mutlak umumiyet ifade eder bir şekilde gelmiştir. Bu rivayetlerde bidatler genel olarak yerilmiş ve herhangi bir istisna zikredilmemiştir. Yine bu rivayetlerde bidatlerin bir kısmının hidayet vesilesi olduğu veya " şu konular dışında her bid'at dalâlettir " şeklinde bir sınırlama söz konusu olmadığı gibi bu manaya yakın ifadeler de gelmemiştir. Şayet bidatler içerisinde şer'i bakış açısıyla güzel sayılabilecek örnekler olsaydı bir ayet veya hadisle buna işaret edilirdi. Ancak böyle bir şey yoktur. Bütün bu deliller, zahirî hakikati üzere olup hiçbir ferdi, istisna etmeksizin umumi anlamlara delâlet etmektedir.

2. İlmî bir esas olarak kabul edilmiştir ki küllî kaideler veya küllî şer'i kaideler farklı yer, zaman ve durumlarda tekrarlandığı ve bunları sınırlayan, hususileştiren bir şey bulunmadığı zaman onların lafzı üzere ve umumen, mutlak manasıyla geçerli olduğu anlamına gelir. Bidatleri yeren ve insanları onlardan sakındıran hadisler, bu türdendir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* farklı zamanlarda ve muhtelif durumlarda ashabını uyarıyor ve "Her bid'at dalâlettir" diye tekrarlıyordu. Hiçbir ayet veya hadiste, ne bir tahsis (sınırlama) ne bir takyit (kısıtlama) ne de umumiyeti farklı anlamaya vesile olacak bir ifade gelmiştir. Bu da bütün açıklığıyla bu nasların umumi ve mutlak anlamda kullanıldığına delâlet etmektedir.

3. Sahabe, Tabiin ve daha sonra gelen Selef-i Salihin'in bidatlerin zemmi, bid'at ve bidatin bulaştığı insanlardan sakındırma konusundaki icmasıdır. Onlardan bu konuda hiçbir istis-

na ve tereddüt varid olmamıştır. Araştırma neticesinde sabit olan bu icma, bidatlerin tamamının kötü ve zararlı olduğuna, bidat-ı hasene gibi bir şeyin bulunmadığına açıkça delâlet eder.

4. Bidatin taalluk ettiği şeyin de bid'at sayılması gerekir. Bu da şeriatın karşı çıktığı ve dışladığı türden bir çeşittir. Bu türden her şeyin güzel ve çirkin, övülen ve yerilen şeklinde ayrılması imkânsızdır. Zira aklen ve naklen, şeriat'a muhalif olan bir şeyi güzel görmek doğru değildir.

5. Bid'at-ı hasene tabirini kabul etmek, bidatte yarışanlara kapıyı sonuna kadar açar. Bu durumda herhangi bir bidate karşı çıkmak da mümkün olmaz. Zira her bid'at sahibi kendi bidatinin "hasene" olduğunu savunacaktır. Rafızîler, Mutezile, Cehmiyye, Hariciler ve diğerleri hep kendi bidatlerinin hasene olduğunu iddia edeceklerdir. Bu nedenle, bizim onların hepsine birden "Her bid'at dalâlettir" diye karşı çıkmamız gerekmektedir.

6. Bidatlerin güzel olmasının ölçüsü nedir? Bu konuda kime müracaat edilecektir? Şayet "Bu konuda ölçü dine mutabık olmasıdır" denilirse biz de "Şeriata mutabık olan şey, zaten bid'at değildir" deriz. Eğer "Bu konudaki kaynağımız akıldır" derlerse biz de "Akıllar birbirinden farklıdır. Hangisi bu konuda kaynak olacaktır. Hangisinin hükmü kabul edilecektir?" deriz. Zaten bid'at ihdas eden herkes kendi bidatinin akıl yönünden güzel olduğunu iddia etmektedir.

7. Bidatleri hoş görenlere şunu söylemek gerekir: "Şayet bid'at-ı hasene adı altında dine bir takım şeyler ilâve etmek caizse birilerinin de çıkıp aynı gerekçeyle dinden bir şeyi kaldırması veya eksiltmesi caiz olur. Dine bir şey ilâve etmekle dinden bir şey çıkarmak aynı şeydir. Zira bid'at ya bir şeyi fiilen yapmak ya da terk etmek şeklinde olur. Her iki durumda da din ortadan kalkar. Bu da o işe vesile olana, sapıklık olarak yeter.

Camilerde İşlenen Bidatler ve Namaz Kıldırma Memurlarının Bidatlere Karşı Tutumu

Günümüzdeki camilerde işlenen belli başlı bidatler şunlardır:

* Toplu halde tesbih çekmek

* Cuma namazından önce ve Perşembe geceleri salâ verme

* Vefat eden kimsenin arkasından salâ verme

* Mevlit okuma

* Mübarek olduğunu iddia ettikleri gün ve geceleri kutlama

* Cenaze defnetme esnasında işlenen bidatler

* Nikâh tazeleme

* Camilerin süslenmesi

* Hızlı ve erkânına riayet etmeden namaz kılma

* Teravih namazlarında rekât aralarında salâvat getirilmesi

* Tesbihatta sünnete varid olmayan zikirlerin yapılması

* Ezanların sünnete göre okunmaması ve aşırı uzatılması...

Bidat Ehlinin Arkasında Namaz

Kuşkusuz bizim burada ele almak istediğimiz husus, bidat ehlinin arkasında namaz kılmanın caiz olmadığını göstermektir. Namaz kıldırma memurlarının daha önce saymış olduğumuz yönleri olmasa bile sadece bidatçi olmalarından dolayı arkalarında namaz kılmak doğru değildir. Yani sadece bidat işlese ve küfre, şirke veya günahkâr olmasına sebep olacak söz ve fillerden uzak durmuş olsa da arkasında namaz kılmak doğru değildir.

Aşağıda da örneklerini vereceğimiz gibi Selef âlimleri bidatçi kimselerin arkasında namaz kılmazlardı. Bilmeden arkalarında namaz kılarlarsa (cuma ve bayram namazı hariç) kıldıkları namazları iade ediyorlardı. Ancak "Devlet, İslam devleti ve bidat işleyen imam da Müslümanların halifesi olursa ona sabretmek

sünnettir" derlerdi. Buna rağmen bazı âlimler yine de namazlarını iade etmişlerdir. Ahmed b. Hanbel, Ali b. el-Medinî ve Yahya b. Maîn, halife Memun'un arkasında kıldıkları namazları iade etmişlerdir.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, kıbleye tüküren bir imamı imamlıktan azletmiş, onun arkasında namaz kılınmasını yasaklamıştır. Ebu Davud'da geçen hadis şu şekildedir: "Bir şahıs bir cemaate imam oldu ve kıbleye karşı tükürdü. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* de bu duruma şahid oldu. İmam namazı bitirince cemaate "Şu şahıs size namaz kıldırmasın" buyurdu. Bu defadan sonra aynı şahıs cemaate imam olmak istedi ama cemaat ona mani oldu ve Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'in sözünü ona haber verdiler. O kimse Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)*'e gelerek "Öyle mi buyurdunuz ya Rasulullah?" deyince Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Evet! Çünkü sen Allah'a ve Resulüne eza ettin." buyurdu."[104]

Unutulmamalıdır ki bizim "Arkalarında namaz kılınmaz veya sakıncalıdır" dememizin sebebi namaz kıldırma memurlarının sadece bidat ehli veya fasık olmalarından dolayı değildir. Bilakis bunlarla birlikte anlatmaya çalıştığımız diğer maddelerdeki küfür söz ve fiillerini işlemeleri onların arkasında namaz kılmanın caiz olmadığını gösterir. Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyurmuştur:

> *"Allah bir topluluğu doğru yola ilettikten sonra sakınacakları şeyi kendilerine açıklayıncaya kadar onları saptıracak değildir." (9 Tevbe/115)*

Rabbimiz bu ayette "anlayıncaya kadar" değil de *"açıklayıncaya kadar"* buyurdu. Bu, delilin getirilmiş olması demektir. Kıbleye tüküren imam hadisine dönecek olursak, Peygamber *(sallallahu aleyhi ve sellem)*, mezkûr şahsı mazur görmemiş, imamlığa devam etmesine müsaade etmemiştir.

---

[104] Ebu Davud, İbni Hibban ve Taberani.

Cuma ve bayram namazları gibi İslam devletinde halifenin ardında kılınan namazlarda, halife bidatçi ve zalim olsa da ardında namaz kılınır. İbni Ömer *(radıyallahu anhuma)* Haccac'ın arkasında namaz kılmıştır.

Şeyhülislam İbn Teymiyye der ki: "Başkasının ardında kılma imkânı varken, bidatçilerin ve heva ehlinin ardında kılınan namaz sahih olmaz. Bu konuda İslam devletinde Müslümanların halifesi ile başka imamların hükmü farklıdır. Müslümanların halifesinin ardında namazı (halife bidatçi bile olsa) sadece bidat ehli terk eder. Eğer bidatinden dolayı tekfir ediliyorsa ardında namaz kılınmaz."[105]

Bidat Ehlinin Arkasında Namaz Kılma Hususunda Selefin Tavrı

İbrahim b. el-Mugira der ki: "Süfyan es-Sevrî'ye "İman sadece sözdür, amel değildir" diyen bir kimsenin arkasında namaz kılayım mı? diye sorduğumda bana "Hayır! Bu kimsenin bir değeri yoktur" diye cevap verdi."[106]

İmam Şafii "Rafızîlerin, Kaderiye mensuplarının ve Mürcie'den olan kimselerin arkasında namaz kılma!" buyurmuştur.[107]

Yahya b. Main, Halife Me'mun bidat çıkardıktan sonra onun arkasında kıldığı namazları iade etmiştir.[108]

Ahmed b. Hanbel dedi ki: "Ben Cehmî (Allah'ın sıfatlarını tahrif eden ve Allah'ın her yerde olduğunu söyleyen) bir kişinin arkasında kıldığım namazları iade ediyorum."[109]

---

[105] Tecridul İhtiyarat.
[106] El-Hilye, 7/27.
[107] Siyeru A'lam, 10/31.
[108] Abdullah b. Ahmed, es-Sünne, 1/130. İsnadı sahihtir.
[109] Ebu Davud, Mesailu Ahmed, 43.

Malik b. Enes *(rahimehullah)* "Bidat ehlinin arkasında namaz kılınmaz" demiştir.[110]

Ali b. Abdullah b. Abbas şöyle demiştir: "İmam heva (bidat) sahibi biriyse arkasında namaz kılınmaz."[111]

İbn Uyeyne dedi ki: "Rafızî, Kaderi ve Mürcie olan bir kimsenin arkasında namaz kılma!"[112]

Muaz b. Muaz şöyle demiştir: "Sa'd oğullarından bir adamın arkasında namaz kıldım ve o adamın kaderi inkâr eden birisi olduğunu öğrendim. Bunun üzerine kıldığım o namazı otuz ya da kırk sene sonra da olsa tekrar iade ettim."[113]

Ebu Süleyman ed-Daranî'ye, Abdulvahhab b. el-Haffaf'ın kaderi inkâr eden bir söz söylediği aktarıldı. Ebu Süleyman ed-Darani onun mescidinde namaz kılmayı bıraktı ve başka bir mescide gitti."[114]

Muhammed b. İsmail el-Buharî dedi ki: "Yahudi, Hıristiyan ve Mecusilerin sözlerine baktım, küfür bakımından Cehmiyye[115] fırkasından daha sapığını görmedim. Onları tekfir etmeyenleri, ancak onların küfrünü bilmediklerinden ötürü mazur görürüm. Benim için ha Cehmî ve Rafızi'nin arkasında ha Yahudi veya Hıristiyanın arkasında namaz kılmışım fark etmez."[116]

Abdullah b. Ahmed, babasının "Kuran mahlûktur" diyen kimse için şöyle dediğini nakletmektedir: "Böyle diyen kimsenin arkasında ne Cuma namazı ne de başka bir namaz kılınır. Ancak

---

[110] El-Mudevvene, 1/84)
[111] El-Lalakai, Şerhu İtikadi Ehli's-Sunne, 1344.
[112] El-Lalakai, Şerhu İtikadi Ehli's-Sunne, 1344.
[113] Abdullah b. Ahmed, es-Sunne, 2/386.
[114] Hatib, Tarih-u Bağdad, 10/249.
[115] Allah'ın her yerde olduğunu söyleyerek istiva sıfatını ve Kur'an mahlûktur diyerek kelam gibi sıfatlarını inkâr eden fırka.
[116] Halku Efali'l-İbad, 35 ve 53. Beyhaki el-Esma ve's-Sıfat, sy.253; Begavî, Şerhus-Sünne, 1/228.

cemaate gitmek terk edilmez. Onlarla namaz kılındıysa iade edilir."[117]

Abdullah b. İdris'e bidatçilerin arkasında namaz kılmak hakkında sorulduğunda "İnsanlar kendilerinden razı oldukları ve (fasık olmayan) adil kimselerin arkasında namaz kılmaktan geri kalmamışlardır" demiştir. "Peki, Cehmiyye?" denildiğinde ise "Hayır, bunlar savaşılacak insanlardır. Onların ne arkasında namaz kılınır ne de onlarla nikâhlanılır. Onlara ancak tevbe etmek düşer"[118] demiştir.

Bu hususta rivayetler oldukça bol ve meşhurdur. Hasen el-Basrî *(rahimehullah)* “Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* bidat sahibinin ne orucunu, ne namazını, ne haccını ne de umresini (bidatini terk edinceye kadar) kabul etmez"[119] demiştir.

Begavî dedi ki: "Sahabe, Tabiin ve onlara tabi olan Sünnet âlimlerinin adetleri, bidat ehlinden uzaklaşmak şeklinde olmuştur."[120]

Namaz Kıldırma Memurlarının Mazeretleri

Namaz kıldırma memurlarının birçoğu “Günümüzde para kazanmak oldukça zor bir hale gelmiştir. Ben zengin değilim. Ayrıca başka bir iş de elimden gelmez. İmamlık yaparak rızkımı temin ediyorum. Ne yapayım bu işi yapmayayım da çoluk-çocuğum aç mı kalsın” diye mazeret öne sürerek kendini savunmaktadır. Ancak onların bu mazeretleri makbul bir mazeret değildir. Çünkü Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

---

117 Abdullah b. Ahmed es-Sünne, 1/129; İbn Hani, Mesailul-İmam Ahmed, 295; Begavî, Şerhus-Sünne, 1/229.

118 Buhari, Halku Ef'alil İbad, 78.

119 Lalakai, 1/138; Acurri Şeriat, s.64. İbn Vaddah el-Bidat sy.27. Ebu Şame el-Bais, sy.14; Şatibi, el-İtisam, 1/134. Bu sözün merfu olarak rivayeti ise münkerdir. (Albâni, Daife, 1493)

120 Begavî, Şerhus-Sünne, 1/227.

"Paranın kulu yüzüstü sürünsün, helak olsun! Dinarların kulu yüzüstü sürünüp helak olsun! Şatafatlı, gösterişli elbiselerin kulu yüzüstü sürünsün. Midesinin kulu yüzüstü sürünsün ve helak olsun! Yıkılıp başı aşağı gelsin. Bir kötülüğe uğrarsa kurtulmasın ki o, kendisine verildiği zaman razı olur, verilmezse kızar ve gazaplanır."[121]

Allah'tan başkalarına kul olanları Allah'ın Resulü böyle vasıflandırıyor ve onlara acı ihtarlarda bulunuyor. Tarif edilenler mal ve midelerine kul olmuş insanlardır. Ayrıca bu tiplere istediğini verdiğin zaman iyi olursun ama vermediğin zaman senden daha kötüsü yoktur. Sana kızar ve kinlenirler. Hem de sadece kul oldukları şeyi onlara vermediğiniz için yaparlar bunu... Allah *(Subhanehu ve Tealâ)* şöyle buyuruyor:

"Onlardan sadakaların (taksimi) hususunda seni ayıplayanlar da vardır. Sadakalardan onlara da (bir pay) verilirse razı olurlar, şayet onlara sadakalardan verilmezse hemen kızarlar. " (9 Tevbe/58)

Onların kızmaları da, rızaları da Allah'tan başka mabudlar içindir. Nefsinin arkasından koşanlar, hükmetmek için sultaya talip olanlar da aynen böyledirler. Eğer onlar nefsî arzuları tatmin edilirlerse memnun olurlar, edilmezse kızıp kinlenirler. Bu kimseler hangi nefsî arzularına bağlı iseler, bağlı olduklarına kuldurlar ve köledirler. Bu istekleri uğruna feda etmeyecekleri hiçbir şey yoktur. Gerçek kulluk, kalbin herhangi bir şeye aşırı bağlanmasıdır. Bir insanın kalbi neye meyletmiş ve neyi çok sevmişse, işte insan o şeyin kuludur. Bundan dolayıdır ki, şairin biri şöyle demiştir:

Köle, kanaat ettiği sürece hür,
Tamah ettikçe de köledir.
Yine başka bir şair:

---

[121] İbni Mace ve Buharî.

Nefsimin istekleri arkasında koştum,

Köleleştirdi beni bu koşmalar.

Nefsimin arzularına bu kadar bağlı olmasaydım.

Elbette ki köle olmayıp hür bir insan olacaktım!

Denilir ki, insanın normal sınırı geçen nefsî arzuları boynunda bir esaret zinciri, ayaklarında prangadır. Zincir boyundan çözülünce ayaktaki pranga kendiliğinden açılır. Hz. Ömer *(radıyallahu anh)* demiştir ki: "Aşırı nefsî arzular umutsuzluk, umutsuzluk ise fakirliktir. Zira sizden biriniz bir şeyden umudunu kestiği zaman, ondan kurtulmuş olur."

Bunu insan bizzat kendi nefsinde bulur. Umudunu kestiği bir şeyi artık istemez olur. Artık ona karşı büyük bir tutku ile bağlanmaz ve ona karşı olan ihtiyacı ölür gider. Ama herhangi bir şeye karşı umut besliyorsa, onu elde etmek için büyük tamah gösterir, kalbini gitgide artan bir şiddetle ona bağlar. Malda, makamda, çeşitli şekil ve suretlerdeki sevgiler, bağlılıklar, istekler hep böyledir. Elde etme umudu taşıdığı şeyi elde etmek için kendisini öldüresiye hırpalar, elde edinceye kadar rahat huzur görmez.

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* "Rızkı sadece Allah'tan isteyiniz! Yalnız Allah'a kulluk ediniz. Çünkü sonunda götürüleceğiniz yer O'nun huzurudur. Onun için sadece O'na şükrediniz" buyurmuştur.

Yaşamak için kulların rızka ihtiyacı vardır. Şayet rızkını Allah'tan isterse, insanoğlu Allah'a muhtaç yani kul olur. Şayet rızkını mahlûktan isterse, istediği kimseye muhtaç olarak kul durumuna düşer. Onun için herhangi bir kimseden rızık istemek ve dünyalık talep etmek haram kılınmış, yalnızca zaruri ihtiyaçları istemek mubah kılınmıştır. Rızkı kuldan istemeyi ve dilenmeyi yasaklayan, bu konuda bizleri uyaran birçok hadisi şerif rivayet edilmiştir. Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* şöyle buyurmuştur:

"Başkasından talep etmeye devam eden kimse, kıyamette Allah'ın huzuruna yüzünde bir parçacık olsun et bulunmayarak gelecektir"[122]

"İhtiyacı olmadığı halde insanlardan isteyen kimse, kıyamette yüzü kaşıntılı yara ile Allah'ın huzuruna çıkar."[123]

"Şu üç kimseden başkasına dilenmek haramdır: Rezil edici borç sahibi, çok ızdırap verici hastalık sahibi yahut halsiz ve mecalsiz bırakan dehşetli yoksulluk içinde olan kimse."[124]

"Sen istediğin, kalbin tamah etmediği hallerde sana verileni al! Şayet böyle değilse alma ve nefsini almaya yöneltme!"[125]

Demek ki Allah Resulü, kalbin arzuladığı şeyi dille istemeyi, bedavadan elde etmeyi hoş görmemiş hatta çirkin bulmuştur.

Allah'ın Resulü sahih bir hadislerinde şöyle buyurmuştur: "Kim tok gözlü olursa, Allah onu bolluk içinde tutar. Tok gözlü olanı Allah doyurur. Bir kimse iffetini korumak isterse, Allah onun iffetini korumak hususunda destekler ve iffetini korur. Her kim sabır etmeyi isterse, Allah onu sabırlı kılar. Hiç kimseye sabırdan daha büyük bir nimet, ondan daha büyük bir ihsan verilmemiştir."[126]

Allah'ın son Rasulü, ashabının ileri gelenlerine insanlardan bir şeyler istemelerini menetti ve vasiyet etti. Öyle ki Hz. Ebu Bekir'in elinden asası düşerdi de hiç kimseye "Şunu bana verir misin?" demezdi. Kendisine niye böyle yaptığı sorulduğu zaman "Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* bana 'İnsanlardan hiçbir şey isteme' buyurmuştu"[127]demiştir.

Malik oğlu Avf, bir toplulukla birlikte Allah'ın Resulüne biat

---

[122] Müttefekun Aleyhi.
[123] Taberani.
[124] Ebu Davud ve Beyhaki.
[125] Müttefekun Aleyhi.
[126] Müttefekun Aleyhi.
[127] Müttefekun Aleyhi.

ederken Allah'ın Resulü onlara "İnsanlardan hiçbir şey istemeyiniz!" diye vasiyet etti. Bu cemaatten bazıları ellerinden herhangi bir şey düşecek olsa hiç bir zaman "O düşeni bana verir misin" dememişlerdir.[128]

Dinin hükümleri, sadece Allah'tan istemenin emredildiğini yaratıklardan istemenin ise yasaklandığını bize göstermektedir.

"Öyleyse bir işi bitirince diğerine giriş! Sadece Rabbine yönel ve yalnız O'ndan iste!" (94 İnşirah/7,8)

Rasulullah *(sallallahu aleyhi ve sellem)* İbni Abbas'a şöyle nasihatte bulunmuştur: "İstediğin zaman mutlaka Allah'tan iste! İstiane ve yardım istersen sadece Allah'tan yardım dile!" İbni Abbas'ın yukarıda rivayet ettiği hadisi şerifte "Rızkı yalnız Allah'tan isteyiniz" buyrulmaktadır. "Allah'tan rızk isteyin" buyrulmamıştır. "Zira rızkı yalnız Allah'tan isteyiniz" denildiği zaman "başkasından istemeyiniz" anlamını da içinde taşımaktadır. Bir ayette de böyle buyrulmaktadır:

"Yalnız Allah'ın fazlından isteyin!" (4 Nisa/32)

İnsanın muhtaç olduğu rızk ve diğer şeyler mutlaka yerine gelmelidir. İnsana zarar veren şeyler de ondan uzak olmalıdır. Bunlar insan hayatı için kaçınılmaz bir şeydir. Ama bütün ihtiyaçların Allah'tan istenmesi, bütün zararlılardan Allah'ın koruması altına girilmesi de şarttır. Kul ihtiyaçlarını ancak Allah'tan isteyecek ve şikâyetini sadece Allah'a yapacaktır. Kur'an-ı Kerimde Yakup *(aleyhisselam)* ile ilgili bir ayette:

"Yakup dedi ki: Ben büyük kederimi ve üzüntümü sadece Allah'a havale ederim, O'na şikâyet ederim." (12 Yusuf/86)

Ömer b. Hattab *(radıyallahu anh)* sabah namazında Yusuf, Yunus ve Nahl surelerini okuyor, Hz. Yakub'un "Ben kederimi ve hüznümü ancak Allah'a şikâyet ederim" ayetini okuduğu zaman da ağlıyordu.

---

[128] Müttefekun Aleyhi.

Hz. Musa'nın duasında da şu cümleler geçmektedir: "Allah'ım! Hamd ancak sanadır. Şikâyetler ancak sanadır. Sensin ancak yardım istenecek, istimdat edilecek kudret... Dönüş ancak sanadır. Hayra ve şerre kudret ancak sendedir."

Sonsöz

Ya rabbi! Bizleri nefislerimizle ve şeytanlarla baş başa bırakma!

Ya Rabbi! Senin ayetlerin ve Rasulünün emirleri karşısında duyduk ve itaat ettik diyenlerden eyle bizleri!

Ya Rabbi! Kınayanların kınamasından etkilenmeden dosdoğru Sırat-ı Müstakiminden ayrılmadan yürüyenlerden kıl bizleri!

Ya Rabbi! Atalarımızın ve adetlerimizin, örflerimizin bizlere gösterdiği şekilde değil, senin bizlere öğrettiğin ve gösterdiğin şekilde dinimize tâbi olmayı nasip eyle!

Ya Rabbi! Cahiller, kendilerine sataştığında "Sizlere selam olsun" deyip hedeflerinden hiç sapmadan hedefine doğru yürüyen kullarından eyle bizleri!

Bütün nasihatlerimiz, uyarılarımız önce kendi nefsimize daha sonra diğer insanlara ve Müslüman kardeşlerimizedir.

Dualarımızın sonu âlemlerin Rabbi olan

Allah'a hamd etmektir.

Ve Sallallahu alâ nebiyyina Muhammed...

Abdullah el-Ensar
Basel/İsviçre
1430 H.

Çıkan Kitaplarımız

1- Hakimiyet Mefhumu

Murat Gezenler

2- Demokrasi Bir Dindir

Ebu Muhammed el-Makdisî

3- Taifetu-l Mansura'nın Özellikleri

Ebu Basir et-Tartusi

4- Müslümanların Birliğini Sağlayan Temel Esaslar

Ebu Basir et-Tartusi

5- İslam Erlerine Nasihatler

Nacih İbrahim

6- Cihada Teşvik

Ebu Kuteybe eş-Şami

7- İslam'da Şehadet Operasyonları

Derleme

8- Demokrasi Dini

Murat Gezenler

9- İslam Dininden Çıkaran Ameller

Ebu Basir et-Tartusi

10- El-Cihad Ve-l İctihad

Ebu Katade el-Filistini

11- El-Umde Fi İdadi'l Udde

Abdulkadir bin Abdulaziz

12- Ey Zindan Arkadaşlarım 1

Ebu Muhammed el-Makdisî

13- Mühim Soruların Cevabı

Alaeddin Palevî

14- Çocuk Eğtiminde Nebevî Yöntem ve Fesad Medreseleri

Ebu Muhammed el-Makdisî

15- İrca Saldırılarına Karşı Şüphelerin Giderilmesi

Murat Gezenler

16- Cehalet Özrü

Murat Gezenler

17- Ey Zindan Arkadaşlarım 2

Ebu Muhammed el-Makdisî

18- Milleti İbrahim

Ebu Muhammed el-Makdisî

19- Tağutların Yardımcılarına Dair

Şüphelerin Giderilmesi

Ebu Muhammed el-Makdisî

20- Tevhid'in Anlamı

Seyyid Kutub

21- Cihada Katkıda Bulunmanın 39 Yolu

Muhammed b. Ahmed es-Salim

22- İşte Şeriat Budur

Ebu Sehran es-Suri

23- Namaz Kıldırma Memurları Arkasında Namaz

Abdullah el-Ensar

24- Şirk ve Riddet Taifesi ŞİA

Ebu Basir et-Tartusî

25- Ey Vahyin Çocukları Direnin!

Ebu Muhammed el-Makdisî

26- Kral ve Çocuk

Ebu Basir et-Tartusî

27- Davet Yolu

Ahmed Faiz